

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

210

ஆவணி 2023

10.08.2023

ஆளுமைச் சிறப்பிதழ்

100/-

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

ஆளுமை

எம்.எம்.ஜெயசீலன்

சு.முரளிதரன்

ஈழக்கவி

காரைக்கவி கந்தையா பத்மான்ந்தன்

பேராசிரியர் நா. வானமாமலை

த.கலாமணி

திக்குவலை கமால்

முருகபுதி

அஸ்வினி வையந்தி

இர.சிவலிங்கம்

கந்தரம்பம் அ.அனந்தன்

வாழ்

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

அந்தனிஜீவா சிறப்பிதழ்

கட்டுரைகள்

அந்தனிஜீவா : மலையகப் பெண் எழுத்துக்களைத்தொகுத்த முன்னோடி எம்.எம்.ஜெயசீலன்.....	03
அந்தனிஜீவாவின் நூல் பதிப்பு முயற்சிகள் ஒரு பார்வை ச.முரளிதரன்.....	07
அந்தனிஜீவாவின் வித்தியாசமான மாண்பு சித்திரங்கள் ஈழக்கவி.....	10
அந்தனி ஜீவாவின் குறிஞ்சிமலர்களின் மணம்... காரைக்கவி கந்தையா பத்மாளந்தன்.....	13
அந்தனிஜீவாவின் எழுத்தில் தமிழ் நாடகம் பேராசிரியர் நா.வானமாமலை.....	17
அந்தனிஜீவாவின் "தலைநகரில் தமிழ்நாட அரங்கு" த.கலாமணி.....	18
மலையகமும் இலக்கியமும் சில குறிப்புகள் திக்குவல்லைக்கமால்.....	20
மலையக இலக்கிய தொழிற்சங்க வரலாற்றை ஆவணப்படுத்திய அந்தனிஜீவா முருகபுபதி.....	22
தன் வரலாறு பேசும் சிறகு விரித்த காலம் அஸ்வினி வையந்தி.....	24
அந்தனிஜீவாவின் காந்தி நடேசய்யர் இர.சிவலிங்கம்.....	25
கொழுந்து பாதையும் பயணமும் எம்.எம்.ஜெயசீலன்.....	26
மலையக கலை இலக்கியத்தின் மறுமலர்ச்சிப் பாதையில் வரலாற்றுச் சுவடுகளாக அந்தனி ஜீவாவின் "ஒரு வானம்பாயின் கதை" கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்.....	32
திருந்திய அசோகன் வர்மா.....	34
அந்தனிஜீவாவும் நானும் வதிரி சி.ரவீந்திரன்.....	35

ஜீவநதி

2023 ஆவணி இதழ் - 210

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிலேவல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவார்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கூ :

கலை அகம்
சாமாந்தரை ஆலோசனைகளை விதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியாபம்

தனித்த - 100/- ஆண்டுசந்தா - 3000/-
கொள்நாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்பு வேண்டிய பெயர்/முகவர்

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No:-8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னைம்
செழித்திட உற்று உற்று...
முதியோர் உலகம் செர்வோம்! - யாரதிதாசன் -

மலையக இலக்கியத்தை ஆவணப்படுத்திய அந்தனிஜீவா

அந்தனிஜீவா மலையக இலக்கியத்தை ஏதோவொரு வகையில் ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஓர்மத்துடன் அலைந்து திரிந்த ஆளுமையாக திகழ்கின்றார். விமர்சனம், கட்டுரை, நாடகப்பிரதி ஆக்கம், ஆவணப்படுத்தல் போன்ற இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் அந்தனிஜீவா ஈடுபட்டு வந்தார். மலையக ஆளுமைகளை படைப்புகளை வெளி உலகிற்கு வெளிக் கொண்டு வந்து காண்பிப்பதற்கு பல முயற்சிகளை செய்தார்; பல நூல்களை பதிப்பித்துள்ளார். குறிப்பாக மலையக பெண் இலக்கியவாதிகளை அடையாளப்படுத்த கடுமையாக உழைத்தார். அதன் பேறாக குறிஞ்சி மலர்கள், குன்றின் குரல்கள், அம்மா என்னும் நூல்களை வெளிக் கொணர்ந்தார். அந்தனிஜீவா இந்தியாவில் நாடகப் பயிற்சிகளை மேற்கொண்டவர். மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பேசும் நாடகங்களை இயக்கியும் நடித்தும் பலரது பாராட்டைப் பெற்றதுடன் மக்களிடையே விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்தினார். பல ஈழத்து எழுத்தாளர்கள், இந்திய எழுத்தாளர்களுடன் நெருங்கிய உறவில் இருந்தார். குறிப்பாக இந்திய எழுத்தாளர் கு.சின்னப்பாரதியுடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகினார். சவால் நிறைந்த சஞ்சிகை வெளியீட்டுச் சூழலில் "கொழுந்து" இதழை வெளிக் கொணர்ந்தார். 39 இதழ்கள் இதுவரையில் வெளிவந்துள்ளன. மலையகத்தை பிரதிபலிக்கும் ஆக்கங்களுடன் ஈழத்து எழுத்தாளர்களையும் இவ்விதழ் கொண்டாடி வந்தது. கண்டியில் அந்தனிஜீவா ஆரம்பித்த மலையக கலை இலக்கியப்பேரவை பல கருத்தரங்குகள், நூல் வெளியீடுகளை செய்ததுடன் சில நூல்களையும் பதிப்பித்துள்ளது. அந்தனி ஜீவாவின் நூல்கள் அரசு விருதுகளைப் பெற்றுக் கொண்டன. மலையக இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்கின்ற மாணவர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் இவரால் வெளியீடு செய்யப்பட்ட நூல்கள் பயன்பிக்கவாக திகழ்கின்றன. இலக்கிய உலகில் கலக்காரராகவும் இவரைக் குறிப்பிடலாம். மனதில் பட்டத்தை உடனே வெளிப்படுத்தும் தன்மை உடையவர். ஜீவநதியில் வானம்பாடியின் கதை என்னும் தொடரையும் எழுதி வந்தார். 75 வயதை அடைந்த நிலையில் வயதின் மூப்பு காரணமாக இயங்குவது கடினமான நிலையிலும் இலக்கியத்தை சுவாசமாகக் கொண்ட அந்தனிஜீவா அவர்களின் இலக்கியச் சேவையை பாராட்டுமுகமாக இந்த இதழை வெளிக்கொணர்வதையிட்டு மகிழ்கின்றோம்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழுவன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அனந்தன்
8. சிரமேஷு
9. நா.நவராஜ்

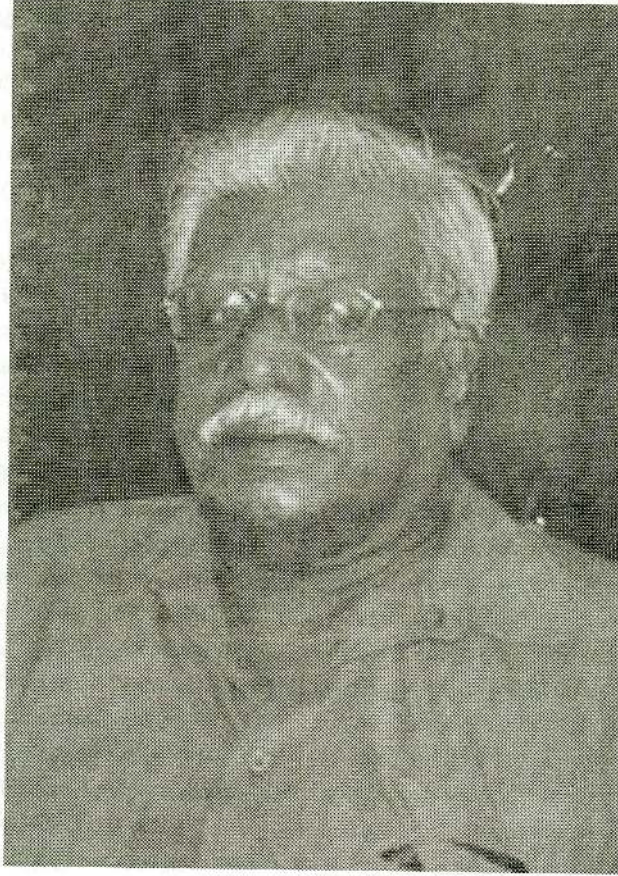

மலையகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனக் கெனத் தனி முத்திரையைப் பதித்துக்கொண்டவர் களுள் அந்தனி ஜீவாவும் ஒருவராவார். மலையகத் தமிழ் இலக்கியங்களையும் இலக்கியக் கர்த்தாக்களையும் ஆத்மார்த்தமாக நேசித்துவரும் அவர் மலையகத் தமிழ் இலக்கியங்கள் உலகமெங்கும் பரவ வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவர்; மலையகத்தின் இளம் படைப்பாளிகளையும் ஆய்வாளர்களையும் கருத்தியல் பேதங்களுக்கு அப்பால் ஊக்குவிக்கும் இயல்பு கொண்டவர்; எழுத்து, பதிப்பு, தொகுப்பு, இதழியல், அரங்கியல், இலக்கியச் செயற்பாடு எனப் பல தளங்களில் ஆர்வத்துடன் இயங்கி வந்தவர்; மலையகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனித்து வமான செயற்பாடுகள் பல வற்றை முன்னெடுத்தவர். அத்தனித்துவமான செயற்பாடுகளுள் ஒன்றாக மலையகப் பெண்களின் படைப்பாக்கங்களைத் தொகுத்து ஆவணப் படுத்தியமை விளங்குகிறது.

இலங்கையில் 1980 களில் பெண்ணிலைவாத சிந்தனைகளும் அவற்றின் அதிர்வுகளும் பெண்களின் படைப்புகளில் பரவலாக வெளிப்படத் தொடங்கிய சூழலில் மலையகத்தில் அத்தகைய பெரும் அதிர்வுகள் எவையும் ஏற்படவில்லை. அப்புதிய எழுச்சியை நோக்கிய மாற்றத்துக்கான பின்புலம் அக்கால மலையகத்தில் நிலவவில்லை எனலாம். உதியாகச் சில பெண்கள் ஆங்காங்கு அவ்வப்போது இலக்கிய ஆக்க முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுவந்தனர். அவ்வாறான சூழலில் மலையகப் பெண் எழுத்துகள் தொடர்பில் மிகுதியான கவனம் செலுத்தியுள்ள அந்தனி ஜீவா மலையகத்தின் முன்னோடி பெண் எழுத்தாளர்களைக் கொண்டாடுதல், அவர்களது சிந்தனைகளை எழுத்துகளை மீளப் பிரசுரிப்பதன் மூலம் புதிய தலைமுறையினரிடத்தில் அவற்றைக் கையளித்தல், பெண் படைப்பாளர்களுக்

கான களத்தினை அமைத்துக்கொடுத்தல், பெண் படைப்பாளர்களுக்கும் படைப்பாக்கப் பயிற்சி வழங்கல், பெண் எழுத்துகளைத் தொகுத்தல் - பதிப்பித்தல் முதலான செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துள்ளார். அந்தனி ஜீவாவுக்கு முன்னரோ அவர் காலத்திலோ வேறு யாரும் மேற்படியான செயற்பாடுகளை அவரளவுக்கு முன்னெடுத்ததாகத் தெரியவில்லை.

மலையகத்தின் முன்னோடி பெண் படைப்பாளியான கோ.ந.மீனாட்சியம்மாளை, "மலையகத்தின் முதற் பெண் மணி" என அடையாளப்படுத்தும் அந்தனி ஜீவா, மீனாட்சியம்மாளைப் போற்றுவதுக்குரிய ஆளுமையாக முன் நிறுத்தியுள்ளார். தனது இதழியல் செயற்பாடுகளிலும் ஏனைய எழுத்து முயற்சிகளிலும் மீனாட்சியம்மாளுக்கு முதன்மையான இடத்தினை வழங்கியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, அவர் நடத்திய கொழுந்து சஞ்சிகையின் முதலாவது இதழில், "சட்டமிருக்குது ஏட்டிலே நம்ம சக்தியிருக்குது கூட்டிலே" என்ற மீனாட்சியம்மாளின் பாடல் இடம் பெற்றுள்ளதுடன் சர்வதேச மகளிர் தினத்தையொட்டி வெளிவந்த கொழுந்து இதழ்களில் எல்லாம் மீனாட்சியம்மாளைச் சிறப்பித்துக் கட்டுரைகள், தகவல்கள் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.

**அந்தனி ஜீவா :
மலையகப் பெண்
எழுத்துகளைத்
தொகுத்த
முன்னோடி**

எம்.எம்.ஜெயசீலன்

சான்றாக, "திருமதி மீனாட்சி அம்மையார்"(இதழ்: 7) "மலையகப் பெண்களுக்காக உரிமை முழக்கம் செய்த திருமதி மீனாட்சியம்மாள்"(இதழ்: 11), "மறக்கப்பட்டதும் மறைக்கப்பட்டது மான மலையகத்தின் முதற்பெண் மணி"(இதழ்: 19), "மலையகத்தின் முதற்பெண்மணி மீனாட்சி அம்மையாரை நினைவுகூருவோம்"(இதழ்: 22), "மலையகத்தின் முதற்பெண் மணி"(இதழ் : 30 மற்றும் 36), ஈழத்தின் முதற்பெண் கவிஞர் (இதழ்:30), "களத்தில் நின்ற கணவனும் மனைவியும்" (இதழ்: 30)

முதலான பதிவுகளைக் குறிப்பிடலாம்.

குன்றின் குரல் இதழிலும் அந்தனி ஜீவா மீனாட்சியம்மாள் பற்றிய பதிவுகளை வெளியிட்டு வந்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, 1992 ஆம் ஆண்டுக்கான மார்ச் மாத இதழின் ஆசிரியர் தலையங்கம், “மலையகத்தின் முதல் பெண்மணி” என்ற தலைப்பில் மீனாட்சியம்மாள் குறித்து எழுதப்பட்டுள்ளது. அந்த இதழிலேயே மீனாட்சியம்மாள் “இந்தியர்களது இலங்கை வாழ்க்கையின் நிலைமை” என்ற நூலின் முன்னுரை பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மீனாட்சியம்மாளுடன் நல்லம்மா அவர்களை அறிமுகப்படுத்தும் பணியையும் அந்தனி ஜீவா மேற்கொண்டுள்ளார். டொனமூர் ஆணைக்குழு காலத்தில் மகளிர் வாக்குரிமை சங்கத்தில் தீவிரமாக இயங்கிய நல்லம்மா கணிசமான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் சில கட்டுரைகளைச் சாரல்நாடன் “இன்னொரு நூற்றாண்டுக்காய் - 1920களில் இலங்கையில் வாழ்ந்த ஓர் தமிழ்ப் பெண்ணின் அரசியல், வாக்குரிமைச் சிந்தனை” (1999) என்ற நூலின் பின்னிணைப்பில் தந்துள்ளார். கொழுந்து 36ஆம் இதழில் நல்லம்மா எழுதிய, “ஸ்திரீகளும் வாக்குரிமையும்” என்ற அரிய கட்டுரையை அந்தனி ஜீவா மறுபிரசுரம் செய்துள்ளார். ஸி.வி. வேலுப்பிள்ளை தினகரனில் எழுதிய “மலையக மாதர் இயக்க முன்னோடி திருமதி சிவபாக்கியம் குமாரவேல்” என்ற கட்டுரையைக் குன்றின் குரலில் மறுபிரசுரம் செய்து, மலையகத்தின் பெண் ஆளுமைகளுள் முதன்மைபெறும் மற்றுமொருவரையும் புதிய தலைமுறையினருக்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார், அந்தனி ஜீவா.

குன்றின் குரலில் பாலராஞ்சினி சர்மா, புசல்லாவை இஸ்மாலிகா, சி.சாரதா எனப் பலரது கவிதைகளும் அக்னஸ் சவரிமுத்து, சாந்தாராஜ், புசல்லாவை இஸ்மாலிகா, செல்வி த. கலைச்செல்வி, செல்வி திலகா பழனிவேல் போன்றோரது சிறுகதைகளும் வெளிவந்துள்ளதுடன் “மகளிர் மாருதம்” என்ற பெயரில் மகளிருக்கான சிறப்புப் பகுதியும் இடம் பெற்றுள்ளது. குன்றின் குரல் பெண்களுக்குக் கொடுத்துவந்த முக்கியத்துவத்தைப் பேராசிரியர் க. அருணாசலம்பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்:

“குன்றின் குரல் அதன் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே பெண் தொழிலாளர்களின் பல்வேறுப்பட்ட பிரச்சினைகள், அவலங்கள், அவர்கள் முன்னேற வேண்டியதன் அவசியம், அவற்றுக்கான வழிவகைகள் முதலியன பற்றிய விடயங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கி வந்துள்ளமை போற்றத்தக்கதாகும்... பெண் தொழிலாளர் பற்றி அறிய விரும்புவார் மட்டுமன்றி ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும் அதிகம் பயன்படத்தக்க அரிய விடயங்களைத் தாங்கி நிற்கும் கருவூலமாகவும் மகளிர் மாருதம் என்ற பகுதி விளங்குவது விதந்து கூறத்தக்கதொன்றாகும்.”

மலையகத்திலிருந்து ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபடும் பெண்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருப்பதால் அவர்களை ஊக்குவிக்கவும் புதிய எழுத்தாளர்களை உருவாக்கவும் வழிகாட்டல் பயிற்சிகளை வழங்கும் முயற்சிகளை அந்தனி ஜீவா மேற்கொண்டுள்ளார்.

குன்றின் குரல் (மார்ச் - 1992) இதழில் இடம்பெறும் பின்வரும் அறிவிப்பு அதற்குச் சான்றாக விளங்குகிறது:

எழுத்துத் துறையும் மலையகப் பெண்களும்

“பொதுசனத் தொடர்பு துறையான பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி போன்றவற்றில் தங்களின் திறமையை வெளிப்படுத்துவதில் மலையகப் பெண்கள் அக்கறை காட்டுவதில்லை என்ற குறைபாடு நீண்டகாலமாகவே நிலவிவருகிறது. எழுத்துத் துறையில் மலையகப் பெண்களின் ஈடுபாட்டை அதிகரிக்கச் செய்வதற்காகத் தோட்டப் பிரதேச கூட்டுச் செயலகத்தின் மூலமாகக் குன்றின் குரல் பயிற்சி கருத்தரங்கை நடத்த எண்ணியுள்ளது. அந்தப் பயிற்சி கருத்தரங்கில் பங்குபற்ற விரும்பும் மலையகப் பெண்கள் எழுத்துப் பயிற்சி அரங்கு, குன்றின் குரல், 30, புலபதான மாவத்தை, கண்டி என்ற முகவரிக்குத் தொடர்பு கொள்ளவும்”.

மேற்படி இதழிலேயே “பெண்களும் பொதுசனத் தொடர்பும்” என்ற தொனிப்பொருளில் கண்டி சத்தியோதய நிறுவனம் நடத்தவுள்ள கருத்தரங்குப் பற்றிய அறிவிப்பும் அதில் பங்குபற்ற விரும்பும் மலையகப் பெண்களுக்கான அழைப்பும் இடம்பெற்றுள்ளன.

அந்தனி ஜீவாவும் அவரது நண்பர்களும் இணைந்து நடத்திய மலையகம் வெளியீட்டகம் காத்திரமான பணிகளை முன்னெடுத்துள்ளது. அவற்றுள் சாந்தாராஜின் சிறுகதைகளைச் “சாந்தாராஜின் கதைகள்”(2001) என வெளியிட்டமை தனித்துச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாகும். எண்ணிக்கையளவில் குறைந்தவான மலையகப் பெண்களே இலக்கிய ஆக்கச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டுவருகின்றனர். அவ்வாறு ஈடுபட்டு வருபவர்களின் படைப்புகளும் நூல்களாக வெளிவராமல் பத்திரிகைகளுடனும் சஞ்சிகைகளுடனும் தம் ஆயுளை முடித்துக்கொள்கின்றன. அக்குறைபாட்டை நிவர்த்திசெய்ய முயன்ற மலையகம் வெளியீட்டகம் சமூக அக்கறைமிகுந்த பெண் படைப்பாளியான சாந்தாராஜின் கதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளது. பெண் எழுத்துகளை நூல்களாக வெளியிடுதல் என்ற அந்தனி ஜீவாவினுடைய நோக்கத்தின் ஒரு பிரதிபலிப்பாகவே இவ்வெளியீடு அமைந்துள்ளது.

மலையகப் பெண் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை ஆவணப்படுத்தியும் பெண் படைப்பாளிகளை ஊக்கப்படுத்தியும் வந்த அந்தனி ஜீவா அவற்றின் உச்சமாகக் “குறிஞ்சி மலர்கள்”(2000) - மலையகப் பெண் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள், “குறிஞ்சிக் குயில்கள்”(2002) - மலையகப் பெண் படைப்பாளிகளின் கவிதைகள் என்ற இரு தொகுப்புகளை மலையகம் வெளியீட்டகத்தின் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. மலையகப் பெண்கள் பலரின் சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் தனித்தனி தொகுதிகளாக வெளியிட்ட முதல் சந்தர்ப்பமாக இவை விளங்குகின்றன.

குறிஞ்சி மலர்கள் தொகுதியில் பேராசிரியர் ஷர்புன்னிஷாவின் மனத்தின் சமை, பூரணியின் முடியாத கதைகள் பல, புசல்லாவை இஸ்மாலிஷாவின் காயாம்பூவும் வாழைமரமும், அட்டன் சாந்தாராஜின் தோட்டத்து மண், சாந்தி மோகனின் நெருப்புக்குள் வீடுகட்டி, அக்னஸ் சவரிமுத்துவின் செந்தாமரை, பால

ரஞ்சினி சர்மாவின் நெத்திக்காக, ரோஹினி முத்தையாவின் சட்டி சுட்டுவிடும், சுகந்தி வெள்ளைய கவுண்டரின் விடியல் எப்போது, செ.கோகிலவர்த்தினியின் பென்சன், இரா.சர்மிளா தேவியின் விதி வரைந்த பாதை வழியே, சிவாஜினி சதாசிவத்தின் லயக்காம்பரா ஆகிய பன்னிருவரின் பன்னிரு கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

குறிஞ்சி மலர்கள் தொகுதிக்கு முன்னர் மலையகச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் முயற்சிகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. பலரது கதைகளை உள்ளடக்கிய மலையகத்தின் முதல் தொகுப்பாகக் கதைக்கனிகள் (1971) என்ற தொகுப்பு வெளி வந்துள்ளது. வீரகேசரி பத்திரிகை 1960க்கும் 1970க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மலையகப் படைப் பாஸிகளுக்காக நடத்திய நான்கு சிறுகதைப் போட்டிகளில் ஒவ்வொரு போட்டியிலும் முதல் மூன்று இடங்களைப் பெற்ற கதைகள் அத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் எந்தப் பெண் சிறுகதையாசிரியரின் கதையும் இடம்பெறவில்லை. கலைஒளி முத்தையாபிள்ளை நினைவுக்குழு வெளியிட்ட மலையகப் பரிசுக் கதைகள் (1994) என்ற தொகுதியில் நளாயினி சுப்பையா, பாலரஞ்சினி சர்மா, ரோஹினி முத்தையா, பேபிராணி இமானுவேல் ஆகிய நான்கு பெண்களின் கதைகளும் துரைவி வெளியிட்ட மலையகச் சிறுகதைகள் (1997) தொகுதியில் நயீமா எ. பஷீரின் கதையும் உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் (1997) தொகுதியில் புசல்லாவை இஸ்மாலியா, ரூபராணி ஜோசப், சாந்தாராஜ், சுந்தரி மலைசுவாமி, ரோஹினி முத்தையா, நளாயினி சுப்பையா, பாலரஞ்சினி சர்மா ஆகிய எழுபவரின் கதைகளும் உள்ளடங்கியுள்ளன. இத்தொகுதிகளில் இடம்பெறும் ஆண் எழுத்தாளர்களின் கதைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் பெண் எழுத்தாளர்களின் கதைகள் மிகக்குறைந்த விகிதத்திலேயே இடம் பெற்றுள்ளன. அதனால் அத்தொகுதிகளில் உள்ள பெண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் தனித்த கவனிப்பைப் பெறவில்லை. இந்நிலையிலே அந்தனி ஜீவா குறிஞ்சி மலர்கள் என்ற தொகுதியின் மூலம் மலையகப் பெண் சிறுகதைகள் என்ற தனி அடையாளத்தையும் கவன ஈர்ப்பையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

குறிஞ்சி மலர்கள் தொகுதிக்குப் பின்னர் அந்தனி ஜீவா தன் தாயின் நினைவாகத் தொகுத்து வெளியிட்ட அம்மா (2004) என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பில் 25 இலங்கைப்

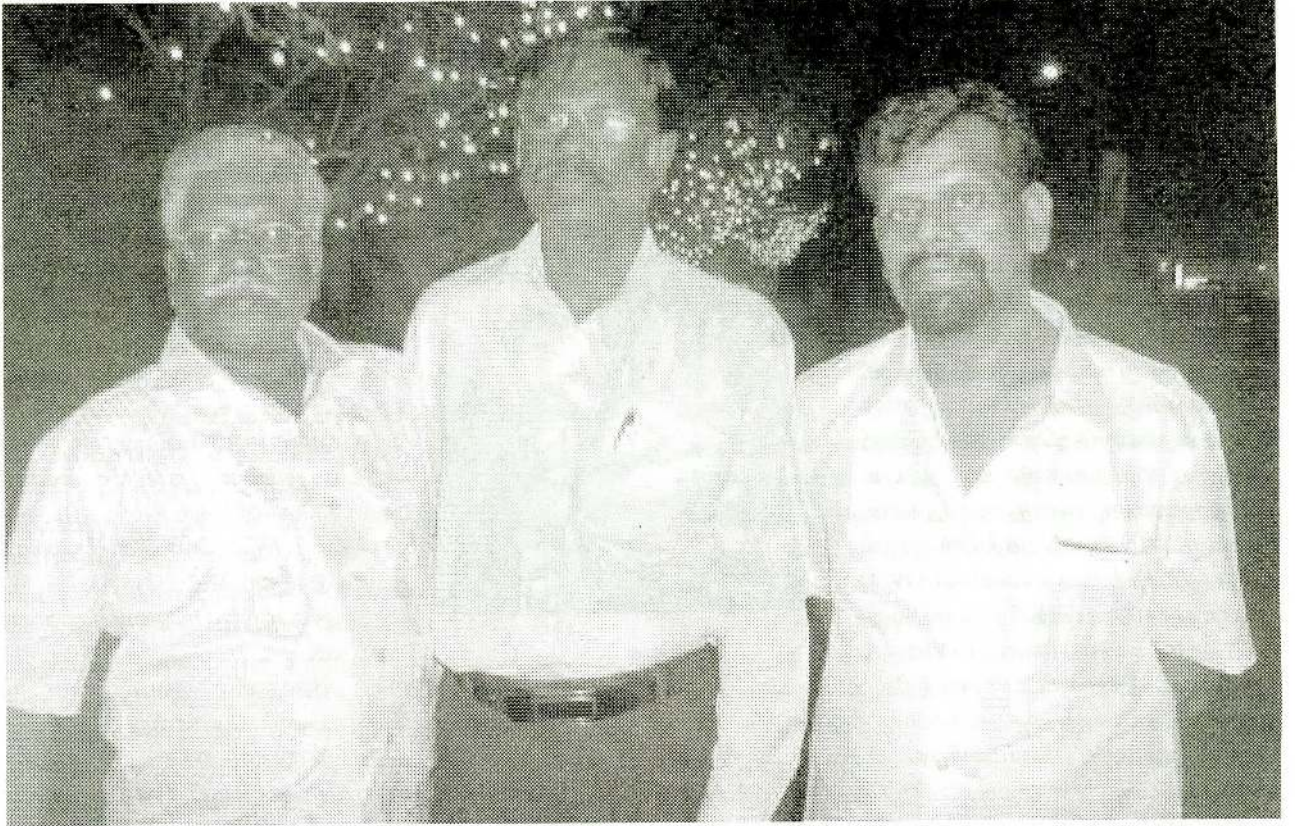
பெண் எழுத்தாளர்களின் கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அத்தொகுதியிலுள்ள நயீமா சித்திக், பேராதனை ஷர்புன்னிஷா, பூரணி, புசல்லாவை இஸ்மாலியா, அட்டன் சாந்தாராஜ், அக்னஸ் சவரிமுத்து, ரோஹினி முத்தையா, சுகந்தி வெள்ளைய கவுண்டர், பாலரஞ்சினி சர்மா, சாந்தி மோகன் முதலானோரின் கதைகள் மலையகப் பின்புலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். மலையகத்தில் சிறுகதைத் துறையில் இயங்கிய பெண்களையும் அவர்களது படைப்புகளின் தன்மையையும் அறிந்துகொள்வதற்கும் அப்படைப்பாளிகள் பற்றிய மேலதிக தேடலைத் தூண்டுவதற்கும் மேற்படி இரு தொகுதிகளும் வழிசமைத்துள்ளன எனலாம்.

இலங்கையில் 1980களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் பெண் கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் முயற்சிகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. சொல்லாத சேதிகள் (1986), மறையாத மறுபாதி (1993) முதலான கவிதைத் தொகுப்புகள் அப்பின்னணியிலே வெளி வந்தன. இவற்றின் தாக்கங்களால் மலையகப் பெண் கவிதைகளைத் தனித்து தொகுக்கும் தேவையும் எழுந்தது. அதனை அந்தனி ஜீவா குறிஞ்சிக் குயில்கள் என்ற தொகுப்பின் மூலம் நிறைவேற்றியுள்ளார். அத்தொகுதியில் பூரணி, ஜனனி, தெ. மீனாம்பிகை, பாலரஞ்சினி சர்மா, யோகேஸ்வரி கிருஷ்ணன், புசல்லாவை இஸ்மாலிஹா, எஸ். அமராவதி, அக்னஸ் சவரிமுத்து, மணிமேகலாதேவி செல்வத்துரை, புவனேஸ்வரி பன்னீர்செல்வம், றஸ்னா புஹார், த. சிவமலர், சின்னசாமி சுபத்திராதேவி, ஆ. புனிதகலா, பஸ்மினா அன்ஸார், சி. சாரதாம்பாள், மா.சந்திரகலா, விஜிதா நவமணி, விஜய பாரதி, ஜே. பாலரஞ்சனி, சாந்தி மோகன் ஆகிய 21 பெண்களின் கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

அரசியல் சமூக பொருளாதார ரீதியாகத் தேசியளவில் அடக்குமுறைகளுக்கும் சுரண்டல்களுக்கும் உட்பட்டு, சமூக மற்றும் குடும்ப அலகிலும் பல்வேறு வன்முறைகளுக்கும் பாரபட்சங்களுக்கும் உள்ளாகிவரும் மலையகப் பெண்கள், தமது கவிதைகளில் அத்தகைய அடக்குமுறைகளுக்கு எதிரான கருத்துக்களை அழுத்தமான முன்னிறுத்தியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. அழகியல் நுணுக்கங்களில் அதிகமாக ஆர்வம் செலுத்தாது படிமம், குறியீடு போன்ற வற்றின் செல்வாக்கற்று எளிமையாக எடுத்தாரைக்கப்பட்டுள்ள அக்கவிதைகள், இலங்கையில் வாழ்கின்ற ஒரு சிறு பான்மையினரது வெளிப்படாக்கவும்

இலங்கைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் விளிம்பில் வாழ்கின்ற ஒரு பிரிவினரின் வெளிப்பாடாகவும் அவ்விளிம்புநிலைச் சமூகத்திலும் விளிம்பில் வாழ்கின்ற பெண்களின் வெளிப்பாடாகவும் உலகளாவிய ரீதியில் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் பெண்களின் வெளிப்பாடாகவும் ஓர் உழைக்கும் பெண் வர்க்கத்தின் வெளிப்பாடாகவும் அமைந்துள்ளன. இத்தொகுப்புக்குப் பின்பே ஊடறுவினால் இசை பிழியப்பட்ட வீணை (2007) என்ற பெயரில் மலையகப் பெண் கவிஞர்களின் தொகுப்பு கொண்டு வரப் பட்டுள்ளது. அதில் குறிஞ்சிக் குயில்கள் தொகுப்பிலுள்ள ஏராளமான கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அதன் பின்னர் “பரதேசம் போன பரிதாபப் பாடல்கள்” (2012) எனப் பெ.முத்துலிங்கம் தொகுத்த சிறுவெளியீடுகளின் தொகுப்பில் கிருஷ்ணாம்மா, பெரியக்கா ஆகிய இரு பெண்களின் தொழிற்சங்கப் பிரசாரப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

மலையகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் பெண்களின் இலக்கியப் பங்களிப்புக்கு மிக நீண்ட பாரம்பரியம் உண்டு. சமூக அரசியல் தளத்தில் நின்று ஆக்க இலக்கியம் படைத்த கோ.ந.மீனாட்சியம்மாள் அப்பாரம்பரியத்தின் தொடக்கப்புள்ளியாக விளங்குகிறார். இலங்கையில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் தோற்றம் பெறத் தொடங்கிய தொடக்க காலத்திலேயே மிக விரிந்த தளத்தில் பெண் விடுதலையை அணுகியுள்ள அவர், பெண்விடுதலை தொடர்பான பல கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இருப்பினும் அவர் காலத்திலும் அவருக்குப் பின்பும் மலையக இலக்கியப் பரப்பில் பெண்களின் பங்களிப்பு மிகக் குறைந்த மட்டத்திலேயே இருந்துவந்துள்ளது. எண்ணிக்கையளவில் குறைந்தளவான பெண்களே இலக்கியச் செயற்பாடுகளில்

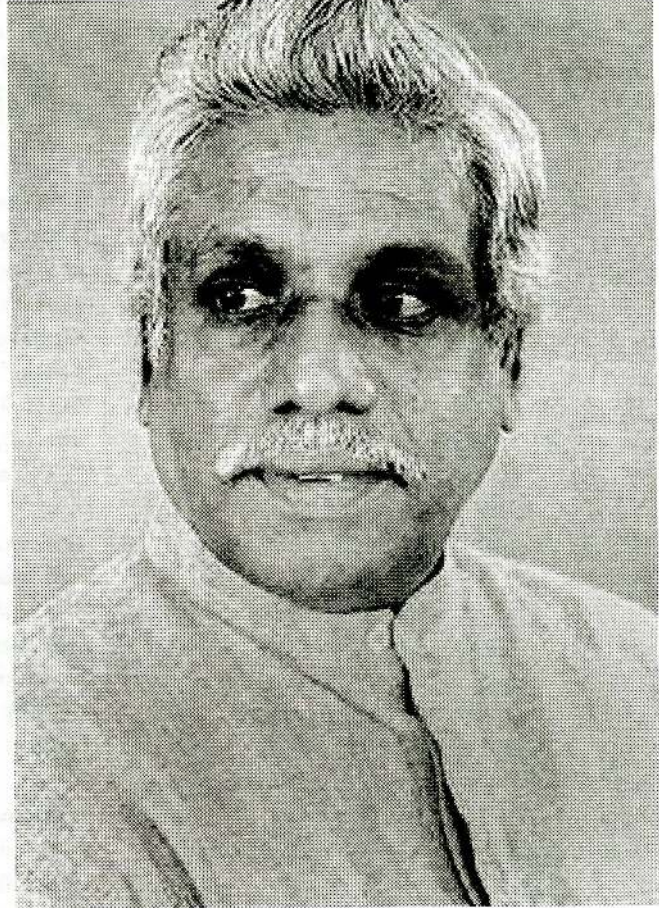
ஈடுபட்டுவந்துள்ளனர். அநேகமானோரின் படைப்புகள் நூலாக்கம் பெறாமல் சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் தேங்கிக் கிடந்துள்ளன. அதனால், மலையகப் பெண் படைப்புகளின் செல்நெறியை மொத்தமாக ஆராயமுடியாதநிலைதொடர்ந்துள்ளது. இப்போதாமை படைப்பாளிகளுக்கு ஊக்கந் தராததோடு மரபின் தொடர்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் தடையை ஏற்படுத்திவந்துள்ளது. இவற்றைத் தகர்க்கும் முயற்சியை அந்தனி ஜீவா தனது இலக்கியச் செயற்பாடுகள் மூலம் மேற்கொண்டு வந்துள்ளமையைக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

தான் ஈடுபட்டுவந்த எல்லாவிதமான இலக்கியச் செயற்பாடுகளினூடாகவும் பெண் எழுத்துகளை ஆவணப்படுத்தியும் பெண் எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்தியும் வந்துள்ள அந்தனி ஜீவா பெண்கள் படைப்புத் துறையில் அதிகமாக ஈடுபட வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டிவந்துள்ளார். அவருக்கு இணையான வகையில் வேறு எவரும் மலையகப் பெண் எழுத்துகளைத் தொகுத்து பேணும் முயற்சிகளையோ பெண் எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்தும் செயற்பாடுகளையோ இதுவரை மேற்கொள்ளவில்லை. அவரின் குறிஞ்சி மலர்கள், குறிஞ்சிக் குயில்கள் ஆகிய தொகுப்புகளுடனே மலையகப் பெண்கள் பலரின் படைப்புகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் மரபு தொடங்குகிறது. அதனால் மலையகப் பெண் எழுத்துகளைத் தொகுத்து ஆவணமாக்கிய முன்னோடியாக அந்தனி ஜீவாவை அடையாளப்படுத்தலாம். அவருக்குத் தனிச் சிறப்பைப் பெற்றுத்தந்த இலக்கியப் பங்களிப்புகளுள் முதன்மையானவொன்றாக இத்தொகுப்பு முயற்சிகளும் ஆவணப்படுத்தல்களும் விளங்குகின்றன.

அந்தனி ஜீவாவின் நூல் பதிப்பு முயற்சிகள் ஒரு பார்வை

சு.முரளிதரன்

மலையக இலக்கிய பேரவையின் சார்பாக மலையக வெளியீட்டகம் அந்தனி ஜீவாவினால் உருவாக்கப்பட்டது. சி.வி. சில சிந்தனைகள்(1986), தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர்(1988), பத்திரிகையாளர் நடேசய்யர்(1998) ஆகிய சாரல்நாடன் படைத்த நூல்கள் எனது தியாக யுத்திரங்கள் (1986), மற்றும் கூடைக்குள் தேசம் (1988) கவிதை நூல்கள், எலியாசன் வடித்த காவியமான ஓவியம் (1998), மொழிவரதனின் மேகமலைகளின் ராகங்கள்(1988)தி. ஞானசேகரனின் லயத்துச் சிறைகள் (1998) மற்றும் கவ்வாத்து (1996) நாவல்கள். மகாவலியே மாநதியே (2001) மலரன் பனின் பாடல்நூல் புசெல்லாவை கணபதி கடவுள் படைக்காத மனிதர்கள் (2010) கவிதைத் தொகுப்பு என்பன நூலாசிரியர்களின் பொருட்செலவிலேயே மலையக வெளியீட்டகத்தால் வெளிவந்தன. குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகள் (1988) அந்தனி ஜீவா எழுதிய காந்தி நடேசய்யர் (1990), மலையகமும் இலக்கியமும் (1995), சி.வி சில நினைவுகள் (2002), மலையகத் தொழிற்சங்க வரலாறு (2005), திருந்திய அசோகன் அவர் தொகுத்த நூல்களான குறிஞ்சி மலர்கள் 2000, குறிஞ்சிக் குயில்கள் (2002) அந்தனி ஜீவாவின் முயற்சியின் பாலானது. பண்ணாமத்து கவிராயரின் காற்றின் மெளனம் (1996) எனது தீவகத்து ஊமைகள் (2001) நூல்களும் அந்தனி ஜீவாவின் முயற்சி காரணமாகவே வெளிவந்தது எனலாம். 39 கொழுந்து இதழ்களை அந்தனி ஜீவா வெளியிட்டது மலையக சஞ்சிகை துறையில் ஒரு மைல்கல் எனலாம். இதற்குப்பால் அந்தனி ஜீவாவின் நூல் முயற்சிகளை பின்வருமாறு

தொகுத்துப்பார்க்கலாம்.

அதில் முதலாவது ஈழத்தில் தமிழ்நாடகம் (1981) தமிழ்நாட்டிலிருந்து சிவகங்கை, அகரம் வெளியீடாக வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. 1978ம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு - திருப்பூரில் நடைபெற்ற கலை இலக்கிய பெருமன்ற மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டு இவர் நிகழ்த்திய உரைகளை பேராசிரியர் வானமாமலை செவிமடுத்ததோடு நூலாக மலர்ந்த போது அதற்கு முன்னுரையும் வழங்கியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஹனீபா நடத்திய கல்விநினை தமிழ் மன்றத்தின் வெளியீடாக அன்னை இந்திரா (1985) பதிக்கப்பட்டது. இந்திராகாந்தி தனது சொந்த பாதுகாப்பு படையணியின் சீக்கிய வீரரினால் கொலை செய்யப்பட்டதன் அதிர்வு அந்தனி ஜீவாவை தினகரன் வாரமஞ்சரியில் கண்டியூர் கண்ணன் என்ற புனைபெயரில் இந்திரா காந்தி வரலாற்றை தொடர் கட்டுரையாக எழுத வைத்ததோடு நூலுருவாக்கமும் பெற்றது. இந்த நூல் வெளியிடப்பட்டு அந்தனி ஜீவாவினால் விற்பனை செய்யப்பட வழங்கப்பட்டது தொடர்பிலும் அது தொடர்பாக சில கருத்துக்களை எனக்கும் சாரல் நாடனுக்கும் தனிப்பா ஹனீபா கடிதம் எழுதியது நினைவில் இப்போதும் நிழலாடுகின்றது.

சாரல்நாடன் தேசபக்தன் நடேசய்யர் நூலை வெளியிட்டு

அங்கீகாரம் பெற்றுக்கொடுக்க மெற்கொண்ட முயற்சியாகும். அதன் போது அந்தனி ஜீவாவும் நானும் முன்னின்று தொகுத்த சாகித்யமலரும் வெளிடப்பட்டது.

பேராசிரியர் எம்.சின்னத்தம்பியின் முன்னிலையில் அந்தனி ஜீவாவின் மணிவிழா நடந்த போது அந்தனி ஜீவா சிறுவயதில் எழுதி தினகரனில் வெளியான திருந்திய அசோகன் என்ற சிறுவர் நாவல் வெளியிடப்பட்டதோடு கொட்டகலை ஆசிரிய கலாசாலையிலும் இதற்கு அறிமுக விழாவை நான் ஏற்பாடு செய்து அவரின் மணிவிழாவின் தொடர்ச்சியை கொண்டாடியது குறிப்பிடத்தக்கது.

2003ம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதத்தில் அந்தனிஜீவாலண்டன், பாரிஸ் ஆகிய ஐரோப்பிய நகரங்களில் இலக்கியப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்தமையை குறிக்க முகமாக நெஞ்சில் பதிந்த ஐரோப்பிய பயணம் என தினகரனில் பின்னர் தொடராக எழுதிய "நெஞ்சில் பதிந்த ஐரோப்பிய பயணம்" மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினால் கறுப்பு, வெள்ளை புகைப்படங்களுடன் நூலாகியது.

மலையகத் தொழிற்சங்க வரலாறு (2005) அந்தனி ஜீவா வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் எழுதிய கட்டுரை மீளாக்கப்பட்டு 24 பக்கங்களில் நூலாக்கப்பட்டது. இலங்கை சமசமாஜக் கட்சி முதல் பல தொழிற்சங்கங்களோடு அந்தனி ஜீவா இணைந்து செயற்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. அவரின் தொழிற் சங்க பணிகள் பற்றியும் ஆராய வேண்டிய தேவை உள்ளது.

அந்தனி ஜீவாவின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் பதியப்பட்ட தன்வரலாற்று நூலான சிறகு விரிந்த காலம்(2007) அந்தனி ஜீவாவின் கலை, இலக்கியப் பணிகளில் 45 ஆண்டு நிறைவினை முன்னிட்டு வெளிடப்பட்டது. இந்நூலில் மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை என்ற அமைப்பில் சுமார் 25 ஆண்டு காலம் செயலாளராகப் பணியாற்றி அந்தனிஜீவா மலையக வெளியூட்டகம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கி அதன் மூலம் பிற எழுத்தாளர்களினதும் நூல்களை வெளியிட்டு ஊக்குவித்தமையை வெளிக்காட்டுவதாக இது அமைந்துபடுகின்றது.

இவர்கள் வித்தியாசமானவர்கள் (2000) என்ற நூல் பூபாலசிங்க நூல் நிலைய வெளியீடாக வண. தனிநாயகம் அடிகளார், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, கலையரசு சொர்ணலிங்கம், பேராசிரியர் உவைஸ், அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி, மார்க்ஷி விக்ரமசிங்க, கே.டானியல், பெரியார் பி.டி.ராஜன் சரத் முத்தெட்டுவேகம், வி.கே.நவஜோதி, ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன், கவிஞர் ஈழவாணன், நடிசுவேன் லமஸ்வீரமணி, டொமினிக் ஜீவா, வல்லிக்கண்ணன், சக்தி பாலையா, அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமது, எஸ்.அகஸ்தியர், வீ.கே.வெள்ளையன், எஸ்.எம்.ஹனிபா, ராமு.நாக லிங்கம், எ.பீ.வி.கோமஸ், கார்த்திகா கணேசர், தமிழோவியன், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், சேர் ராசீக் பரீத், பூந்தான் யோசேப்பு,

பேராசிரியர் மு.வ., நாடக மேதை டி.கே.எஸ், கலைவாதிகலில் ஆகிய ஆளுமைகளை தமக்கே உரிய பாணியில் அந்தனி ஜீவா பதிவு செய்துள்ளார்.

ஆனந்தமே ஜீவனின் மகரந்தம் (2002) என்ற கே.பாலச்சந்திரன் அவர்களின் நினைவு மலரையும் அந்தனி ஜீவா செவ்விதாக்கம் செய்து வெளியிட்டதும் முக்கியமானது.

அ.ந. கந்தசாமி ஒரு சகாப்தம் (2009) என்ற நூல் தன்னை ஆக்சித்த அந்த ஆளுமையை பதிவு செய்த நூலாகும். அமைதி - கோர்ட் அமைதியாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றது (2010) என்ற இவரின் நூல் தமிழக நியு செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் புத்தக வெளியீடாக வெளிவந்தது. இது தினக்குரல் ஞாயிறு வார இதழ்களில் வெளியிட்ட சிறந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும்.

குறிஞ்சி தென்னவனின் குறும் பூக்கள் (2009) குறிஞ்சித்தென்னவனின் குறும்பாக்களை தொகுத்து அவரின் நண்பர் பொன்னுத்துரையின் மகனின் திருமண வைபவத்தின் போது வெளியிட்டது ஒரு சாதனையாக கருதப்படுகின்றது.

பார்வையின் பதிவுகள் (2010) இலக்கிய ஜாம்பவான்களை அறிமுகம் செய்யும் நூல் கொடகே வெளியீடாக வந்தது. இதுவும் தினக்குரல் ஞாயிறு இதழ்களில் எழுதிய கட்டுரைகளாகும்.

கேசரி தகவல் களஞ்சியம் என்ற பொது அறிவு நூலை 2011 ஆண்டு வீரகேசரிக்காக பெரும் பிரயத்தனம் எடுத்த வெளியீட்டது ஓர் அசுர சாதனையாகும். அது போல மலையக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை நடத்தி வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளை நூலாக்கம் செய்த பெருமையும் அவரையே சாரும்.

ரோஜா முத்தையா நூலகத்திலிருந்து நடேசயரின் தொழிலாளர் அந்தப் பிழைப்பு நாடக நூலை பெற்று குமரன் புத்த இல்லம் வாயிலாக வெளியிட்ட பெருமையையும் அந்தனி ஜீவாவை சார்ந்ததாகும்.

நாம் வாழும் காலத்தில் பன்முக ஆளுமையாக விளங்கும் அந்தனி ஜீவாவின் நூலாக்க முயற்சிகள் மலையக வரலாற்றுத் தடத்தை படம் பிடிக்க எடுத்த அற்புதமாக அடுத்த தலைமுறையினரால் கொள்ளப் படும் என்பது திண்ணம்.

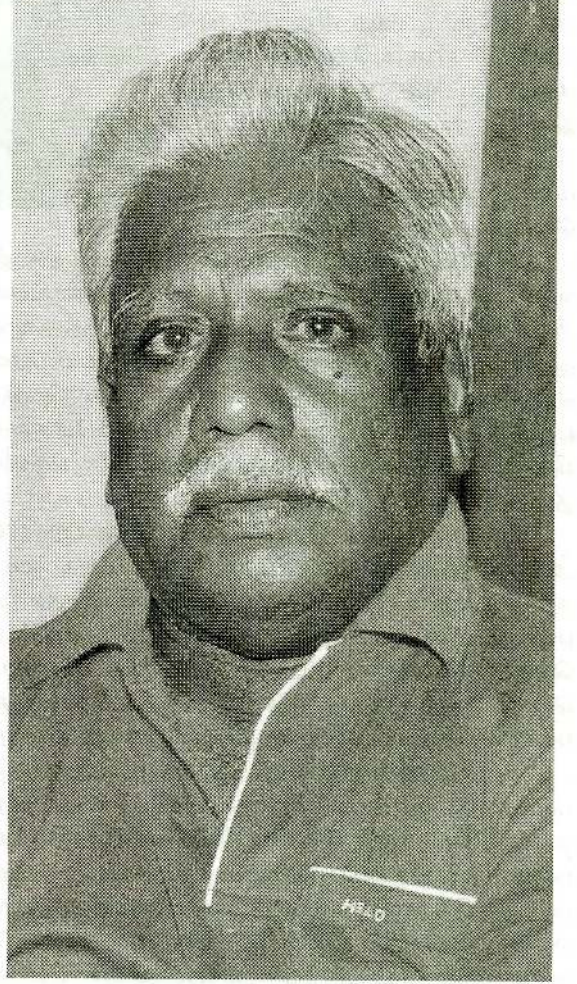

அந்தனி ஜீவாவின் வித்தியாசமான மானுட சித்திரங்கள்

■ ஈழக்கவி

தன்னுடைய
ஆளுகைக்குள்
வித்தியாசமாய்
பதிகையான
தனித்தொளிரும்
ஆளுமை களை
வித்தியாசமான
கோணங்களில் பதிவு
செய்திருக்கிறார்
அந்தனி ஜீவா.

நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில்
விரிவுரையாளராக கடமையாற்றிய காலப்பகுதியில், ஒரு
நாள் கண்டியில் அந்தனி ஜீவாவை சந்தித்தேன். தேனீர்
அருந்தியவாறு இலக்கிய விவகாரங்கள் பற்றி
உரையாடிய நிகழ்வு உயிர்ப்போடு என்மனசுக்குள்
படிந்திருக்கிறது. தொண்ணூறுகளின் நடுக்கூற்றில்
ஆய்வு தேவை ஒன்றிற்காக குறிஞ்சித்தென்னவன்
அவர்களை அவரது “லபுக்கல” இல்லத்தில் (லயம்)
பலமுறை சந்தித்திருக்கிறேன். என்னோடு ஆப்த
நேசத்திலிருந்த குறிஞ்சித்தென்னவன், தொகுத்திருந்த
மலையக நாட்டார் பாடல்களின் கையெழுத்து பிரதியை
என்னிடம் தந்திருந்தார். இது பற்றி அந்தனி ஜீவாவிடம்
அன்றைய சந்திப்பில் நான் குறிப்பிட்ட போது, அந்த
தொகுப்பினைத் தந்தால் அச்சாக்கி வெளியிடலாம்
என்று அவர் குறிப்பிட்டார். ஆனால் அது முடியாமல்
போயிற்று. அக்காலத்தில் மிக வேகமாக இயங்கிக்
கொண்டிருந்த அந்தனி ஜீவாவை கண்டியில் நடந்த பல
இலக்கிய நிகழ்வுகளில் கண்டிருக்கிறேன். கதைக்கும்
சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. அவர் வெளியிட்ட
“கொழுந்து” சஞ்சிகையை, மற்றும் தேசிய பத்திரிகை
கள், சஞ்சிகைகளில் வெளியான அவரது எழுத்துகளை
தொடர்ச்சியாக படித்துவந்திருக்கிறேன்.. “நினைத்துப்
பார்க்கிறேன்; என்னும் மகுடத்தில் “தினகரன் வார
மஞ்சரி”யில் அந்தனி ஜீவா எழுதிய பத்தி எழுத்துகளின்
ஒரு பகுதியே “இவர்கள் வித்தியாசமானவர்கள்” (2000)
என நூலாகியுள்ளது.

பேராசிரியர்களான தனிநாயகம் அடிகள்,
ம.மு.உவைஸ் ஆகியோரை பற்றிய என் ஆய்வுத்
தேவைக்காக (பார்க்க, ஈழக்கவி: பல்கலைக்கழக தமிழ்
ஆளுமைகள் : 4; “பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகளாரும்
உலகத் தமிழ் ஆய்வுகளும்”, பல்கலைக்கழக தமிழ்
ஆளுமைகள் : 5; “பேராசிரியர் ம.மு.உவைஸும்
இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியமும்”; ஜீவநதி வெளியீடு;
2018) “இவர்கள் வித்தியாசமானவர்கள்” என்ற நூலை
வாசித்திருக்கிறேன். முப்பது ஆளுமைகள் பற்றியது
இந்நூலில் (160 பக்கங்கள்) மேற்குறித்த பேராசிரியர்கள்
பற்றிய இரு கட்டுரைகள் இருக்கின்றன. நூலின் முதல்
கட்டுரை “வண. தனிநாயகம் அடிகளார்” பற்றியது.
“ஒளியுமிழும் கண்கள், புன்னகை தவழும் மலர்ந்த
முகம், எடுப்பான தோற்றம், தூய வெண்ணிற ஆடை,
எந்த நேரமும் தமிழின் வளர்ச்சி பற்றிய சிந்தனை.”

இத்தகைய பெருந்தகையை பள்ளி பருத்தில் சந்தித்தது பற்றியும், அடிகளார் முன்னிலையில் சில திருக்குறள் பாக்களை ஒப்புவித்து, அவரிடமிருந்து “தமிழ்த்தாது” நூலை பரிசாக பெற்றது பற்றியும் சுவாரசியமாக எழுதியுள்ளார். தமிழர் சிந்தனை, குறட்பாக்கள், உலகத்தமிழ்த் தூதர், தமிழர் பண்பாடு, மொழிப்பற்று, யாவரும் கேளிர் ஆகிய மினி தலைப்புகளில் ஆய்வுக்குரிய கருத்துக்களை மிகச்சுருக்கமாக தேடலைத்தூண்டும் வகையில் முன்வைத்துள்ளார்.

“பேராசிரியர் உவைஸ்” என்ற சிறுகட்டுரையில் பேராசிரியரை சந்தித்த அனுபவ நிகழ்வுகளோடு, அவரது ஆளுமை வீச்சு பற்றி விதந்துரைத்துள்ளார். இதற்கு சான்றாக பேராசிரியர் சுவீத்தியானந்தன் அவர்களது மின்வரும் கருத்தினை சாகவதமாக்கியுள்ளார். “கலாநிதி உவைஸ் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வரும்போது சீறாப்புராணம் ஒரு தமிழ் காப்பியம் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. அப்படியிருந்தும் அவரது அயராத முயற்சியின் பயனாக அவர் பல உண்மைகளை எடுத்துக்காட்ட முடிந்தது. எண்ணிறைந்த இஸ்லாமியப் புலவர்கள் மிகச் சிறந்த தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை இயற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதும், நூல் அமைப்பு முறையிலும், நடையிலும், போக்கிலும் இந்நூல்களுக்கும் பேர்பெற்ற தமிழ் இலக்கியங்களுக்கும் வேறுபாடு அதிகம் இல்லை என்பதும் இந்நூல்களுக்குத் தலைவராக அமைவோர் வேறுவேறாக இருப்பினும் தமிழ் மரபுக்கு ஒத்தனவாக இவை அமைந்திருக்கின்றன என்பதும், கற்பனையாற்றலிலும், பொருட்சிறப்பிலும், சொல்லழகிலும், கவியமைப்பிலும் இஸ்லாமிய புலவர்களின் நூல்களும் அதிசிறப்புடன் விளங்குகின்றன என்பதுமவர் செய்த ஆராய்ச்சியின் மூலம் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளன” (பக்.30). இதனை வாசிக்கையில் பேராசிரியர் உவைஸ் பற்றி நான் எழுதிய கட்டுரையின் ஆரம்ப வரிகள் மனசில் திரையாயிற்று.

“இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய ஒரு தமிழ்க் காப்பியத்தைக் கூறுவீர்களா?”

“.....!/?.....?”

“சீறாப்புராணம்படித்திருக்கிறீரா?”

“ஆம்”

“இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய ஒரு சிறந்த தமிழ்க் காப்பியம் சீறாப்புராணம் என்பதை நீர் அறியவில்லையா?”

இது 1945ஆம் ஆண்டு மே மாதம் பல்கலைக் கழக புகழகத்துக்காக நடாத்தப்பட்ட நேர்முகப் பரீட்சை ஒன்றின் பதிகை. கேள்விகளை தொடுத்தவர் நேர்முகத்தேர்வுக்குழு உறுப்பினரான பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தர். விடைத்தெரியாமல் தத்தளித்தவர் ம.மு.உவைஸ். இதனால் உவைஸ் அவர்கள் இந்த தேர்வில் தேறவில்லை. இந்நிகழ்வு உவைஸுக்கு ஒரு சவாலாக அமைந்து, இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத் தேடலுக்கான ஒரு உந்துதலாக அமைந்தது. சுவாமி விபுலாநந்தர் கேட்ட கேள்விக்குச் சரியான பதில் கூற முடியாமல் போனமை ஒருவேளை உவைஸின்

உள்ளத்தில் நிரந்தரமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட வேண்டியதன் அத்தியாவசியத்தை அடிமனதில் ஏற்படுத்தியும் இருக்கலாம். சுவாமி விபுலாநந்தரின் அந்தக் கேள்விதான், உவைஸுக்கு ஆராய்ச்சி ஆர்வத்தைக் கொடுத்து, இஸ்லாமிய இலக்கியத் தேடலுக்காக தன்வாழ்வை அர்ப்பணிக்க அச்சாணியானது.”

பேராசிரியர் உவைஸ் கலாநிதி பட்டம் பெற்றதைப் பாராட்டி, பொழுப்பு ஸாஹிரா கல்லூரியில் நடைபெற்ற விழாவிற்கு சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர் எம்.எம்.இஸ்மாயில் தலைமைதாங்கியதையும், பேராசிரியர் தெ.பெ.மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை சிறப்புரை யாற்றியதையும் குறிப்பிட்டு, இந்த நிகழ்வில் தமிழ் (இஸ்லாமும் இன்பத்தமிழும் - அறிமுகவுரை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி), சிங்கள (தித்திக்கும் திருமறை - அறிமுகவுரை கே.ஜி.அமரதாச), ஆங்கில (முஸ்லீம் தமிழ் காப்பியங்கள் - அறிமுகவுரை துணைவேந்தர் சுவீத்தியானந்தன்) நூல்கள் வெளியிடப்பட்டதையும் சுட்டி எழுதியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

“சி.வி.வேலுப்பிள்ளை” பற்றிய நினைத்துப் பார்த்தலை இப்படி ஆரம்பிக்கின்றார்: “கவிஞர், நாவலாசிரியர், தொழிற்சங்கவாதி, முன்னாள் தலவாக் கொல்லை பாராளுமன்ற உறுப்பினர், மலையக மக்களின் துன்பதுயரங்களை, அவர்களின் அவல வாழ்வைத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் எழுதி உலகறியச் செய்தவர். இத்தனைக்கும் மேலாக எல்லோருடனும் இன்முகத்துடன் உறவாடும், உரையாடும் மனிதாபிமானி, இவர்தான், “சி.வி.” என்று இரண்டு எழுத்துக்களால் அன்புடன் அழைக்கப்படும் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள்... திடீரென்று “தினகரனில்” ஒரு செய்தி - சி.வி. சுகவீனமுற்று கொள்ளப்பிட்டி டேர்டன் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாக, இச்செய்தியைக் கண்டதும் உடனே எனது கால்கள் கொள்ளப்பிட்டியிலுள்ள வைத்திய விடுதியை நோக்கி விரைந்தன... “மலையகப் பாட்டாளி மக்களைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கியதால்தான் என் எழுத்துகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன!” என்று என்னிடம் கூறிய அந்த மலையக மக்களின் மலை நாட்டின் மாணிக்கம் மக்கள் கவிமணி சோர்ந்துபோய், துவண்டு கட்டிலில் படுத்திருந்தார்... அவரிடம் விடைபெற்று விடு திரும்புகிறேன்... அவரது நினைவுகள், அவரோடு பகிர்ந்துக் கொண்ட கலை, இலக்கிய அரசியல் சம்பவங்களைப் பற்றிய கருத்துகள் என் நெஞ்சில் பூத்து மலர்கின்றன” இப்படி மலர்ந்தவையே இங்கு சுவையாக முகிழ்த்துள்ளது..

“மனிதன் என்னே அற்புதமானவன்” என்று மார்க்ஸிம் கார்க்கி சொன்னார். அத்தகைய மனிதர்களில் ஒருவர்தான் டொமினிக் ஜீவா. இலக்கியத்தை நேசிப்பதைப்போல உண்மையான இலக்கிய வாதிகளையும் நேசிக்கும் நெஞ்சம் அவருடையது - என்று நிறைவுறும் “டொமினிக் ஜீவா” என்ற கட்டுரையில் அனுபவ பகிர்தலுடன் அந்த ஆளுமையின் துணிகர ஆற்றலைப்பற்றி

தத்துவபமாக விதந்துரைத்துள்ளார்.

“பெருந்தகை சேர் ராசீக் பரீத்” என்ற கட்டுரையில் “ஒவ்வொரு சமூகத்திலும், பெருந்தகை சேர் ராசீக் பரீத் போன்ற தன்னலமற்ற தலைவர்கள் தோன்ற வேண்டும்” என்கிறார். “ஒரு தடவை கண்டியில் நடைபெற்ற சினிமா கருத்தரங்கில் எனது காத்திரமான கருத்துரையை செவிமடுத்த கலா விமர்சகரும் ஆய்வாளருமான திரு. ரெஜிசிறிவர்தனா அவர்கள் உங்களைப்பற்றி நான் அறிவேன் என்று கலை, இலக்கியப் பணிகளைப்பற்றி சொன்னார். வியப்பால் என் விழிகள் விரிந்தன. பின்னர் அவரே ஆச்சரியத்திற்கு விளக்கம் அளித்தார். கே.எஸ். சிவகுமாரன் மூலம் அவரின் ஆக்கங்களை படித்ததன் மூலம் உங்களை அறிந்து வைத்துள்ளேன். எத்தகைய எதிர்பார்ப்புமின்றி அற்புதமான சேவைகளை இவர் எங்களுக்கு செய்திருக்கிறார். சின்ன சின்ன உதவிகளுக்கு கையாறு எதிர்பார்க்கும் இந்தக் காலத்தில் இப்படி ஒரு மனிதர்; மனித நேயமிக்க கே.எஸ்.சிவகுமாரன் வித்தியாசமான மனிதர்” என்கிறார் “கே.எஸ்.சிவகுமாரன்” என்ற ஆக்கத்தில்.

“சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் “In Ceylon’s Tea Garden” (1952) என்ற புகழ்பெற்ற ஆங்கில நெடுங்கவிதை காலத்தை வென்று நிலைத்திருக்கும் ஒரு காவியம். இதனை “இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே...” என்று சக்தீ அ. பால ஐயா “தமிழ்” படுத்தியுள்ளார் இதனை “மொழி பெயர்ப்பு” என்பதைவிட “தமிழ் பெயர்ப்பு” எனக்குறிப்பதே பொருந்தும். ஏனெனில், இது மொழி பெயர்ப்பாக அன்றி, தழுவலாகவே அமைந்துள்ளது. சக்தீ பால ஐயா உம் இதனை ஏற்றுள்ளார்” என்று “சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் மாவலி” (ஜீவநதி 175; ஆடி 2022: 173) என்ற கட்டுரையில் எழுதியிருந்தேன். “சக்தீ” பாலையா - என்னும் ஆறு பக்க கட்டுரையில் அந்தனி ஜீவாவும் இதனை நிதர்ஷனப்படுத்தியுள்ளார். “தேயிலைத் தோட்டத்திலே...” என்ற ஆங்கிலக் கவிதைத் தொகுதியை சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் இதயதாகத்தை வெளிப்படுத்தும் வண்ணம் தமிழ் வாடிவம் தந்தவர் கவிஞர் சக்தீ. த. பாலையா ஆவார். ஒரு கவிஞரின் ஆங்கிலப் படைப்பை மிகச்சிறப்பாக உயிர்த்துடிப்புடன் தமிழில் தந்தார் சக்தீ - என்கிறார் அந்தனி ஜீவா. இங்கு மொழிபெயர்ப்பு என சுட்டாமல், “தமிழ் வாடிவம்” என சுட்டுவது அவதானிக்கத்தக்கது. இயற்கையாகவே கவித்துவ ஆற்றல் பொதிந்த பாலையாவைப்பற்றி எஸ்.டி.சிவநாயகம் குறிப்பிடுகையில், “கவிஞரின் வீர உணர்ச்சி மிக்க கவிதைகள்”, “சிதறிப்பாயும் தீப்பொறிக் கற்றை போன்றது” என்கிறார். கவிஞர் சக்தீ பாலையாவுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதே ஒரு சுகானுபவமாகும். அவரோடு பேசிக்

கொண்டிருந்துவிட்டு திரும்பினால் ஒரு நூலகத்தில் நுழைந்து திரும்பிய அனுபவம் ஏற்படும். பத்து வயதிலேயே கவி பாடத் தொடங்கியுள்ளார்.... ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் புலமை மிக்க சக்தீ பாலையா தாகரின் “கீதாஞ்சலி”க்குத் தமிழ் வாடிவம் தந்துள்ளார். “கவிதாஞ்சலி” என்ற கவிதா நூலையும் எழுதியுள்ளார் - இவ்வாறு சற்று விரிவாக பாலையாவின் பன்முக ஆற்றல்களை அந்தனி ஜீவா விபரித்துள்ளார்.

இவ்வாறு தன்னுடைய ஆளுகைக்குள் வித்தியாசமாய் பதிகையான தனித்தொவிரும் ஆளுமைகளை வித்தியாசமான கோணங்களில் பதிவு செய்திருக்கிறார் அந்தனி ஜீவா.

பெரும்பாலும் தன்னோடு ஊடாடிய உறவுகளை இந்த பதிவின் தேர்வாகியுள்ளது. சிங்கள (மார்ட்டின் விக்கரம் சிங்க, சரத் முத்தெட்டுகம்), தமிழக (வல்லிக்கண்ணன், பேராசிரியர் மு.வ.), ஈழ (அ.ந.கந்தசாமி, ஈழவாணன், கலையரசு சொர்ணலிங்கம்), மலையக (பிடி.ராஜன், வீ.கே.வெள்ளையன், தமிழோவியன்) என்று பல திக்குகளிலும் மினுக்கமுறும் ஆற்றால் மிக்க கலைஞர்களை மட்டுமல்ல, ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன் போன்ற சாதனையாளர்களையும் வித்தியாசமான மானுட சித்திரங்களாக தீட்டியுள்ளார். தமிழக எழுத்தாளர் பொன்னீலன் குறிப்பிடுவது போல, “இந்தப் பதிவுகள் முழுமையான வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள் அல்ல. எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட மனிதர்களின் ஏதாவது ஒரு அம்சம் பற்றிய ஆய்வு பூர்வமான தகவல்களும் அல்ல. தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற உணர்வு நிலையில் - தான் அறிந்த மேன் மக்களைச் சிறப்பிக்க வேண்டும் என்ற பேரவாவில் பிறந்த மானுடச் சித்திரங்கள் இவை. சித்திரங்களுக்குரியவர்களை மேலும் மேலும் ஆழமாகத் தேடித் தருவித் தெரிந்திட அவர்களின் அனுபவங்களில் தோய்ந்து, லட்சியங்களில் நிமிர்ந்து வாழ்வில் உயர்ந்திட இவை வாசகர்களைத் தூண்டும்.”

நூலின் முடிவு ஆக்கம், அண்மையில் அமரரான கலைவாதி கலீல் தலைமை தாங்கிய ஒரு கவியரங்க சம்பவங்களின் கோவையாக அமைந்துள்ளது. அந்த கவியரங்கில் ஓலித்த ஒரு கவித்துளியோடு இதனை நிறைவு செய்கின்றேன். “கவியரங்கில் மலைத்தம்பி கவிதை பாடும்பொழுது பட்டினியால் செத்த பாரதிக்கு தப்ரபேனில் விழா” என்று நகைச்சுவையாகக் கேட்டார். சபையிலே சிரிப்பொலி.... மலைத்தம்பி பாடி முடித்ததும் தலைமை வகித்த கலீல் எழுந்தார்.

பாரதிக்கு இல்லாத தபரபேன் வேறு யாருக்கு...?

பாரதி இல்லாத தப்ரபேனைத் தகர்த் தெறிவோம்.... என்றார். மண்டபமே கரவொலியாக சலசலப்பும் கலகலப்பும் ஏற்பட்டன.

சர்வேதேசப் பெண்கள் தினமான 08-03-2020 அன்று மலையகப் பெண் எழுத்தாளர்கள் பன்னிருவரின் சிறுகதைகளைக் குறிஞ்சிமலர்கள் என்ற பெயரின் தொகுத்து அந்தனி ஜீவா அவர்கள் கண்டியில் அமைந்திருந்த மலையக வெளியீட்டகம் சார்பில் வெளியிட்டுள்ளார்கள். பேராதனை ஷர்புன்னிஷாவின் மனத்தின்கமை, பூரணியின் முடியாத கதை பல, புசல்லாவ ஷ்மாலிஹாவின் காயாம்பூவும் வாழைமரமும், அட்டன் சாந்தாராஜின் தோட்டத்து மண், ஷாந்தி மோகனின் நெருப்புக்குள் வீடு கட்டி, அக்னஸ் சவரிமுத்துவின் செந்தாமரை, பாலராஞ்சனி ஷர்மாவின் நெத்திக்காக, ரோஹிணி முத்தையாவின் சட்டி கட்டுவிடும், சுகந்தி வெள்ளையக்கவுண்டரின் விடியல் எப்போது, கோகிலவர்த்தனியின் பென்சன், இரா ஷர்மிலாதேவியின் விதி வரைந்த பாதை வழியே, சிவாஜினி சதாசிவத்தின் லயக்காம்பிறா ஆகிய மலையகமக்களின் வாழ்வியல், பொருளியல், சமூகவியல், பண்பாட்டியல், அரசியலை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன.

மலையகத்தின் முதல் பெண் எழுத்தாளரும் மலையக மக்களின் விடிவிற்காக வீராங்கனையாகச் செயற்பட்டவருமான மீனாட்சி அம்மையார் மற்றும் சமதர்ம இயக்கத்தின் பெண் போராளியும் மலையக மக்களின் உரிமைக்குக் குரல் கொடுத்த வருமான விவியன் குணவர்த்தனா ஆகிய இரு பெண் ஆளுமைகளுக்கு குறிஞ்சி மலர்களை அந்தனி ஜீவா அவர்கள் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார்கள். பெருந்தோட்டத் துறையில் பெண்கள் எவ்வாறு ஓடுக்கப்பட்டார்களோ, ஒதுக்கப் பட்டார்களோ அவ்வாறே மலையகச் சிறுகதைத் துறையிலும் ஆண்களின் மேலாதிக்கமே நிலவியது, அவர்களது படைப்புக்களே பேசப்பட்டன, அவர்களின் எழுத்துக்களே நூலுருவம் பெற்றன என்று தனது இந்தத் தொகுப்பினை வெளிக்கொண்டு வருவதற்கான நியாயத்தினைத் தனது பதிப்புரையில் பதிவு செய்துள்ளார் அந்தனி ஜீவா. தான் எப்போதும் மலையகப் பெண் எழுத்தாளர்களின் ஆக்க முயற்சிகளுக்கு

அந்தனி ஜீவாவின் குறிஞ்சி மலர்களின் மணம்...

காரைக்கவி கந்தையா பத்மாளந்தன்

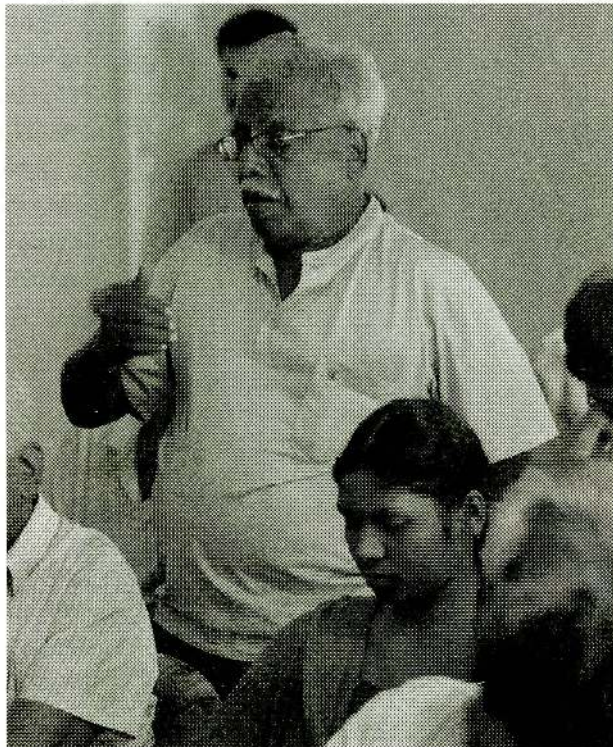

ஊக்கம் கொடுத்துள்ளேன் என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் ஏனைய பதிப்பாளர்களும் அவ்வாறான முன்னுரிமையினை வழங்க வேண்டும் என்ற தனது எண்ணக்கிடக்கையை எதிர்பார்ப்பினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்றே கூற வேண்டும்.

மனத்தின் சமை என்ற சிறுகதையில் மிஸ்டர் லோரன்ஸ் என்ற முதிய பென்சனியரின் பாத்திரமூடாகப் பென்சனியர்கள் தமது அந்திம காலத்தினை எவ்வாறு தனிமையில் பல்வேறு ஏக்கத்துடன் கழிக்கிறார்கள் என்றும் அந்தத் தனிமை எவ்வாறு அவர்களின் உள்ளத்தில் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது என்றும் விபரிக்கின்றார் பேராதனை ஷர்புன்னிஷா. அந்தத் தனிமை தரும் வேதனைகளைப் பிறகுடன் பகிர்ந்து கொள்ள அவர்கள் எவ்வாறு தவிக்கிறார்கள் என்பதனையும் ஈற்றில் அந்தத் தனிமையே அவர்களுக்கு எமனாகிறது என்ற துன்பியலையும் இச்சிறுகதையில் எடுத்துக் காட்டுகிறார் எழுத்தாளர்.

பாக்கியம், பொன்னம்மா, வேலாயுதம் ஆகிய மூன்று பாத்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு தமிழகத்தில் இருந்து உறவினர்களை விட்டுப் பிரிந்து இங்கு சிலோனுக்கு வந்து பிரஜாவுரிமை பெற்றும் பிரஜாவுரிமை பெறாமலும் அல்லலுறும் ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் அவலத்தை முடியாத கதையில் பூரணி எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அந்த மக்களோடு கூடவே பிறந்துவிட்ட வறுமை மற்றும் அறியாமை என்பன காரணமாகச் சிக்கலுக்கு உள்ளாகிய அவர்களின் வாழ்வியலினையும் சமூகவியலினையும் சிறப்பாகப் படம் பிடித்துக்காட்டுகின்றார் எழுத்தாளர். சிறுவயதில் தனது குடும்பத்தினரையும் உறவினரையும் பிரிந்து தனது கணவனுடன் சிலோன் வந்த பொன்னம்மா கணவனைப் பறி கொடுத்து, உறவினர்களின் நன்மை தீமைகளில் கூடக் கலந்து கொள்ள முடியாதவாறு உழைத்து உழைத்து,

ஈற்றில் ஒன்றுமே எஞ்சாத நிலையில் நோயோடு படுக்கையில் விழுந்த தனது வாழ்வின் இறுதிக் கணத்தில் தான் சாகமுந்தியாவது தனது உறவினர் களைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறார். எனினும் தான் பெற்ற பிரஜாவுரிமை காரணமாக அந்த ஆசை இறுதிவரை ஈடேறாமலே இறந்து விடுகிறார். பொன்னம்மா மாதிரி தமது இறுதி ஆசை நிறைவேறாது இந்த மண்ணோடு மண்ணாகிப் போன நிறையப்பேர் இந்தக் கதையினை வாசிக்கும் போது மனக்கண்ணில் கண்ணீர் மல்க வந்து போகின்றார்கள்.

மலையகத்தின் சாபக்கேடாகி விட்டிருக்கும் குடிப்பழக்கத்தையும் வறுமையையும் காயாம்பூ என்ற சிறுவனை மையமாக வைத்து காயாம்பூவும் வாழை மரமும் என்ற சிறுகதையில் புசல்லாவ ஷ்மாலிஹா காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். தான் விரும்பிய ஒரு வாழைப் பழத்தைக்கூட நான்கு ரூபா கொடுத்து வாங்கித்தின்ன முடியாத காயாம்பூ தனது வாழைப்பழ ஆசை காரணமாக நண்பனிடமும் கடைக்காரனிடமும் அவமானப்படுகிறார். அதேபோல் தந்தையின் குடிப்பழக்கத்தால் வறுமையில் வாடும் தாயிடமும் காசு கேட்டு கிடைக்காமையால் மனம் வருந்துகிறார். இறுதியில் முடிஞ்சா ஒரு வாழைமரத்தை நட்டு வளர்த்துப் பழம் பிடுங்கிச் சாப்பிடு என்ற தாயின் வார்த்தைகளால் உந்தப்பட்டு ஒரு வாழை மரத்தை துரையின் காணியில் இருந்து பிடுங்கி வந்து தங்களுக்குச் சொந்தம் இல்லாத லயன் காம்பிறாவுக்கு முன்னால் உள்ள நிலத்தில் நட்டுப் பராமரிக்கிறவன் அது வளர்ந்து குலை தளவியதைக் கண்டு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைகிறார். அதுமட்டும்தான் அல்லாமல் தனது நண்பர்களுக்கும் பழம் தருவதாக உறுதி கூறுகிறார். பழத்தாரினை வெட்டுவதற்கு நேரம் வருவரை காத்திருந்தவன் ஆசையினை நிராசையாக்கும் வண்ணம் அவனது தந்தை தாயினை பிரசவத்திற்கு ஆசுப்பத்திரிக்கு அனுப்பிவிட்டு அந்தத் தாரினை வெட்டி விற்றுக் குடித்துவிடுகிறார். உண்மையில் இந்தக் கதையில் எழுத்தாளர் வறுமையின் கோலங்களையும், குடிப்பழக்கத்தின் குளறுபடிகளையும், அதனால் அல்லலுறும் சிறுவர்களின் மன நிலையினையும் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

தோட்டப் பாடசாலையில் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் படித்துப் பின் தந்தையினதும் தங்கைமாரினதும் தியாகத்தாலும் உழைப்பினாலும் நகரப்புறப் பாடசாலையில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற பின் தன்னை ஒரு தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று எண்ணாது நகரத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று எண்ணங்களாலும் செயல்களினாலும் நடக்க முற்படும் மாதவன் என்ற பாத்திரத்தினை வைத்து தோட்டப்பகுதியில் உள்ள கல்வி சார் பிரச்சினைகளை அட்டன் சாந்தாராஜ் தோட்டத்து மண் சிறுகதையில் வெளிப்படுத்துகின்றார். தோட்டத்துப் பாடசாலையில் படித்த தோட்டத்து வாலிபன் மாதவன் தோட்டப் பாடசாலையில் படிப்பிப்பது தனக்கு மரியாதையை இல்லை என்று மறுக்கிறார். நகரப் பாடசாலையில் படிப்பிக்கப் போனவன் அங்கேயே நிரந்தர

வாசியாகித் தனது தோட்டத்திற்கு தந்தையைச் சகோதரங்களைப் பார்க்கப் போவதையே நிறுத்தி வீடு கிறான். மாதவனின் மன நிலையில் இன்றும் பலர் இருப்பதைக் காணலாம். சுற்றில் தந்தை இறந்த செய்தி கேட்டுத் தனது தோட்டத்திற்கு வரும் மாதவன் தனது உறவினர்களின் பேச்சினைக் கேட்டுத் தனது தவறுகளை உணர்ந்து தனது தோட்டப் பாடசாலைக்கு வந்து பணியாற்ற வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கின்றான் என்று கதையினை முடிக்கிறார் கதாசிரியர். உண்மையில் மாதவன்கள் மனம் திருந்தினால் தோட்டப் பாடசாலைகள் வளரும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

அரசு தேயிலைத் தோட்டங்கள் தனியார் மயப்பட்டதன் விளைவால் தொழிலாளர்கள் முகம் கொடுத்த பிரச்சினைகளில் முக்கியமானதாக இருந்த ஆட்குறைப்பும், சலுகைகள் குறைப்பும், வேலை மாற்றங்களும், தோட்டப்பகுதி அல்லாதவர்களின் பிரச்சன்னமும் எவ்வாறு தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியலைப் பாதித்தது என்பதனை ஷாந்தி மோகன் நெருப்புக்குள் வீடு கட்டி என்ற சிறுகதையில் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தோட்ட நிர்வாகத்தால் போடப்பட்ட சில கட்டுப்பாடுகளை எதிர்த்து ஊர்வலம் போனபோது ஊர்வலம் போனவர்களால் வலோற்காரமாக ஊர்வலத்தின் முன்னணியில் இணைக்கப்பட்ட பெரியசாமி என்ற கங்காணி ஊர்வலத்தை ஏற்பாடு செய்ததாகவும் தொழிலாளர்களைத் தூண்டி விட்டதாகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டு பதவி பறிக்கப்பட்டு சாதாரண தொழிலாளியாக மாற்றப்பட்டபோது அவர் குடும்ப வறுமை காரணமாக அதனைத் தலை குனிந்து ஏற்றுக் கொள்கிறார். மறுவளமாக போராட்டத்தை ஆரம்பித்தவர்களும் அதனைப் பற்றி அலட்டிக் கொள்ளாமல் அவரவர் தங்கள் தங்கள் அலுவல்களைப் பார்க்கப் போய்விடுகிறார்கள். இதனைப் பதிவு செய்வதன் மூலம் இன்று போல அன்றும் உள்ள போராட்டத்தை முன்னின்று ஒழுங்குபடுத்துபவர்களின் அரசியல் களவாணித்தனத்தினை அம்பலப்படுத்துகின்றார் சிறுகதை ஆசிரியர்.

நிறுத்துகின்றது. பரகராமன்கள் பலர் இருந்தாலும் அழகமுத்துக்கள் அரிதாகவே இருப்பதனால் பள்ளி செல்லும் வயதில் வீட்டு வேலைக்குப் போன கல்விக்கு ஏங்கும் பலரின் கனவுகள் இன்னும் காவல் நீராகவே இருக்கின்றது.

தேயிலைச் செடிகளுக்கு உறவாகவும் உரமாகவும் ஆகிப்போன ஒரு குடும்பத்தின் கதையினைப் பாலராஞ்சனி ஷர்மா நெத்திக்காசு என்ற கதையில் சொல்லிச் செல்கிறார். அரசு தேயிலைத் தோட்டங்கள் தனியார் மயமாகியதனால் லாப நோக்கை மட்டும் நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்கத் தொடங்கிய பின்னர் ஏற்பட்ட பாதகமான மாறுதல்களுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்த தேயிலையை நேசித்த முருகையா வஞ்சகமாகக் கொலை செய்யப்படுவதன் மூலம் அந்தக் குடும்பம் எதிர்கொண்ட சவால்களையும் ஒரு விதவைப் பெண் தோட்டத் தொழிலாளியாகிய ராசாத்தி தனது பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வுக்காகப் படும் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் சொல்லிச் செல்கிறது கதை. வறுமையில் வாடும் தோட்டத்தொழிலாளி குடும்பத்தின் சிறுவர்கள் தங்களது சின்னச் சின்ன ஆசைகளைக் கூட நிறைவேற்ற முடியாமல் ஏம்பலிப்பதனை குமரேசு என்ற சிறுவனின் பாத்திரமூடாகச் சொல்லிச் செல்லும் கதாசிரியர் தனியார் தோட்டங்கள் எவ்வாறு அந்த மக்களின் உயிரோடு விளையாடுகின்றன என்பதனைச் சுகவீனமுற்ற ராசாத்தியை ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்ல லொறியினை நேரத்துடன் வழங்காமல் அவளின் இறப்புக்குக் காரணமானதைச் சொல்வதன் மூலம் சொல்லிச் செல்கிறார். இன்றும் கூடப் பல தோட்டங்களில் நோயாளியை ஆசுப்பத்திரிக்கு நேர காலத்துடன் கொண்டு செல்வதில் உள்ள சிரமங்கள் தொடரத்தான் செய்கின்றன.

குடிப்பழக்கமும் கூத்திப் பழக்கமும் உள்ள பொறுப்பற்ற தந்தை ஒருவரால் படிக்க விடுப்போடும் கெட்டித்தனத்தோடும் இருந்த தோட்டத்துச் சிறுவன் ஒருவன் கொழும்பில் வீட்டு வேலைக்கு அனுப்பப்பட்ட அவலத்தைச் சுற்றி அக்னஸ் சவரிமுத்து செந்தாமரை என்ற கதையினைப் படைத்துள்ளார். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் உதவி செய்வதற்கு தியாக மனப்பான்மை உள்ள அழகமுத்து போன்று யாராவது கிடைத்தால் வீட்டு வேலைக்குப் போகிற பரகராமன் போன்ற சிறுவர்களும் வாழ்க்கையில் உயரலாம் என்ற உண்மையினைக் கதாசிரியர் உணர்த்துகின்றார். தான் வேலை செய்யும் வீட்டில் உள்ள பிள்ளைகள் படிக்கும் போதும் பாடசாலைக்குப் போதும் போதும் அதனைப் பாத்து சின்னஞ் சிறுவனான பரகராமன் ஏங்கித் துடிப்பது பல நூற்றுக்கணக்கான கல்வி மறுக்கப்பட்ட தோட்டத்துச் சிறுவர்களை மனக்கண் முன் கொண்டு வந்து

தோட்டங்களில் இருக்கின்ற போக்குவரத்துப் பிரச்சினை, பாதை சீரில்லாப் பிரச்சினை என்பன எவ்வாறு மக்களுக்கு மரணத்தை உண்டாக்கிறது என்பதனை பாம்பு கடித்து இறந்த கன்னையாவினதும் பிரசவத்திற்கு ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகமுடியாமல் இறந்த மாணிக்கத்தின் மனைவியினதும் மரணங்களை வைத்து ரோஹினி முத்தையா சட்டி கூட்டுவிடும் என்ற கதையினில் சொல்லிச் செல்கிறார். தொழிலாளர்களின் உயிரைத் துச்சமாக மதிக்கும் தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு எதிராகப் போராடும் தொழிலாளர்களின் போராட்

டத்தை முறியடிக்க போலீசும், தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமையின் மையும், கருத்து முரண்பாடும், அவர்களின் பட்டினியும், அறியாமையும் எவ்வாறு உதவி செய்கின்றது என்பதனை கதாசிரியர் விளக்குகின்றார். சுற்றில் பல்வேறு காரணங்களால் அதிகாரம் வெற்றி பெற தொழிலாளர்கள் அடங்கிப் போகின்றமையையும் கூட்டிக்காட்டி எந்தப் போராட்டம் வெற்றி பெற வேண்டும் என்றாலும் தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமை அவசியம் என்பதனை கதையினில் வலியுறுத்துகின்றார் கதாசிரியர்.

குதுவாதில்லாத தோட்ட மக்களிடம் இருக்கும் மூட நம்பிக்கையை மூலதனமாக்கி ஒரு கூட்டம் பிழைப்பதனையும் அந்த மூட நம்பிக்கை எவ்வாறு ராமாயி என்ற அப்பாவித் தொழிலாளியின் உயிரைக் குடித்து என்பதனையும் சுகந்தி வெள்ளையக்கவண்டர் விடியல் எப்போது என்ற சிறுகதையில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். பொதுவாகப் பரிகாரம் செய்கிற பூசாரிகள் எவ்வாறான நடத்தை உள்ளவர்கள் என்பதனை முனியாண்டி என்ற பாத்திரம் ஊடாகவும் இத்தகைய பூசாரிகளை நம்பி சீவிக்கும் தரகர்கள் எவ்வாறு அப்பாவி மக்களை மூளைச் சலவை செய்கிறார்கள் என்பதனை சன்னாசிக் கிழவன் என்ற பாத்திரமூடாகவும் விபரிக்கின்றார் கதாசிரியர்.

பொறுப்பற்ற பிள்ளைகள் நாகரீக மோகத்திற்குள் மூழ்கி வேலை செய்ய மறுப்பதும், வெட்டியாக அலைவதும், பெற்றோர்களின் சம்பாத்தியத்தில் காலம் ஓட்டுவதுமான பெரும்பாலான தோட்டப் பகுதிகளில் இன்றும் இருக்கும் பிரச்சினையைக் கருவாகக் கொண்டு கோகிலவரத்தனி பென்சன் என்ற சிறுகதையினை எழுதியுள்ளார். பென்சன் எடுத்த தொழிலாளியான முனி யாண்டியின் ஓய்வூதியப் பணத்தினை ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்த அவரின் இரு ஆண்பிள்ளைகளும் கசநோயாளியாகிப் படுத்த படுக்கையாகிவிட்ட அவரைக் கண்டு கொள்வதேயில்லை. அதேபோன்று தாய் ராசம்மாவும் ஓய்வு பெற்று எடுத்த பணத்தினைச் செலவு செய்வதற்கும் பங்கு பிரிப்பதற்கும் அந்தப் பிள்ளைகள் ஆயத்தமாகியபோது தனதும் தனது கணவனினதும் அந்திம காலத்தை எண்ணிய ராசம்மா அவர்களை விரட்டுகிறாள் என்று சொல்வதன் மூலம் தாயும் பிள்ளையும் ஆனாலும் வாயும் வயிறும் வேறு என்ற கருத்தினையும் தற்போதைய சூழ்நிலையில் முதியவர்களின் அந்திம காலத்திற்குச் சேமிப்பும் தேவை என்ற கருத்தினையும் எழுத்தாளர் முன்வைக்கின்றார்.

துப்பரவுத் தொழிலாளியான முனியாண்டியைச் சமூகம் எவ்வாறு கீழ்த்தரமாக நடாத்துகிறது என்பதனையும், பரம்பரை பரம்பரையாக முனியாண்டி குடும்பம் துப்பரவுத் தொழிலைத்தான் செய்ய வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கின்ற அந்தச் சமூகத்தின் வக்கிர குணத்தையும், வர்க்க புத்தியினையும் இரா ஷர்மிலா தேவி விதி வரைந்த பாதை வழியே என்ற சிறுகதையில் காட்சிப்படுத்துகின்றார். சமூகத்தின் சீண்டல்களால்

உத்வேகம் பெறும் வெளிக்காட்டமுடியாத ஊமைக் கோபம் பெறும் முனியாண்டி தன் மகனைத் தன்னை எள்ளி நகையாடும் சமூகம் முன்னால் நிமிர்ந்து நடக்க வைக்க வேண்டும் என்று சபதம் கொள்கிறான். தந்தையின் சபதத்தினை நிறைவேற்றும்போலப் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் படித்துப் பட்டதாரியான ராஜா படிப்பு முடிந்து நிறைந்த கனவுகளுடன் இருந்த நேரத்தில் கிடைத்த விடுமுறையில் கிழக்கு மாகாணத் திற்கு நண்பர்களுடன் சுற்றுலா போன இடத்தில் தோட்டாவிற்கு இரையாகிறான். நா பெத்த ராசா வாயிலை மண்ணை அள்ளிப் போட்டிட்டு போயிட்டியே என்று முனியாண்டியும் காத்தாயியும் அழுகின்றபோது வாசகனும் அழவேண்டி ஏற்படுகின்றது.

தோட்டத்தில் இருந்த நகர்ப்புறப் பாடசாலை களுக்குப் போகின்ற மாணவர்கள் போக்குவரத்து வசதி இல்லாமல் படும் சிரமங்களை மையமாக வைத்து சிவாஜினி சதாசிவம் லயக்காம்பிறா என்ற சிறுகதையினை எழுதியுள்ளார். போக்குவரத்துச் சீரின்மையால் மாணவர்கள் பாடசாலைக்குப் பிந்திப் போவதும், தண்டனை பெறுவதும், சுற்றல் நேரங்களை இழப்பதும் மாணவர்களின் கல்வியில் எவ்வாறு தாக்கம் செலுத்துகின்றது என்று கதாசிரியர் கூறுகின்றார். அரசின் பாராமுகம் காரணமாகச் சீரான போக்குவரத்து வசதியினைப் பெறுவதற்காக அந்த மக்கள் செய்த பலனற்ற நீண்ட முயற்சிகளைக் கோட்டுக்காட்டும் கதாசிரியர் மக்களிடம் டிக்கற தொகைக்கு மேலதிகமாகக் காசு வதலிப்பதனை எதிர்த்து நியாயம் கேட்ட சங்கத் தலைவர் பாலசுந்தரத்தை பல் டிரைவரும் கொண்டக் டரும் பஸ்சிலிருந்து வெளியே தள்ளி விடுவதனைக் கண்ட மக்கள் யாவரும் பஸ்சில் இருந்து இறங்கிப் போராட்டம் ஒன்றிற்கு தயாராகுவதை நியாயப் படுத்துகின்றார். இன்றும் கூடப் பல தோட்டங்களில் முறையான போக்குவரத்து வசதிகள் இல்லாத காரணத்தினால் பிள்ளைகள் பல மைல்கள் தூரம் நடந்து பாடசாலை களுக்கு செல்கின்ற துர்ப்பாக்கிய நிலைமை இருப்பதனைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

பொதுவாகவே சிறுகதைகள் எல்லாம் மலையைக் மக்களின் வாழ்வியலைப் பேசினாலும் சில கதைகள் கதை ஓட்டத்தில், கதை சொல்லும் முறையில் சிறுகதைக்கு இருக்கவேண்டிய சில பண்புகளைக் கொண்ட ராமல் இருப்பதனைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்தச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்துப் பதிப்பித்த அந்தனி ஜீவா அவர்களின் முயற்சியினைப் பாராட்டும் வேளையில் அவர் கொஞ்சம் எழுத்துப் பிழைகளைச் சீர் செய்திருக்கலாம் என்ற கருத்தினைப் பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன். சில இடங்களில் எழுத்துப் பிழைகள் தூக்கலாகவும் இருக்கின்றன. பொதுவாகப் பதிப்பாசிரியர்கள் புத்தகங்களைப் பதிப்பிக்கும் பொது இயலுமானவரையில் எழுத்துப் பிழைகளைத் தவிர்ப்பது சிறப்பு ஏனெனில் எழுத்துப் பிழைகள் சில வேளைகளில் வேறு வேறு அர்த்தங்களை வாசகருக்குக் கொடுத்து விடும்.

அந்தனி ஜீவாவின் ஈழத்தில் தமிழ் நாடகம்

ஈழத்தின் நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

ஈழத்தில்
தமிழ்
நாடகம்

ஈழத்தில் தமிழ்நாடகம் என்ற நூலை அந்தனி ஜீவா எழுதியிருக்கிறார். அதன் உள்ளடக்கம் மிகவும் கனமாகவே இருக்கிறது. உலக நாடகப் பின்னணியில் தமிழ் நாடகத்தின் படிமுறை வளர்ச்சியை அந்தனி ஜீவா ஆராய்கிறார். நூலின் முதற்பகுதியில் ஷேக்ஸ்பியர், பெர்னாட்ஷா, இப்ஸன் முதலிய நாடகப் பேராசான்களின் நாடகங்களில் சமூகநாகரீகத்தையும், இலக்கியப் போக்காக மக்கள் மனதை மாற்றிய பான்மையையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

மரபு வழியிலான கூத்து தெருவில் நடிக்கப்பட்டு வந்தது. சாதாரண மக்களது ரசனையை இது தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டது. நாட்டுப் பாடல்கள், நாட்டுநடனம் இரண்டும் கலந்த கலவையாக இது இருந்தது. ஆங்கில நாடகங்களைக் கற்ற நடுத்தர மக்களில் ரசனை வேறுபாட்டால் வசனம் முக்கியத்துவம் பெற்றது. நாட்டுப் பண்பாடும் அன்னியர் பண்பாடும் கலந்ததோர் புதிய பாணியாக புதிய நாடகங்கள் தோன்றின. இம்மாற்றம் FOLK ART - POPULAR ART என்ற மாறுதலை நோக்கிச் சென்றது. புத்தர் ஜாதகக் கதைகளும், ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களும் தமிழில் ஜனரஞ்சகமான நாடகங்களாக வசனத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்பட்டது.

தமிழ்நாட்டில் ஜனரஞ்சக நாடகங்களைப் பரப்பிய முன்னோடி சங்கரதாஸ் சுவாமிகள். அவர் இசை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கூத்துப் பணியின் வளர்ச்சியாக மேல்நாட்டு நாடகப் பாணியோடு சேர்ந்த POPULAR DRAMAவை அறிமுகப்படுத்தினார். இதன் தாக்கம் இலங்கையிலும் இருந்தது. மேல் நாட்டுப் பாணியை முற்றிலும் தழுவி மக்கள் பேசும் மொழியை சிறிது இலக்கியப் போக்கில் செம்மை செய்து வசனத்துக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து எழுதப்பட்ட பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் நாடகங்கள் தமிழகத்து நகர்ப்புறங்களில் நடுத்தர மக்களின் ரசனையைக் கவர்ந்தது. அமெச்சூர் நடிகர் குழுக்கள் பல தோன்றின. பம்மல் சம்பந்த முதலியார் ஆங்கிலம் கற்றவர்களுடைய ரசனையை ஜனரஞ்சகமாக்கி நூற்றுக்கணக்கான நாடகங்களை எழுதினார். இவரை குருவாகக் கொண்டு ஈழத்தில் கலையரசு சொன்னலிங்கம் பம்மலின் நாடகங்களை மேடையேற்றினார். ஈழத் தெருக்கூத்து, நகரங்களில் மறைவதற்கு இந்நாடகங்கள் காரணமாயின. நவீன நாடகங்களின் முன்னோடி இவர். நாட்டுக்கூத்து பற்றிய குறிப்பிட்ட ஆய்வுகளை பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை நிகழ்த்தி ஒரு நூல் எழுதினார். நாட்டுக் கூத்தில் இருவகைகளை அவர் சுட்டிக்காட்டினார். தென்மோடி, வடமோடி என்பவை அவை. பரம்பரையாக தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் ஆடப்பட்டு வந்த பாணி தென்மோடி என

அழைக்கப்பட்டது. வடமோடிக்கு கூத்து தமிழகத்திலிருந்து 40 ஆண்டுகளாகத் தடையின்றி வந்த மக்களால் கொண்டு வரப்பட்டது. வடமோடி யாழ்ப்பாணத்தில் பரவியது என்று கணபதிப்பிள்ளை எழுதினார்கள்.

நாட்டுக்கூத்தை கிராமப்புறத்து விவசாயிகள் ஆடினார்கள். இது கிராமியக் கலைவடிவம். இதனை தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டு கிறிஸ்தவக் கூத்தாக ஆடினார்கள். சிங்கள மக்களது நாடக மரபில் பல மாற்றங்களை பார்லி இசை மரபு ஏற்படுத்தியது. கிராமியக் கலை வடிவங்கள் மாற்றமடைந்தன. தமிழகத்தில் மாற்றமடைந்த கூத்து புதிய உருவில் உருவில் தமிழகக் கலைஞர்களால் படைக்கப்பட்டது. கூத்து உருவங்களின் உருமாற்றம் நகர்ப்புற மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. கூத்துப் பணியை அதன் போக்கில் வளர்க்க பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்குப் பின்னர் பேராசிரியர் சுவாமித்தியானந்தன் முக்கியமான பங்குபற்றினார். சமுதாய உள்ளடக்கம் கொண்ட கூத்துக்களை பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை எழுதி அறிமுகப்படுத்தினார். அவர் தமது கூத்துக்களில் பேச்சு வழக்கு மொழியைக் கையாண்டார். தற்காலத் தமிழ் நாடக மேடையின் விழிப்புணர்ச்சிக்குக் காரணம் பல்கலைக்கழக முயற்சிகளும், தி.மு.க. பிரசார நாடகங்களின் வழிவந்த முயற்சிகளும் மாகும். தமிழ் நாடகங்களின் தோல்விக்கு காரணம் அது மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளை யதார்த்த பூர்வமான கலைப்படைப்புக்களாக ஆக்கத் தவறியதாகும்.

நாடக வளர்ச்சியிலும், கூத்து ஆராய்ச்சிகளிலும் பங்குபற்றிய சில பிரபலமான பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களது பணியையும் ஆசிரியர் சுருக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இலங்கை தமிழ் நாடகத் துறையில் முற்போக்கு நாடகங்கள் இப்போதுதான் துளிர்விடத் தொடங்கியுள்ளது. இதுபற்றிய விவரங்கள் கொடுத்திருக்கலாம். அந்தனி ஜீவாவின் அக்கினிப்புக்கள் ஈழத்து முற்போக்கு நாடகங்கள் என யூகிக்கிறேன். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் சமூக ஆய்வுக் கருவுள்ள நாடகங்கள் எழுதி நடிகர்களைப் பயிற்றுவித்து அரசுக்கேற்ற வேண்டும். கருக்கள், ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களிலேயே இவர்கள் நாடகங்களுக்கான இக்கதைகளை மாற்றி எழுதலாம். வர்க்கங்களிடையே வெளிப்படும் சமூகஉணர்ச்சியை மனத்தில் கொண்டு பல சமூக நாடகங்கள் எழுதி அரசுக்கேற்றலாம்.

கலையை மக்களுக்காக கலைத்துறையிலும், இலக்கியத் துறையிலும் தீவிர முயற்சி செய்யவேண்டும் என நான் இலங்கை இலக்கியத் தோழர்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன். நாடகக் கலைஞரான அந்தனி ஜீவாவின் இச்சிறு நூல் ஈழத்து தமிழ் நாடகம் என்ற வரலாற்று நூலுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அமையட்டும்.

அந்தனிஜீவாவின்

“தலைநகரில் தமிழ்நாடக அரங்கு”

த.கலாமணி

தமிழ்நாடகமேடை வரலாறு குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழ் நாடக அரங்கு பற்றிய வரலாறு முழுமையாக இன்னமும் எழுதப்படவில்லை என்ற ஆதங்கம் நாடக வரலாற்று ஆய்வாளர்களிடையே இருந்து வருவது பலரும் அறிந்ததே. இலங்கைத்தமிழ்நாடக அரங்கு வளர்ச்சி பற்றி எழுத முனைந்தோரும் கூட வரலாறு எழுதுமுறைமையில் நிறைந்த பயிற்சியின்றி, அகவயத்தன்மை மிகுந்த கய அறிக்கைகளிலிருந்து தமிழ் நாடக அரங்கின் வரலாற்றைத் தொகுக்க முனைந்தனர் என்ற விமர்சனமும் அவ்வப்போது எழுந்துள்ளது.

குறிப்பான ஒரு பிரதேசத்தின் நாடக அரங்கின் வரலாற்றை எழுதும்போது அப்பிரதேசம் வாழ் மக்களின் சமூக அசைவியக்கத்தையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். ஆனாலும், கிராமியக்கலைகளின் மீது படித்த வர்க்கத்தினரின் அக்கறையின்மையும் கிராமியக்கலைகள் செவ்வியற் கலை வடிவங்களல்ல என்ற எண்ணப்பாங்கும்

பிரதேச நாடக அரங்கின் வரலாறுகளைக்கூட முறையாகப் பதிவு செய்ய முடியாமற் போனமைக்குக் காரணமாயின. கிராமியக் கலைஞர்கள் ஆற்றுகையாளர்களாகவே இருந்து வந்தமையும் நகரமயமாக்கற் தழுவின் தாக்கத்தால் பாரம்பரியக் கலை வடிவங்களை முறையாகக் கையளிக்க முடியாமற் போனமையும் கூட கிராமியக் கலை வரலாறு குறிப்பாகத் தமிழ் நாடக அரங்கின் வரலாறு முறையாக எழுதப்பட முடியாமற்போனமையை நியாயப்படுத்துவன.

ஓரினத்தன்மை கொண்ட அல்லது ஒரு படித்தான (Homogeneous) பிரதேசமொன்றின் தமிழ் நாடக அரங்கு வரலாற்றை எழுதுவதே சிக்கலாகியுள்ள தூழ்நிலையில், பல்லினத்தன்மை வாய்ந்த, மாறுபட்ட கலாசாரங்கள் சங்கமிக்கும் தூழலில் விளங்கும் தலைநகரிலான தமிழ்நாடக அரங்கின் வரலாற்றை எழுதுவதென்பது இலேசான ஒரு பணியன்று. இப்பின்னணியிலேயே மூத்த எழுத்தாளர் அந்தனிஜீவா எழுதிய “தலைநகரில் தமிழ் நாடக அரங்கு” என்ற நூல் கவனத்தைப் பெறுகின்றது.

மூத்த எழுத்தாளர் அந்தனிஜீவா நாடறிந்த ஓர் இலக்கியவாதி. கட்டுரை, சிறுகதை, நாடகம் என்ற பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளிலும் பரிச்சயம் மிக்கவர். கொழுந்து சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். தேசிய பத்திரிகைகளில் பத்தி எழுத்துக்களின் மூலம் இலக்கிய உலகு பற்றிய பல்வேறு தகவல்களையும் வழங்கி வருபவர். ஈழத்து இலக்கியங்களைத் தமிழகத்துக்கு அறிமுகம் செய்வதில் ஓர் இணைப்புப் பாலமாகவும் அந்தனி ஜீவா அவர்கள் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டு வருகிறார். இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கியகாரர்களுக்கும் ஊக்கம் அளித்துவரும் இவரின் பண்பு அனைவராலும் நன்கு மதிக்கப்படுவதாகும்.

“தலைநகரில் தமிழ்நாடக அரங்கு” எனும் நூலானது, வீரகேசரி நாளிதழில் சனிக்கிழமை தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் “சங்கமம்” எனும் பகுதியில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூலாகும். நூற்றியாறு பக்கங்களில் முப்பத்தொரு கட்டுரைகள் இந் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. 1880 முதல் இன்றுவரை தலைநகரில் நாடக ஆற்றுகை செய்த நாடகக் குழுக்கள், மன்றங்கள், நாடகக் கலைஞர்கள், நெறியாளர்கள், நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள், பற்றிய பல்வேறு சுவையான தகவல்களை இந்நூல் பதிவு செய்கின்றது.

1880 இல் இலங்கைக்கு வந்த பம்பாயைச் சேர்ந்த எல்பின்ஸ்டன் நாடகக் கம்பனியாரின் வருகையும் பார்ஸி இசை நாடக வடிவ அறிமுகமே தலை நகரின் நாடக வரலாற்றில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கியதாகக் கூறும் நூலாசிரியர், அக்கால சிங்கள நாடக முயற்சிகளிலும் பார்ஸி நாடக வடிவத்தின் தாக்கம் இருந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ்நாடகத் தலைமைப் பேராசான் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், தமிழ் நாடக தந்தை எனப்போற்றப்படும் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் ஆகிய இருவருமே இன்றைய நவீன நாடகத்திற்கு வழிசமைத்தவர்கள் என நூலாசிரியர் குறிப்பிடுவது இங்கு கவனத்திற்குரியது.

தலைநகரான கொழும்பில் பம்மல்சம்பந்த முதலியார் அவர்கள் மேடையேற்றிய நாடகங்களே, கலைஅரசு சொர்ண லிங்கம், தலைநகரின் தமிழ் நாடக முன்னோடி இராஜேந்திரன் மாஸ்டர் ஆகியோர், வசன நாடகங்களாக அமைந்த நவீன நாடகங்களில் ஈடுபாடு கொள்ளக்

காரணமாகியது எனக் குறிப்பிடும் நூலாசிரியர், பம்மலச்சம்பந்த முதலியாரின் “சுகுண விலாச சபை”யின் பாணியிலே, “இலங்கை சுபேத விலாச சபா” என்ற நாடக மன்றத்தை கலைஅரசு சொர்ணலிங்கம் நிறுவினார் எனவும் கூறுகிறார். மேலும், “ராஜபார்ட்” கிட்டப்பா, “ஸ்திரிபார்ட்” சுந்தரரம்பாள், வேலுநாயகர், “அவ்வை” டி.கே.சண்முகம், டி.கே.பகவதி, கே.ஆர்.ராமசாமி, சகஸ்ரநாமம், பிரண்ட் ராமசாமி, கலைவாணர் என்.எஸ்.கிருஷ்ணன், டி.ஏ.மதுரம், சீ.என்.அண்ணாத்துரை, கலைஞர் மு.கருணாநிதி, ஆசைத்தம்பி, சிற்றரசு, சிவாஜி கணேசன், எம்.ஜி.ஆர், நாவலர் ஏ. இளஞ்செழியன், எம்.ஆர். ராதா, ஆர்.எஸ்.மனோகர் என ஒரு நீண்ட பட்டியலில் அடங்கும் தமிழகத்து நாடகக் கலைஞர்கள் பற்றியும் நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள் பற்றியும், நாடக எழுத்தாளர்கள் பற்றியும் பல தகவல்களை ஆதரங்களோடு நூலாசிரியர் தந்துள்ளார்.

தலைநகரின் நாடக முதல் வரான இராஜேந்திரன் அவர்களுடனேயே கொழும்பு மேடை நாடகத்தின் வரலாறு தொடங்குகிறது எனக் குறிப்பிடும் அந்தனி ஜீவா அவர்கள், இலங்கைத் தமிழ் நாடக வரலாற்றில் முதன்முதலில் பெண்களை நாடகங்களில் நடிக்க வைத்த பெருமையும் “நாடகத் தந்தை இராஜேந்திரன் மாஸ்டரையே சாரும் என நிறுவுகிறார். இலங்கை வானொலி புகழ் சானா, நடிகவேள் லண்ட்ரீமணி, நாடக நெறியாளர் கலைஞர் ஹமீட், சாத்தான்குளம் அப்துல் ஜப்பார், விசாலாட்சி ஹமீத், கே.பாலச்சந்திரன், எம்.எம்.மக்கீன், எம்.எச்.பெளகல் அமீர், ஜோர்ச் சந்திரசேகரன், கலைஞர் பி.எஸ்.கிருஷ்ணகுமார், கலைஞர் கலைச்செல்வன், கே.எம்.வாசகர், வரணி யூரான் என்.எஸ்.கணேச பிள்ளை, நெறியாளர் ரொபர்ட், கலைஞர் ஹுசைன் பாருக், எம்.ஏ.அப்பாஸ், நடிகை ஹெலன் குமாரி, நடிகர் ஹிலேரியன் பெர்னாண்டோ, நெறியாளர் கே.செல்வராசா, பூந்தான் ஜோசப், நடிகமணி வி.வி வைரமுத்து ஆகிய நாடகக் கலைஞர்களினதும்

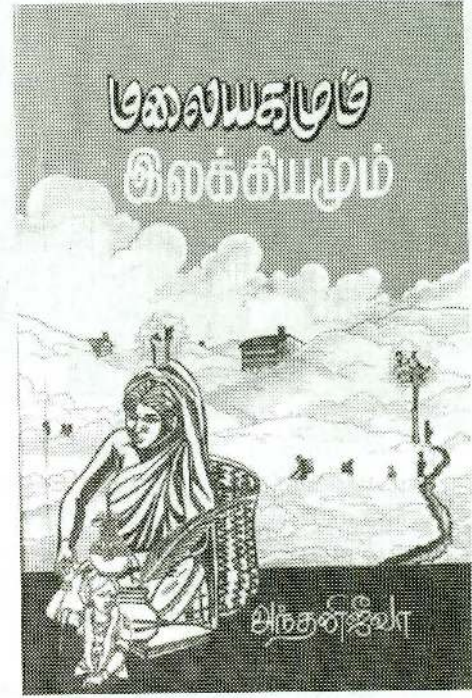
நெறியாளர்களினதும் பெருமைகளைக் கூறும் வகையில் தனித்தனிக் கட்டுரைகளை எழுதி, தலைநகரில் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு இவர்களின் பங்கு பற்றியும் இந்நூல் மூலம் சற்று விபரமாகவே வரலாற்றுப் பதிவுகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார் அந்தனி ஜீவா.

இவற்றோடு, தலைநகரில் இயங்கிய நாடக மன்றங்கள், நாடக அரங்கில் பெண்கள், பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச்சங்கங்களின் பங்களிப்பு, கலைக்கழக தமிழ்நாடகக்குழு, நானும் எனது நாடகங்களும் ஆகிய தலைப்புகளில் எழுதிய கட்டுரைகளும் கூட பல பயனுள்ள தகவல்களைத் தருகின்றன. “நானாடகம்” நூலை வெளியிட்ட பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் நாடகங்கள் அனைத்தும் கொழும்பில் மேடையேற்றப்பட்டன என நிறுவும் அந்தனி ஜீவா அவர்கள், அந்நாடகங்களின் முக்கியத்துவத்தையும் பதிவு செய்கிறார். பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பரி, சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் க.வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, மாலை நித்தியானந்தன், கே.பாலேந்திரா, அ.தாஸ்ஸியஸ் போன்றோரின் பங்களிப்புகளையும் கூட பதிவு செய்திருக்கும் இந்நூல் வரலாற்று ஆவண நூலுக்குரிய பல தகவல்களைக் கொண்டுள்ளது என்பது இந்நூலுக்குரிய சிறப்பு ஆகும்.

தலைநகரில் தமிழ்நாடக அரங்கின் வரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் முதலாவது நூல் என்ற வகையிலும் பல தகவல்களைத் திரட்டித்தரும் நூல் என்ற வகையிலும் நாடக நெறியாளர் ஒருவரால் எழுதப்பட்ட நூல் என்ற வகையிலும் இந்நூல் சிறப்புப் பெறுகின்ற தெனினும், இந்நூல் இன்னும் சற்று விரிவாக, சமூக விமரிசனப் பார்வையோடு கூடியதாக எழுதப்பட்டிருந்தால், மேலும் இதன் “கனதி” அதிகரித்திருக்கும் என்ற ஆதங்கம் எழுவதைத் தவிர்க்க முடியாதுள்ளது. ஆனால், “சங்கமம்” பகுதியில் வரையறைகளுக்குட்பட்டு எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் என்ற வகையில் அமைதிக்கொள்ள முடிகின்றது.

மலையகமும் இலக்கியமும் சில குறிப்புகள்

நாமறிந்த இலக்கிய உலகிலே எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஒருவர்தான் அந்தனி ஜீவா. அவரை ஒரு தகவல் களஞ்சியம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அவர் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதை அருகிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலே போதும் நிறையத் தகவல்களைத் திரட்டிக் கொள்ளலாம்.

அவரது ஈடுபாடு மலையக இலக்கியம் பற்றியதாகவே சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டிருந்தது. பல சஞ்சிகைகளோடு, சங்கங்களோடு, வெளியீட்டகங்களோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்தார். பல நூல்கள் எழுதினார்.

“மலையகமும் இலக்கியமும்”(1995) ஜீவாவின் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நூல். மலையகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் எஸ்.டி.சாமியின் அட்டைப் படத்துடன் கூடிய இந்நூல், மலையக ஆக்க இலக்கிய முன்னோடி தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யருக்கு சமர்ப்பணம் செய்யப் பட்டுள்ளது. மலையக வெளியீட்டகம் இதனை வெளியிட்டுள்ளது.

ஒன்பது தலைப்புகளுக்குள் விடயதானங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவிலிருந்து பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபடுத்துவதற்காக அழைத்து வரப்பட்டு மத்திய மலைநாட்டில் குடியமர்த்தப்பட்டவர்களே இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் எனப்படுகின்றனர்.

1824ல் குடியமர்ந்து 200 வருடங்களாகிவிட்டன. “மலையகம் - 200” என்று பலவேலைத் திட்டங்களும் ஆய்வுகளும் தற்போது முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது அறிந்ததே.

இவர்கள் புலம் பெயர்ந்து வந்துவிட்டார்கள் என்பதற்காகத் தமது கலை கலாசாரம் மத நம்பிக்கைகளை விட்டுவிடவில்லை. இவையே அவர்களது

அடையாளமாக இன்றும் காணப்படுகின்றது. அவர்களுக்குள் இருந்து கல்வியாளர்களும் இலக்கியவாதிகளும் தோன்றியுள்ளனர்.

நம்பிவந்த வாழ்க்கை இந்திய வம்சா வழியினருக்கு கிடைத்துவிடவில்லை. வசதிகள் சீராக அமையவில்லை. கடுமையாக உழைத்தபோதும் வருமானம் கம்மி. கல்வி, சுகாதாரம், இருப்பிட ஒழுங்குகள் திருப்தியாக அமையவில்லை. இவைதான் எழுத்தாளர்களுக்கும் கவிஞர்களுக்கும் கரும் பொருளாய் அமைந்தன.

அவர்கள் எதை வரும்போது கொண்டு வந்தார்களோ அவற்றை வாய்மொழியாக வெளிப்படுத்தி ஆரம்ப காலம் முதல் பேணி வந்தனர். அவை வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவே பதிவுபெற்றுள்ளன.

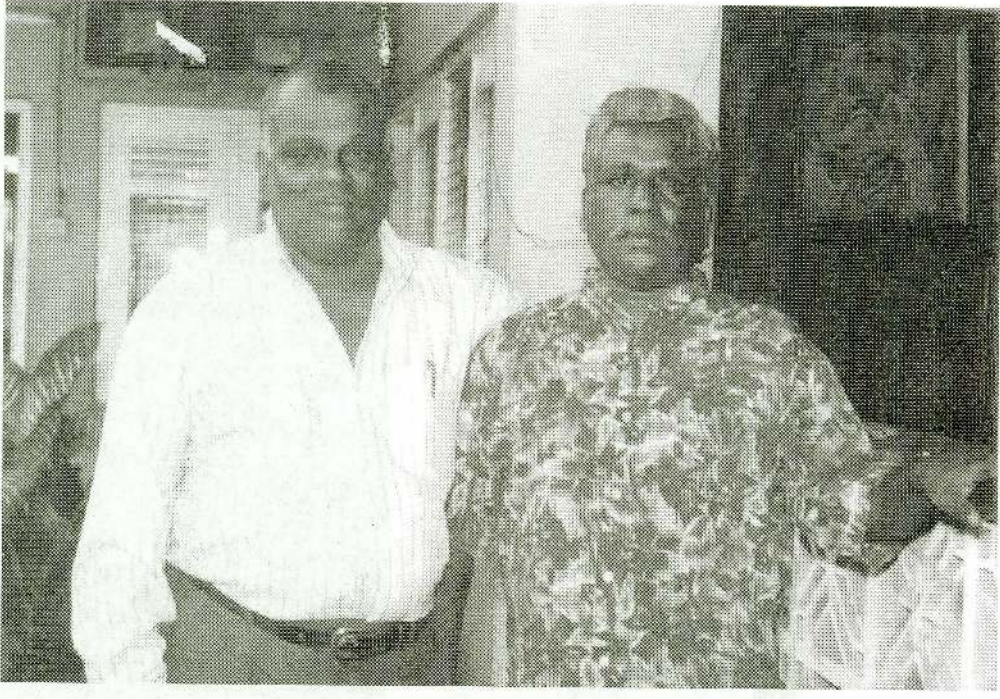
கதை கூறல் - கிராமியப் பாடல் - நாடோடிப் பாடல் - கதைப் பாடல் - தெம்மாங்குப் பாடல் - ஞானப்பாடல் - தாலாட்டு - ஒப்பாரி - வாழ்த்துப் பாடல் - கும்மிப்பாடல் - என அவை அமைந்தன.

மலையகமும் கவிதையும் பற்றி எழுதவந்த நூலாசிரியர், மலையக ஆரம்பகாலக் கவிதை முயற்சிகளான புலப்பெயர்வு - சோகம் - வஞ்சிப்பு - கொழுந்து பறிப்பு - கங்காணி ஆதிக்கம் - காதுலுணர்வு சிறுவர் துயர் - எனபன வாய்மொழிப் பாடல்களின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டவை என்று தெரிவிக்கிறார். இருந்தும் அவை பிரபலமானவை என்பதால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1970 களில் கவிதைகள் துண்டுப் பிரசுரங்களாக வெளிவந்துள்ளன. மீனாட்சியம்மால் நடேசய்யர் தானே இயற்றிய விடுதலைப் பாடல்களை தோட்டம் தோட்டமாகச் சென்று பாடிவந்துள்ளார். அவையும் சிறு

திக்குவல்லை கமால்

பிரசுரங்களாகின. பின்னர் எழுதிய கவிதைகள் நூல்களாக வெளிவர ஆரம்பித்தன. தேசியப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதலாயினர். ஈழக்குமார், குறிஞ்சி தென்னவன், சு.முரளிதரன் என்று கவிஞர் பட்டியல் தொடர்ந்தது.

சமகாலத்திலேயே மலையகச் சிறுகதைத் துறையும் ஆரம்பித்துள்ளது. தமிழக இதழ்களிலும் அவர்களது கதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. கோ.நடேசய்யர், கே.கணேஷ் போன்றோரின் அடித்தளம் சிலாக்கித்தக்கது.

நாடகங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்த எம்.எஸ்.எம். ராமையாவை, தினகரனில் ஆசிரியராக இருந்த க.கைலாசபதி சிறுகதை எழுத்தாளராக மாற்றியதாகக் கூறுவர். அவரது "ஒரு கூடைக் கொழுந்து" மலையக வாழ்வின் சரியான முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தது. தொடர்ந்து தெளிவத்தை ஜோஸப் - சாரல்நாடன் - மு.சிவலிங்கம் - மல்லிகை சி.குமார் - மலரன்பன் இப்படி அருமையான படைப்பாளிகள் உருவாகினர்.

நாவல் இலக்கியத் துறையில் கோகிலம் சுப்பையா - சி.வி.வேலுப்பிள்ளை - தொ.சிக்கன்ராஜா - இப்படிப் பலர்தோன்றி பரிகப் படைப்புகளைத் தந்துள்ளனர். மலையக சமூக வாழ்வை துல்லியமாக நாவல்களில் கொண்டு வருவதில் மலையக நாவலாசிரியர்கள் முத்திரை பதித்துள்ளனர்.

மலையகம் வளர்த்த கலைகளையும் அந்தனி ஜீவா விட்டுவிடவில்லை. தப்பு என்ற பாரம்பரியக் கருவியை பதினெட்டு வகையில் பயன்படுத்தலா மென்றும், உடுக்கு - காவடிஆட்டம், கரகாட்டம், பேயாட்டம் போன்றவற்றுக்கு உபயோகிக்கப் படுவதாகவும் தெரிவிக்கிறார். மேலும் உறுமி மேளம் - தமுர் - செஞ்சனக் கட்டை - சங்கி - சேகண்டி - தண்டை முதலான இசைக் கருவிகளையும் அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

பிறமுயற்சிகள் என்ற தலைப்பில் தொழிற் சங்கங்கள் - இலக்கிய சங்கங்கள் - பத்திரிகைகள் -

சஞ்சிகைகள் - வெளியீட்டகங்கள் பற்றியெல்லாம் தொட்டுச் செல்கிறார். இவை தனித்தனித் தலைப்புகளாக எழுதப்பட்டிருந்தால் மேலும் பயனுள்ளதாக அமைந்திருக்கும்.

மலையக இலக்கியமென்பது இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்களின் இலக்கியமே என்பது இந்நூலில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மலையக இலக்கியம் என்று பேசும்போது மூன்று விதமான நிலைப்பாட்டில் சிந்திப்பது முக்கியம்.

1) இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் அம்மக் களின் பிரச்சினைகள் பற்றி எழுதும் இலக்கியம் (எம்.எஸ்.எம்.ராமையா, தெளிவத்தை ஜோஸப், குறிஞ்சி தென்னவன்)

2) மலையக நிலப் பிராந்தியத்திற்கு உள்ளிருந்து மலையக வம்சாவளி அல்லாதவர்கள் எழுதும் மலையக மக்கள் சார்ந்த இலக்கியம் (அருள் வாக்கி அப்துல் காதர்புலவர், எம்.சீ.எம்.கபைர், ப.ஆம்பன்)

3) மலையக நிலப்பரப்புக்கு அப்பாலிருந்து இந்திய வம்சாவளி அல்லாதவர்கள் எழுதும் மலையகம் சார்ந்த இலக்கியம் (நுந்தி, பெளடிகர் பாலன், தி.ஞான சேகரன்)

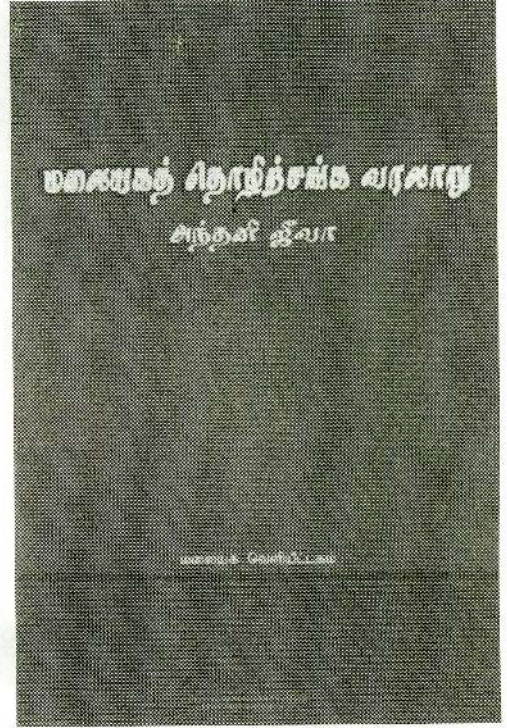
இங்கு இன்னொரு விடயத்தையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. மலையகம் என்ற நிலப் பரப்புக்கு அப்பாலும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். குருணாகல், களுத்துறை, காலி, மாத்தறை போன்ற பகுதிகளைக் குறிப்பிடலாம். இங்குள்ள இலக்கியம், எழுத்தாளர்கள் பற்றிய அக்கறையோ தேடலோ சொல்லும்படியாக இல்லை. அப்படி இல்லாதவரையில் மலையக இலக்கியம் முழுமையடையப்போவதில்லை என்பதே உண்மை.

இந்நூல் அந்தனி ஜீவாவின் பாராட்டத்தக்க முயற்சி. எழுதி 28 வருடங்களாகிவிட்டன. இதனை மீளரு வாக்கி இற்றைப்படுத்தி புதுப்பிப்பொன்றை வெளிக் கொணர முடியுமாயின் பயனுள்ளதாக அமையும்.

மலையக இலக்கிய தொழிற்சங்க வரலாற்றை ஆவணப்படுத்திய அந்தனி ஜீவா

முருகபுபதி

இலங்கை போன்ற மூன்றாம் உலக நாடுகளில் நிரந்தர தொழிலோ, வருவாயோ இல்லாமல் வாழ்ந்து கொண்டு எழுத்துப்பணியிலும், கலைத்துறையிலும் தொடர்ந்தும் அயர்ச்சியின்றி ஈடுபடுவது கடினம்.

ஆனால், அந்த கடினமான பாதையை கடந்து வந்திருக்கும் படைப்பிலக்கியவாதி, நாடகக்கலைஞர், ஊடகவியலாளர், தொழிற்சங்க செயற்பாட்டாளர் அந்தனிஜீவா அவர்கள் 1960 களில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர்.

அறுதசாப்த காலத்திற்கும் மேலாக குறிப்பிட்ட துறைகளில் ஈடுபட்டுவந்திருக்கும் அந்தனி ஜீவா, எமது கலை, இலக்கிய உலகில் கலக்கக்காரனாகவும் விளங்கியவர்.

எனினும் இவருக்கு நிரந்தர எதிரியும் இல்லை, நிரந்தர நண்பர்களும் இல்லை என்பது எனது அவதானம். ஆயினும் இலங்கை கலை, இலக்கிய மற்றும் தமிழ் ஊடகத்துறையில் அந்தனி ஜீவா தவிர்க்க முடியாத ஆளுமையாக திகழ்கிறார்.

மலையக எழுத்துக்களை படைத்தவர்களைப் பற்றியும் மலையக தொழிற்சங்கங்களின் வரலாறு பற்றியும் எழுதிய மூத்த படைப்பாளி இவர்.

“படைப்பின் இலட்சியம் சமுதாயத்தின் தேவையாக இருக்க வேண்டும். அதில் மண்ணின் மணம் இருக்க வேண்டும். கலைஞன் மானுடம் படைக்கும் ஆத்மாவின் ராகமாகத் திகழ வேண்டும்.” எனச் சொல்லி வந்திருக்கும் அந்தனிஜீவா, தனது நாடகங்கள் மற்றும் கலை, இலக்கியப்பிரதிகளின் ஊடாக சமூகத்திற்கு காசும் பேசினார். சமூகத்தையும் பேசவைத்தார்.

தொடக்கத்தில் சுதந்திரன், மாணவன், தமிழருவி, திருமகன், கலைமலர், மாணவமலர், மாலை

முரசு, ஈழநாடு, சிந்தாமணி, தினகரன், வீரகேசரி ஆகியனவற்றில் எழுதி வந்திருக்கும் அந்தனிஜீவா, பின்னாளில் சிரித்திரன், மல்லிகை, ஞானம், ஜீவநதி முதலான இதழ்களிலும் தனது படைப்புகளை வரவாக்கியவர்.

மலையக இலக்கிய வரலாற்றை ஆய்வுசெய்யத் தயாராகும் பல்கலைக்கழக மாணாக்கர்களுக்கு அந்தனி ஜீவாவின் பல நூல்கள் உசாத்துணையாகத் திகழும்.

இதழியலில் டிப்ளோமா பெற்றிருக்கும் அந்தனிஜீவா, கொழுந்து, குன்றின் குரல், ஜனசக்தி, செஞ்சக்தி(மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் பத்திரிகை) இதழ்களின் ஆசிரியராகவும் இயங்கியிருப்பவர்.

பாரதப்பிரதமர் இந்திரா காந்தி முதல், இலங்கை மலையகத்தின் மூத்த தொழிற்சங்கவாதிகள் கோ. நடேசய்யர் மற்றும் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை உட்பட பல ஆளுமைகளின் வரலாற்றை கதைபோன்று பதிவு செய்து ஆவணப்படுத்தியவர் அந்தனி ஜீவா.

கொழும்பில் மேடை நாடகங்கள் 1970 களில் மிகுந்த கவனத்திற்குள்ளாகியிருந்தன.

அந்தனிஜீவாவின் பல நாடகங்கள் கொழும்பிலும், மலையகத்திலும் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளன.

அவரது அக்கினிப்பூக்கள் நாடகம் மேடை யேற்றப்பட்டபோது அச்சமயம் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்த அ. அமிர்தலிங்கம் பிரதம விருந்தினராக கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தார்.

1978 இல் இலங்கைக்கு வருகை தந்திருந்த தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் தோழர் எம். கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள், அந்தனிஜீவாவின் எழுத்தாற்றலையும், நாடகத்துறையிலிருந்த ஈடுபாட்டையும் அவதானித்துவிட்டு, அந்த ஆண்டில் தமிழ்நாடு

திருப்பூரில் நடந்த தமிழ்நாடு கலை இலக்கிய பெரு மன்றத்தின் மாநாட்டுக்கு அழைப்பு விடுத்திருந்தார்.

“அம்மாநாட்டில் “ஈழத்தில் தமிழ் நாடகம்” என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். அவரது உரையில், உலக நாடகப் பின்னணியில் தமிழ் நாடகத்தின் படி முறை வளர்ச்சி குறித்தும், நாடக வளர்ச்சியிலும், கூத்து ஆராய்ச்சியிலும் ஈழத்தவர்களின் பங்கு குறித்தும் விரிவாகப் பதிவு செய்தார். அவரது உரை நூலாக சிவகங்கை அகரம் பதிப்பகம் மூலம் வெளியிடப்பட்டது.” என்ற தகவலை கீற்று இணைய இதழ் பதிவு செய்துள்ளது.

அம்மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட அந்தனி ஜீவா, சென்னையில் எழுத்தாளர் ஜெய

இயலில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமையால், இவர்களை இளங்கீரனின் பிரதியும் அந்தனி ஜீவா வின் நெறியாள்கையும் பெரிதும் கவரந்திருந்தது.

கண்டியில் அந்தனி ஜீவா ஆரம்பித்த மலையக கலை இலக்கியப்பேரவை, பல கருத் தரங்குகளை நடத்தியிருக்கிறது. அத்துடன் இந்த அமைப்பினால் பல நூல்களும் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இதற்கெல்லாம் அந்தனி ஜீவா செலவிட்டிருக்கும் நேரம் பெறுமதியானது.

ஓயாமல் இயங்கியிருக்கும் அந்தனி ஜீவாவை சமகாலம் வயது மூப்பின் காரணத்தால் வீட்டிலே முடங்கியிருக்கச் செய்துள்ளது.

என்னும் அவர் வீட்டிலிருந்தவாறே கடந்த காலத்தையும் பயணித்த பாதையையும் சந்தித்த மனிதர்களிடம் பெற்றதையும் கற்றதையும் நினைவிலிருத்தி நனவிடை தோய்ந்துகொண்டிருப்பார் என நம்புகின்றோம்.

கண்டியில் அந்தனி ஜீவா ஆரம்பித்த மலையக கலை இலக்கியப்பேரவை, பல கருத் தரங்குகளை நடத்தியிருக்கிறது. அத்துடன் இந்த அமைப்பினால் பல நூல்களும் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

காந்தனை நேரில் சந்தித்து விட்டு வந்து தினகரன் வார மஞ்சரியில் விரிவான தொடரும் எழுதியிருந்தார்.

பாரதி நூற்றாண்டு காலத்தில் இளங்கீரனின் மகாகவி பாரதி நாடகப்பிரதியை வைத்துக் கொண்டு, அதனை நெறியாள்கை செய்தவரும் அந்தனி ஜீவா தான்.

இந்த நாடகம் பாரதி நூற்றாண்டு காலத்தில் சில தடவைகள் மேடையேற்றப்பட்டது.

இதனை தமிழகத்திலிருந்து அப்போது வருகை தந்திருந்த எழுத்தாளர்கள் தொ. மு. சி. ரகுநாதன், பேராசிரியர் எஸ். இராமகிருஷ்ணன், ராஜம் கிருஷ்ணன் ஆகியோரும் பார்த்து ரசித்து பாராட்டியிருக்கின்றனர்.

இவர்கள் மூவரும் பாரதி

தன் வரலாறு பேசும் சிறகு விரிந்த காலம்

■ அஸ்வினி வையந்தி ■

அந்தனி ஜீவாவின்னால் எழுதப்பட்டு 2007 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட நூலே சிறகு விரிந்த காலம் என்னும் நூல் ஆகும். இந்நூலுக்கு பதிப்புரையை பீ.எம்.புன்னியாமீன் எழுதியுள்ளார். இப்பதிப்புரையில் அந்தனி ஜீவா பற்றிய அறிமுகம், அவருடைய இலக்கிய முயற்சிகள், அவர் நாடகத்துறையில் காட்டிய சடுபாடு போன்றன குறித்து எழுதப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் புத்தகத்தின் முன்னுரையில் என்.செல்வராஜா, அந்தனி ஜீவாவின் இலக்கியப்பயணம் குறித்து கட்டுரை ஒன்று எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரையிலே அவர் அந்தனி ஜீவாவின் ஆக்கங்கள் வெளிவந்த இடங்கள், அவரிடம் காணப்பட்ட பன்முக ஆளுமைகள், பத்திரிகைத்துறையில் அவர் கொண்ட சடுபாடு, அரங்கியல் துறையில் அவரது பணிகள் போன்ற பல்வேறுபட்ட பணிகள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளன.

இப்புத்தகத்தில் அந்தனி ஜீவாவின் சுயவரலாறு பேசப்படுகின்றது. அந்தனி ஜீவா கொழும்பிலே பிறந்தவர். பத்திரிகையாளர், பத்தி எழுத்தாளர், நாடகக் கலைஞர், இலக்கிய சொற்பொழிவாளர், எனப் பன்முக ஆளுமை கொண்டவராகத் திகழ்கின்றார். இந்நூலிலே இவர் தன்னைக் கவர்ந்த, தன்னை ஈர்த்த நாடகம், கவிதை, நாவல் பற்றிய விரிவான விளக்கத்தினை தந்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது. சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டதாகக் காணப்படும் அந்தோ நாகரிகம் என்னும் நாடகத்தில் தான் முக்கிய பாத்திரமாக நடித்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அதற்கடுத்தாற்போல் அவர் வாசித்த நூல்கள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். குறிப்பாக ஜெயகாந்தனின் “தேவன் வருவாரோ” என்ற நூலையும், புதுவைப்பித்தன் கதைகளையும், அவருடைய ஒரு நாள் கழித்தது, பொன்னகரம் போன்ற கதைகளையும் படித்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அதுபோல தீபம் பார்த்தசாரதி, அகிலன், மு.வரதராசன் போன்றோரின் படைப்புக்களை படித்ததாகவும் குறிப்பிடுகின்றார். அதுபோல இளம் வயதில் அந்தனி ஜீவா தன்னுடைய நண்பர்களுடன் சேர்ந்து வெளியிட்ட கரும்பு சுஞ்சிகை பற்றியும் தனது கருத்தினைப் பதிவிடுகின்றார். அதற்கடுத்தாற் போல் அந்தனிஜீவாவும் அவருடைய நண்பரும் சேர்ந்து வெளியிட்ட வெண்ணிலா என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

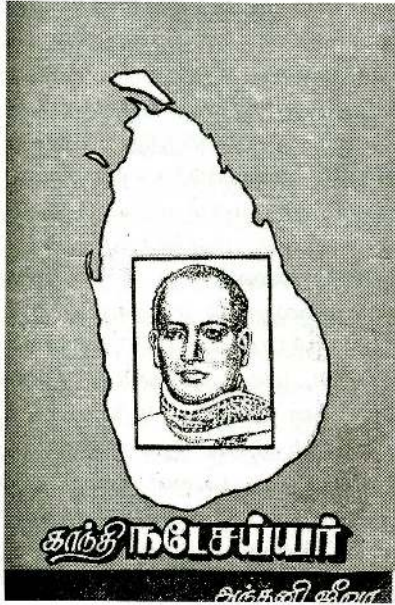
அடுத்ததாக அந்தனி ஜீவா எழுத்துலகிற்குள்

பிரவேசித்தது பற்றிய கருத்துக்களைப் பதிவிடுகின்றார். குறிப்பாக அவர் வீரகேசரி வார இதழில் முதன்முதலாக எழுதியதாக குறிப்பிடுகின்றார். அதனைத் தொடர்ந்து அந்தனி ஜீவா தன்னுடன் நெருங்கிப் பழகியோர் பற்றிய குறிப்புக்களைத் தருகின்றார். அதாவது வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் செய்தி ஆசிரியராக இருந்த டேவிற்றாஜா, திராவிடர் கழக பொதுச் செயலாளர் ஏ.இளஞ்செழியன் போன்றோர் பற்றிய குறிப்புக்களை அடுத்தடுத்து குறிப்பிடுகின்றார். அதுபோல அ.ந.கந்தசாமி, கலைதாசன், சில்லை யூர் செல்வசன், கா.சிவத்தம்பி, பிரேம்ஜி, செ.கணேசலிங்கம், கே.டானியல், எச்.எம்.பி.முகைதீன், என்.கே.ரகுநாதன், இளங்கீரன், டொமினிக் ஜீவா, ஈழத்து சோமு போன்றோரை சந்தித்தமை குறித்த தகவல்களை பதிவிட்டுள்ளார். அதற்கடுத்தாற்போல் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களுடன் உரையாடிய அனுபவம் குறித்த தகவல்களையும், அவருடைய சிறப்பியல்புகளையும் பதிவு செய்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைத் தொடர்ந்து தெருவில் இறங்கி பத்திரிகை விற்ற முறைகள் பற்றிய தகவல்களை பதிவு செய்கின்றார். கட்சித் தலைவரான டாக்டர் என்.எம். பெரேரா அவர்களுடன் சேர்ந்து பத்திரிகை விற்ற செய்தி பற்றிய தகவல்களையும் பதிவுசெய்கின்றார். அத்துடன் “உறவுக்கு கை கொடுப்போம்-உரிமைக்கு குரல் கொடுப்போம்”, “செம்படை தீரண்டது வெஞ்சமர் புரிந்திட” இப்படி பல தலைப்புக்களில் பெருந்தோட்டத் துறை தொழிலாளர்கள் மாத்திரமன்றி ஏனைய தொழிலாளர் களும் படிக்கும் வண்ணம் பத்திரிகை வெளியிட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அடுத்ததாக அந்தனி ஜீவா நாடகத்துறையில் கொண்ட சடுபாடு குறித்த செய்திகள் எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றன. மஞ்சள் குங்குமம் என்ற திரைப்படத்தில் ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை பணியாற்றியதாகவும், சில காட்சிகளுக்கு வசனம் எழுதியதாகவும் குறிப்பிடும் அந்தனி ஜீவா பல சிங்களப் படங்களுக்கு இசையமைத்த ஆர்.முத்துச்சாமிபுடன் நெருங்கி பழகும் பழக்கம் ஏற்பட்டதாகவும் தெரிவிக்கின்றார். அத்துடன் தான் மேடையேற்றிய நாடகங்களில் தனக்கு சிறப்பான பெயரையும், ஆதம் திருப்தியையும் தந்த நாடகமாக அக்கினிப்பூக்கள் என்னும் நாடகத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவருடைய நாடகம் பற்றிய குறிப்பு பற்றி மொளனகுரு “அந்தனி ஜீவாவின் அக்கினிப்பூக்கள், பௌசல் அமீரின் தோட்டத்து ராணி, கலைச் செல்வனின் சிறுக்கியும் பொறுக்கியும் இவ்வகையில் அமைந்த நாடகங்களே என கலாநிதி சி.மொளனகுரு “ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு” என்ற தனது கலாநிதி தேர்விற்கான ஆய்வில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதனைத் தொடர்ந்து அந்தனி ஜீவா மேடையேற்றிய வீதி நாடகம் பற்றிய குறிப்புக்களைப் பதிவு செய்கின்றார். அதனைத் தொடர்ந்து மலையக பாரம்பரிய கலைகள் என்னும் தலைப்பில் அவர் மலையக பாரம்பரிய கலைகளுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பு குறித்த செய்திகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். அத்துடன் இலக்கியப் பணிகள், மலையக வெளியிட்டகம், இலக்கிய விழாக்கள், மலையகப் பெண்படைப்பாளிகள், அம்மா சிறுகதைத் தொகுப்பு போன்ற தலைப்புக்களின் வழியாக பல தகவல் களை பதிவுசெய்து கொள்வதையும் கண்டுகொள்ளலாம். ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது ஈழத்து கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் அந்தனி ஜீவா கணிசமான செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டுள்ளதை “சிறகு விரிபும் முன்” என்ற இவரது நூலின் வழியாக கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

அந்தனிஜீவாவின் காந்தி நடேசய்யர்

இர.சிவலிங்கம்

அண்மையில் நான் வாசித்த ஒரு ஆங்கில நூலில் பின்வரும் வாசகம் ஒன்று கண்டேன்.

“அமெரிக்காவில் வெளிவந்த நீக்ரோ இலக்கியங்களை ஆராய்ந்த ஒருவர் கருப்பு மக்களை அடிமைகளாக வலுப்படுத்தி இழுத்துக்கொண்டு வந்த அடிமை வியாபாரிகள் கொடுத்த கசையடிகளிலிருந்து கசிந்த இரத்தத்திற்கு சமமான மையை எழுத்தாளர்கள் அவர்களது சோக வரலாற்றைத் தீட்டுவதில் செலவிட்டிருக்கிறார்கள் என்று விவந்திருக்கிறார்கள்.”

ஆனால் மலையக வரலாற்றில் நூற்றைம்பது வருட காலமாக அவர்கள் பட்ட துன்பங்களை, துயரங்களை எழுத்தில் வடித்த இலக்கியங்கள் அற்ப சொற்பமே. இலங்கை வரலாற்றில் வளர்ச்சியில், இந்தியத் தமிழர்களின் உழைப்பு ஆற்றிய பங்கு இமாலயப் பங்காகும். ஆனால் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் மன உறுதியோ மனத்தூய்மையோ பலருக்கு இல்லை. மண்ணைப் பொன்னாக்கும் மகா அற்புதம் தொழிலாளர்களிடம் மட்டுமே உண்டு. இலங்கையிலேயே ஒரு தொழிலாளர் பரம்பரையையே நிலை நாட்டி, ஒரு வர்க்க அரசியலுக்கு வழி சமைத்து இலங்கை மக்களிடமிருந்த வறுமையை பிணியை ஒட்டி தாம் மட்டும் வறுமையை வரித்துக் கொண்ட ஒரு தியாகப் பரம்பரை மலையக மக்கள் பரம்பரை. இலங்கை அரசும், சமுதாயமும் அவர்களுக்கு வாரி வழங்கிய பரிசு குறைந்த கூலியும்,

மறுக்கப்பட்ட மனித உரிமைகளும்,
இழிச் சொற்களும்,
பழிச்சொற்களும்,
அடக்கு முறையும்,
நாடு கடத்தலுமேயாகும்.

உழைக்கும் மக்கள் இன்று ஆட்சி பீடம் ஏறி அமருகின்ற இருபதாம் நூற்றாண்டிலே இன்றும் இருட்டறையில் தள்ளப்பட்டுள்ள மக்கள் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களே. தென்னாபிரிக்க கறுப்பர்களும், அமெரிக்கக் கறுப்பர்களும் மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் ஒரே வகையான வரலாற்றுக் கொடுமைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்கள். அவர்கள் விடுதலையைடைந்து சமத்துவம் பெறும் பொழுது தான் உலகத்தில் சமத்துவத்துக்கே வெற்றி கிடைத்தது எனலாம்.

இந்த மக்களின் ஆரம்ப அடிமைத் தளைகளை அறுத்தவர்களை நினைவுகூருவது அவர்களின் எதிர்கால வெற்றிகளுக்கு அடிகோலுவதாகும்.

தனியொரு மனிதராக மலையக மக்கள் பட்ட அவதிகளிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க போர்க்குரல் எழுப்பிய முதல் வழி காட்டி கோ.நடேசய்யர் ஆவார்கள். கோ. நடேசய்யர் இலங்கையின் தொழிற்சங்க வரலாற்றிலும், மலையக மக்களின் வரலாற்றிலும் மிக முக்கிய இடம்பெறத்தகுதியுள்ளவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகால கட்டத்தில் மலையக மக்களுக்கு உப்பு, புளி, மிளகாய், அரிசி மட்டுமல்ல அரசியல் ஆர்வமும், உரிமை உணர்வுகளுமே தமிழகத்தில் இருந்தே வந்தன. இந்த விடுதலை உணர்வுகளையும், சமத்துவ வேட்கையையும் மலையக மக்கள் மத்தியிலே பாட்டாலும், பேச்சாலும், போராட்டத்தாலும் கொண்டுவந்து குவித்தவர் கோதண்டராம நடேசய்யர். தஞ்சைக்கரையிலிருந்து தமிழும், தரளமும் மட்டும் இலங்கைக் கரையைத் தழுவவில்லை. தலை நிமிர்ந்து உரிமைக்குக் குரலெழுப்பும் தன்மான உணர்வுகளும் வந்தன. இந்த இலட்சிய இறக்குமதிக்கு கால்கோள் கோலியவர் கோ. நடேசய்யர்.

அன்னாரி மறைந்த புகழை, மறைக்கப்பட்ட பணியை தமிழகத்தில் நினைவூட்ட, வரலாற்று நன்றிக் கடனைச் செலுத்த நண்பர் அந்தனி ஜீவா ஆற்றியுள்ள இந்தப்பணி வாழ்த்தி வரவேற்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும் தன்னாட்டின் பெருமை குன்றாமல், மலையக மக்களுக்காக ஓய்வின்றிப் போராடிய நடேசய்யரின் நாமம் தமிழகப் பெரியார்களின் வரிசையில் நிச்சயம் இடம்பெற வேண்டியதொன்றாகும்.

கடல் கடந்த இந்தியர்களின் உரிமைகளுக்குக் குரல்கொடுத்த மீநிவாச சாஸ்திரியை எவ்வாறு நாம் மறவாது நினைவு கூறுகிறோமோ அதற்கு சற்றுஞ் சளைக்காது இலங்கை மலையக மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட நடேசய்யர் அவர்களை நெஞ்சில் இருத்துவது முற்றும் பொருத்தமாகும்.

கொழுந்து

பாதையும் பயணமும்

இந்தியாவிலிருந்து வந்து இலங்கையில் குடியேறி, பலதலைமுறைகள் கடந்து, இலங்கையர்களாக வாழ்ந்து வரும் மக்களை, “இந்தியத்தமிழர்” என அடையாளப்படுத்துவதால் ஏற்படுகின்ற அந்நியத்தன்மையையும் உரிமை மறுப்புக்களையும் நிராகரித்து, அவர்களும் இந்நாட்டு மக்களே என்பதை வெளிப்படுத்தவே, “மலையகத்தமிழர்” என்ற இன அடையாளம் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வுருவாக்கத்துக்குச் சதந்திரத்துக்குப் பிறகு நாட்டில் மேலோங்கிய இனத்தாவ அரசியல், பிரஜாவுரிமைப் பறிப்பு, மலையகத் தமிழரின் சமூக அரசியல் அசைவியக்கம் போன்றன பிரதான காரணங்களாக அமைந்தன எனலாம்.

சதந்திரத்துக்கு முன்னைய காலத்தில் அம்மக்கள் மத்தியில் முதன்மைபெற்றிருந்த இந்திய-பாரத என்ற அடையாளம், சதந்திரத்துக்குப் பின்னரான காலத்தில் வேகமாகச் செல்வாக்கு இழக்க, அந்த இடத்தை மலையகம்-மலைநாடு என்ற அடையாளம் பெற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளது. இந்த மலையகம் என்ற அடையாளத்தையும் அதையொட்டிய மலைநாடு, மலையகத் தமிழர், மலையக இலக்கியம்,

மலையகத் தேசியம் முதலான அடையாளங்களையும் பொதுவெளியில் பரவலாக்கியதிலும் அவற்றுக்கு வலுவான ஏற்புடைமையை ஏற்படுத்தியதிலும் சஞ்சிகைகள் மற்றும் பத்திரிகைகளின் பங்களிப்புகணிசமானதாகும்.

1960களிலிருந்து முனைப்பு பெறத்தொடங்கியுள்ள மலையகம்-மலைநாடு என்ற அடையாளம், அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட புதிய விழிப்பின் வெளிப்பாடாகவே கருதப்படுகின்றது. இந்த அடையாள எழுச்சியுடன் இந்தியத்தமிழர் என நீண்டகாலமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுவந்த மக்களிடமிருந்து புதிதாகத் தோன்றிய கலை இலக்கிய அமைப்புக்களும் சமூக அரசியல் இயக்கங்களும் மலையகம்-மலைநாடு என்பதையே தமது அடையாளமாக முன்னிறுத்தி இயங்கியுள்ளன. உதாரணத்திற்கு, மலைநாட்டு நல் வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் (1960), மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் (1963), மலையக இளைஞர் பேரவை (1968), மலையக இளைஞர் முன்னணி (1969), மலையக மக்கள் இயக்கம் (1974), மலையக வெகுஜன இயக்கம் (1978) முதலான அமைப்புகளைக் கூறலாம். அவ்வாறே சதந்திரத்துக்குப் பிந்திய காலத்திலிருந்து அம்மக்களை மையப்படுத்தி உதயமாகிய பெரும்பாலான சஞ்சிகைகளும் பத்திரிகைகளும் தமது பெயர்களில் மலைநாடு-மலையகம் என்ற அடையாளத்தையே சுமந்து வந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, மலைநாடு (1951), எங்கள் மலைநாடு (1959), மலை முழக்கம் (1961), மலைநாடு (1962), மலைமுரசு (1962), மலைப்பொறி (1964), மலைதேவி (1967), மலையருவி (1968), மலைமகன் (1969), மலையகம் (1971), மலைவாசல் (1975), மலைமடல் (1976), மலைக்குருவி (1976) முதலான சஞ்சிகைகளையும் பத்திரிகைகளையும் குறிப்பிடலாம் (சாரல்நாடனின் இலங்கை மலையகத் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் என்ற நூலின் பின்னிணைப்பிலிருந்து மேற்படி சஞ்சிகை மற்றும் பத்திரிகைகளின் விபரங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன). அத்துடன் நாட்டின் தேசிய பத்திரிகைகளும் பிற இடங்களிலிருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகைகளும் மலையகம்-மலைநாடு என்ற அடையாளத்தை அங்கீகரித்துள்ளதோடு அதன் நிலைபேற்றுக்கும் துணைபுரிந்துள்ளன. தினகரனின் மலையக மன்றம் என்ற பகுதி, சிந்தாமணியின் எங்கள் மலைநாடு என்ற பகுதி, வீரகேசரியின் மலையகப் படைப்பாளிகளுக்கான போட்டிகள், மல்லிகை முதலான இதழ்கள் வெளியிட்ட மலையக இலக்கியச் சிறப்பிதழ்கள் போன்றவற்றை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.

மேற்படி அமைப்புக்களின் செயற்பாடுகளாலும் சஞ்சிகை மற்றும் பத்திரிகை வெளியீட்டு முயற்சிகளாலும் மலையகம் என்ற தனித்த அடையாளமும் மலையகம் என்ற உணர்வுஎழுச்சியும் அதிக அழுத்தம் பெற்றதுடன் அந்த அடையாளத்தின், உணர்ச்சியின் அடிப்படையில் அணிதிரண்டு இயங்குதலும் பரவலாகியது. இத்தகைய இயக்கநிலைப்பட்டு செயற்பாடுகள், மலையகத் தேசியம் என்ற கருத்தாக்க வளர்ச்சிக்குத் தேவையான பின்னணியினைக் கட்டி யெழுப்பியதோடு மலையகத் தேசியம் என்பதைச் சிந்தாந்த அடிப்படையில் வரையறுக்க வேண்டிய தேவையையும் ஏற்படுத்தின. மலையக மக்கள் இயக்கம் (1974), மலையக வெகுஜன இயக்கம் (1978) முதலானவை மலையகத் தேசியத்தைச்

எம். எம். ஜெயசீலன்

சித்தாந்த அடிப்படையில் வரையறுக்கும் முன்னோடி முயற்சிகளை முன்னெடுக்கத்தொடங்கின. அதிலும் மலையக மக்கள் இயக்கம் வெளியிட்ட தீர்த்தக்கரை இதழ், மலையகத் தேசியத்தை - அதன் இருப்பைச் சமூக வரலாற்று யதார்த்தத்துடன் ஒரு கோட்பாட்டுப் பின்னணியில் தர்க்கபூர்வமாக நியாயப்படுத்தும் முயற்சியை, விரிவான தளத்தில் முன்னெடுத்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

மலையகத் தமிழர் தனியான தேசிய இனம் என்ற கருத்தாக்கம் அதிக அழுத்தம் பெற்றதும், மலையகத்தின் பண்பாடு, மொழி, கலை இலக்கியம் முதலானவற்றின் தனித்துவம், அவற்றைப் பேண வேண்டியதன் அவசியம் முதலியன குறித்த அக்கறையும் ஆர்வமும் பெருகத் தொடங்கின. மலையகத் தமிழரின் பிரஜாவுரிமை பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் முகமாக 1988ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட சட்டசீர்திருத்தத்தினால் ஒரு தொகை மலையக மக்கள் பிரஜாவுரிமையைப் பெற்றுக் கொண்டனர். அதனால் தேசிய அரசியல் நீரோட்டத்துடனான மலையக அரசியலின் இணைவும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இவை மலையகத் தேசியம் குறித்த உணர்வுக்கு மேலும் வலுவூட்டின. இத்தகைய தொரு பின்புலத்திலேயே கொழுந்து என்ற இதழை மலையக வெளியீட்டகம் வெளியிட்டுள்ளது.

மலையகக் கலை இலக்கிய வரலாற்றில் மலையக வெளியீட்டகத்துக்கெனத் தனித்துவமானதோர் இடமுண்டு என்பதில் எவ்வித கருத்துவேறுபாடுகளுக்கும் இடமில்லை எனலாம். அந்தனிஜீவா, சாரல்நாடன், ச.முரளிதரன் முதலானவர்களின் கூட்டிணைவுடன் இயங்கிய இந்த அமைப்பு, மலையகக் கலை இலக்கியத்துறையில் ஆத்மார்த்த பற்றுடன் இயங்கியுள்ளது. நூல்வெளியீடு, கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள், இதழியல் முயற்சி, மலையகம் தொடர்பான ஆக்க இலக்கியப் போட்டிகள் எனப் பலதளங்களில் இயங்கியுள்ள மலையக வெளியீட்டகம், பேரினவாத ஒடுக்கு முறைகள், குண்டுவெடிப்புகள், கைதுகள், உரிமைமீறல்கள் என நாடு முழுதும் அச்சமும் அடக்குமுறையும் தழ்ந்திருந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் தனது பயணத்தை ஆரம்பித்து, காத்திரமான பல பணிகளைச் செய்துள்ளது. அவ்வமைப்பின் பிரதான செயற்பாட்டாளர்களுள் ஒருவரான அந்தனிஜீவா மலையக இலக்கியங்கள் மற்றும் மலையகப் படைப்பாளிகளையீது தீராக் காதல்கொண்டவர் எனலாம். எழுத்தாளர், இதழியலாளர், அரசங்கியலாளர், இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர், பதிப்பாளர் எனப் பல தளங்களில் மலையகக் கலை இலக்கியத் துறையில் இயங்கிய அவர், மலையக எழுத்தாணவங்களை உலகமுழுவதும் கொண்டு சேர்க்க வேண்டும் என்ற பெருவிருப்படன் இயங்கியவராவார். மலையக இலக்கியங்களையும் மலையகக் கலை இலக்கிய முன்னோடிகளையும் விதந்து கொண்டாடிய அவர், மலையகக் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியை இலக்காகக் கொண்டு குன்றின் குரல், கொழுந்து முதலான சஞ்சிகைகளை நடத்திவந்துள்ளார்.

சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு மலையகத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ள சஞ்சிகைகளின் பெயர்களை அவதானிக்கையில் அவை நான்கு தளங்களிலிருந்து பெயரிடப்பட்டவையாகப் பெரிதும் அமைந்துள்ளன.

முதலாவது, மலையகம், மலைநாடு முதலான அடையாளங்களை நேரடியாக வெளிப்படுத்தும்வகையில் பெயரிடப்பட்டவை. இரண்டாவது, மலையக மக்களின் வாழ்வியல் அடையாளங்களை வெளிப்படுத்தும் வகையில் பெயரிடப்பட்டவை. மூன்றாவது, மலையகத்தில் இயங்கிய அமைப்புக்கள், தொழிற்சங்கங்கள் ஆகியவற்றின் பெயரிலோ தொழிற்சங்கச் செயற்பாட்டாளர்களின் பெயரிலோ பெயரிடப்பட்டவை. நான்காவது, மலையகம், மலையக மக்கள் முதலான அடையாளங்களுக்கு அப்பால் பொதுவான பெயர்களைக் கொண்டவை. மேற்படி இதழ்கள், தனிநபர் களாலும் கலை இலக்கிய அமைப்புகள், சமூக அரசியல் இயக்கங்கள், தொழிற்சங்கங்கள் முதலானவற்றாலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. கலை இலக்கிய மற்றும் சமூக அரசியல் அமைப்புகள் தத்தமது கருத்துநிலைத் தளத்துக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு இலக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டுள்ளன. இருப்பினும் வெளிவந்துள்ள சஞ்சிகைகளை அவதானிக்கையில், தமக்கெனத் தனித்த கருத்துநிலைத் தளத்துடன் இயங்கிய இதழ்களின் எண்ணிக்கை வெகு குறைவாகவே இருப்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. அத்துடன், மலையகத்திலிருந்து பிரபலமான வெகுஜன இதழ்கள் எவையும் இதுவரை வெளிவராத போதிலும் வெளிவந்துள்ள அனைத்து இதழ்களையும் சிற்றிதழ் என்ற எல்லைக்குள் உள்ளடக்க முடியாதுள்ளது என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். பெரும்பாலான இதழ்கள் சிறுபத்திரிகைக்குரிய கருத்தியல் செறிவும் ஆழமும் கொண்டவையாக இல்லை. வணிக ரீதியில் பெரிய வெற்றியைப் பெறாவிட்டாலும் வெகுஜன மற்றும் இடைநிலை இதழ்களுக்குரிய தன்மைகளையே அவை அதிகமாகக் கொண்டுள்ளன. குறிப்பாக, மிகப் பெருந்தொகையான தொழிலாளர்களைக் கொண்டு தொழிற்சங்க அரசியலையே பிரதான போராட்ட வடிவமாகக் கொண்டிருந்த மலையகத்திலிருந்து தொழிற் சங்கத்தை மையப்படுத்திய குறிப்பிடத்தக்க தனித்த இலக்கியச் செல்நெறிகூட மேற்கிளம்பவில்லை என்பது வருத்தம் தரும் உண்மையாகும். அத்தகைய ஒரு போக்கினைக் கட்டியெழுப்பும் ஒரு சிற்றிதழ் கலாசாரத்தைத் தொழிற்சங்கங்கள் கட்டியெழுப்பத்தவறிவிட்டன.

மலையகத்தில் மட்டுமல்ல மொத்த இலங்கையிலும் சிற்றிதழ் குறித்த சரியானதொரு புரிதல் நிலவுவதாகத் தெரியவில்லை. தமிழகத்தில் இடம்பெற்றது போல சிற்றிதழ் கலாசாரம், சிற்றிதழ்களின் பங்கு, அவற்றின் அரசியல் முதலானவை குறித்த விரிவான உரையாடல்கள் எவையும் இதுவரை இலங்கையில் காத்திரமாக முன்னெடுக்கப்படவும் இல்லை. பத்திரிகைகள் தவிர்ந்த ஏனைய கலை இலக்கிய அரசியல் இதழ்களைச் சிற்றிதழ் எனச் சுட்டும் வழமையே இங்கு பொதுவாக நிலவுகிறது. சில சஞ்சிகைகள் தத்தமது கொள்கைக்கும் செயற்பாடுகளுக்கும் ஏற்ப சிற்றிதழ்-சிறுபத்திரிகைக் குறித்த வரையறைகளை உருவாக்கி, தம்மைச் சிற்றிதழ்களாகப் பிரகடனப்படுத்தியுமுள்ளன. சிற்றிதழ்க்குரிய கனதியோடு வெளிவந்துள்ள இதழ்களும் வெகுஜன மற்றும் இடைநிலை இதழ்களுக்கூரிய தன்மைகளோடு வெளிவந்துள்ள இதழ்களும் சிற்றிதழ்

என்ற ஒரே வகைமைக்குள்ளேயே உள்ளடக்கப்படுவதால் சிற்றிதழ்களின் கலாசார முக்கியத்துவமும் தனித்துவமும் பெரிதும் சிதைந்துவருகின்றன எனலாம்.

மலையக மக்களின் அடையாளங்களுள் பிரதானமானதான தேயிலையினை-தேயிலையிலிருந்து பறித்தெடுக்கப்படும் இரண்டு இலைகளையும் ஓர் அரும்பையும் கொண்ட கொழுந்தைத் - தனது பெயராகக் கொண்டு வெளிவந்துள்ள கொழுந்து இதழானது முற்றிலும் சிற்றிதழ்க்குரிய ஆழமும் கருத்தியல் பலமும் கொண்டு வெளிவந்துள்ளதென்று கூறமுடியாது. ஆனால், வெகுஜன இதழிலிருந்து அது பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளது. அதனால் அதனை ஓர் இடைநிலை இதழாக வரையறுத்துக் கொள்ளலாம்.

மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக் குப் பங்களிப்பு செய்வதையும், மக்கள்நலன்சார் இலக்கியக் கலாசாரத்தை வளர்த்தெடுப்பதையும், மலையகப் படைப்பாளிகளுக்கு நல்ல தொரு களத்தை அமைத்துக் கொடுப்பதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவந்துள்ள கொழுந்து இதழ், மலையகக் கலை இலக்கியக் களையும் மலையக ஆளுமைகளையும் பரவலான கவனத்துக்குக் கொண்டு செல்லும் முயற்சியை மேற் கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. "வெள்ளம் போல் கலைப் பெருக்கும் கவிப் பெருக்கும் மேஷமாயின் பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம் விழிப்பெற்று பதவிகொள்வர்" என்ற பாரதியாரின் கவிவரிகளை மகுட வாசகமாகக் கொண்டு (பாரதியார் பாடலில் "வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல்" என்று இடம்பெறுவதைக் கொழுந்து, "வெள்ளம் போல்" எனக்குறிப்பிட்டுள்ளது.) வெளிவந்துள்ள கொழுந்து,

"தேயிலைக்குப் பசுமையையும் தேநீருக்குச் சாயத்தையும் தந்த பாரம்பரியத்தின் வழித்தோன்றல்கள் நாங்கள். மலைமுகடுகளிலும் தேயிலைக்காடுகளிலும் மாணுடம்பாடும் வானம்பாடிகளின் எண்ணங்களுக்கும் இதயதாகங்களுக்கும் கொழுந்து களம் அமைக்கும். மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சமூகப் பார்வையுடன் கொழுந்து வலிவும் பொழிவும் ஊட்டும். புதிய விடியலில் முகம்காட்ட விரும்புகிறவர்கள் எங்களோடு இணைந்து பரணி பாட வரலாம், சமுதாய பார்வையுள்ள அனைவரையும் அணைத்துக்கொண்டு செயற்படுவோம். மலையக எழுத்துலகின் பழைய பரம்பரையும் புதிய தலைமுறையும் எங்களோடு இணைந்து பயணம்போக வந்துள்ளார்கள். பாதை தெரிகிறது. பயணம் தொடர்கிறது" என வானம்பாடி இதழைப் போல மக்கள் நலன் சார் கொள்கை பிரகடனத்துடன் தனது பயணத்தை ஆரம்பித்துள்ளது.

1988ஆம் ஆண்டு ஜனவரி-பெப்ரவரி-மார்ச் ஆகிய மாதங்களை உள்ளடக்கிய மும்மாத இதழாக முதன்முதல் வெளிவந்துள்ள கொழுந்து, முதல் இதழுக்குப்பின் நீண்டகாலம் வெளிவராமலிருந்து 1989ஆம் ஆண்டு ஜனவரி-பெப்ரவரி மாதங்களை உள்ளடக்கி இருமாத இதழாக மீண்டும் வெளிவந்துள்ளது. தொடர்ந்து இரு மாத இதழாகவே வெளிவந்துள்ள கொழுந்து, ஆறாவது இதழுடன் (செப்டெம்பர்-ஒக்டோபர் 1989) நின்றுபோய் மீண்டும் 1990, மே-ஜூன் தனது ஏழாவது இதழை வெளியிட்டுள்ளது. அதன்பின்னர் எட்டாவது இதழை ஜூலை-

ஆகஸ்ட் 1996ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளது. இவ்வாறு இடைக்கிடை வெளிவராமல் நின்றுவிடுதல், மீண்டும் புத்துயிர் பெறுதல் என மாறிமாறி கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக இயக்கத்தில் இருந்த கொழுந்து, தற்போது முழுதாக நின்றுவிட்டது.

கொழுந்தில் இடம் பெற்று உள்ள ஆக்கங்களை மொத்தமாக நோக்கும்போது பொதுமைநோக்கில் அவற்றை இரண்டு வகையாகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். முதலாவது, ஏலவே வெளிவந்த படைப்புக்களை மீளப் பிரசுரம் செய்தல். இரண்டாவது, புதிய ஆக்கங்களை வெளியிடுதல். இவ்விரண்டையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது ஏறக்குறைய புதிய ஆக்கங்களுக்கு இணையான அளவுக்கு ஏலவே வெளிவந்த ஆக்கங்கள் மறு பிரசுரம் பெற்றுள்ளதைக் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. இம்மறு பிரசுரத்தில் மலையகத்தின் சமூக வரலாறையும், மலையகத்தின் சமூக அரசியல் இலக்கிய முன்னோடிகளையும் மக்கள் மயப்படுத்தும் வகையில் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பு வெளிவந்த படைப்புக்களை மறுபிரசுரம் செய்தலும் மலையகம் தொடர்பாகவும் ஏனைய விடயங்கள் தொடர்பாகவும் சமகாலத்தில் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் வெளிவரும் ஆக்கங்களை மறுபிரசுரம் செய்தலும் இடம்பெற்றுள்ளன. முதலாவது இதழிலேயே நடேசய்யர் குறித்து மி.ஆர் பெரியசாமி என் குருநாதர் என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதையும் ஸி.வி. வேலுப்பிள்ளை நடேசய்யர் பற்றி தினகரனின் எழுதிய பத்தியும் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளதோடு எழுத்தாளன் சமுதாயத்தின் ஜீவநாடி, மலையகத்தில் மனித வியாபாரம், மலேசியாவில் புதுக்கவிதை, இருண்ட வானம் முதலான பல ஆக்கங்கள் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு கொழுந்தின் எல்லா இதழ்களிலும் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்ட ஆக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. இர.சிவலிங்கம், மு.நித்தியானந்தன், தி.சு. நடராசன், வல்லிக்கண்ணன், சி.மகேந்திரன், கா.சிவத்தம்பி, செ.யோகராசா, என்.செல்வராஜா, ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ் எனப் பலரும் மலையகம் தொடர்பாக வெவ்வேறு இதழ்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் எழுதிய கட்டுரைகள் கொழுந்தில் மீளப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை மலையகம் சாராத பல ஆக்கங்களும் அவ்வப்போது மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

கொழுந்து முன்னெடுத்த செயற்பாடுகளுள் மலையகத்தின் விடுதலைப் போராட்ட முன்னோடிகளான கோ.நடேசய்யரையும் மீனாட்சியம்மாணியும் பரந்தளவில் அறிமுகப்படுத்தி, அவர்கள் குறித்த அறிதலை விரிவாக்கியமை விதந்து குறிப்பிட வேண்டியதாகும். நடேசய்யர் மற்றும் மீனாட்சியம்மாள் குறித்த செய்திகள் குமாரி ஜயவர்தனா முதலான ஆய்வாளர்களால் ஆங்கிலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் அவர்களைத் தமிழ்ச் சூழலில் பரவலாக அறிமுகப்படுத்திய பெருமை சாரல்நாடன், அந்தனிஜீவா முதலானவர்களையே சாரும். சாரல்நாடனின் தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர் என்ற நூலுக்குப் பிறகே நடேசய்யர் குறித்த அறிதல், தமிழ்ச் சூழலில் வேகம்பெறத் தொடங்கியது எனலாம். அந்நூலை மலையக வெளியீட்டகமே முதன்முதல் வெளியிட்டுள்ளது. அந்நூல் குறித்த விளம்பரங்களையும் தகவல்களையும் அவ்வப்போது கொழுந்து பிரசுரித்து வந்துள்ளது. எம்.எச்.எம்.

அவர் அவர்கள் தனது நாடாளுமன்ற உரையில் தேசபக்தன் நடேசய்யர் நூல் குறித்துக் குறிப்பிட்ட தகவல் களும் கொழுந்தில் பதிவுசெய்யப் பட்டுள்ளன. கொழுந்தின் இரண்டா வது இதழ், நடேசய்யரை அட்டைப் படமாகச் சமந்து வந்துள்ளதுடன் நடேசய்யரின் கவிதை ஒன்றையும் முன்னட்டையிலேயே பிரசுரித்துள்ளது. அத்துடன் ஏனைய பல இதழ்களிலும் நடேசய்யர் பற்றிய தகவல் களும் கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக, தேசபக்தன் நடேசய்யரை நினைவுகூருவோம் (இதழ்: 6), மலையக இலக்கிய முகம் கோ.நடேசய்யர் (இதழ்: 14), ஈழத்தின் முதல் அரசியல் நாடகாசிரியர் நடேசய்யர் (இதழ்: 33), வழிகாட்டும் ஒளிவிளக்கு தொழிற்சங்கத் தந்தை கோ.நடேசய்யர் (35), மலையக மக்களின் அடிமை இருளகற்றிய ஆதவன் கோ.நடேசய்யர் (இதழ்: 38), மலையக மக்களின் விடிவெள்ளி (இதழ்: 38) முதலான பல கட்டுரைகள் கொழுந்தில் வெளி வந்துள்ளன. மேலும், ஈழத்தின் முதல் அரசியல் நாடகாசிரியர் நடேசய்யர் என்ற கட்டுரை இரு தடவைகள் (இதழ்: 33, 39) பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நடேசய்யரைப் போலவே மீனாட்சியம்மாள் குறித்த பல செய்திகளையும் கொழுந்து தொடர்ந்தும் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளது. முதலாவது இதழிலே, “சட்டமிருக்குது ஏட்டிலே நம்ம சக்தியிருக்குது கூட்டிலே...” என்ற மீனாட்சியம்மாளின் பாடலை பிரசுரித்துள்ளதுடன் சர்வதேச மகளிர் தினத்தையொட்டி வெளிவந்த கொழுந்து இதழ்களில் எல்லாம் மீனாட்சியம்மாளைச் சிறப்பித்துத் தொடர்ந்தும் கட்டுரைகள், தகவல்கள் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன; கொழுந்தின் பல இதழ்களின் அட்டைப்படத்தில் மீனாட்சியம்மாள் இடம்பெற்றுள்ளார். கொழுந்தில் மீனாட்சியம்மாள் குறித்து இடம்பெறும் பதிவுகளுக்கு, “திருமதி மீனாட்சி அம்மையார்” (இதழ்: 7) “மலையகப் பெண்களுக்காக உரிமை முழக்கம் செய்த திருமதி மீனாட்சியம்மாள்: (இதழ்: 11), “மறக்கப்பட்டதும் மறைக்கப்பட்டதுமான மலையகத்தின் முதற் பெண்மணி” (இதழ்: 19), “மலையகத்தின் முதற்பெண்மணி மீனாட்சி அம்மையாரை நினைவுகூருவோம்” (இதழ்: 22), “மலையகத்தின் முதற்பெண்மணி” (இதழ்: 30 மற்றும் 36), ஈழத்தின் முதற்பெண்களினர் (இதழ்: 30), “களத்தில் நின்ற கணவனும் மனைவியும்” (இதழ்: 30) முதலானவற்றை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். இவற்றுள் சில கட்டுரைகள் ஏலவே வெளிவந்தவை என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. மலையகத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ள சஞ்சிகை களுள் நடேசய்யர் மற்றும் மீனாட்சி யம்மாளுக்கு அதிசூடிய முக்கியத்துவம் கொடுத்த இதழாகக் கொழுந்தே விளங்குகிறது எனலாம். மீனாட்சியம்மாளுடன் நல்லம்மா அவர்களை அறிமுகப்படுத்தும் பணியையும் கொழுந்து மேற்கொண்டுள்ளது. சாரல்நாடன் எழுதிய, “மலையக மேம்பாட்டுக்குழைத்த மேலும் ஒரு தம்பதியினர்” (இதழ்: 08) என்ற கட்டுரை சக்தியவாகீஸ்வரய்யரையும் அவரது மனைவியான நல்லம்மாவையும் சிறப்பாக அறிமுகப்படுத்தி யுள்ளது. அத்துடன் “ஸ்திரீகளும் வாக்குரிமையும்” (இதழ் 36) என்ற தலைப்பில் நல்லம்மா அவர்கள் எழுதிய அரிய கட்டுரை யும் கொழுந்தில் மறுபிரசுரம்

செய்யப்பட்டுள்ளது.

கொழுந்து மலையகத்தின் முக்கியமான ஆளுமைகளையும் மலையக மக்களின் முன்னேற்றத்துக்காக உழைத்த ஆளுமைகளையும் அட்டைப்படத்தில் பிரசுரித்து, அந்த ஆளுமைகளை கௌரவப்படுத்தி யுள்ளதோடு அவர்கள் குறித்த அறிதலைப் பரவலாக்க முயற்சி செய்துள்ளது. குறிப்பாக, தனது பெயருக்கு ஏற்ப தேயிலையின் இரண்டு இலைகளையும் ஓர் அரும்மையும் முதலாவது இதழின் அட்டைப்படமாகக் கொண்டிருந்த கொழுந்து, இரண்டாவது இதழில் நடேசய்யரையும் மூன்றாவது இதழில் கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வாவையும் நான்காவது இதழில் கே. கணேஷையும் ஐந்தாவது இதழில் சக்தி பால ஜயாவையும் ஆறாவது இதழில் என்.எஸ்.எம். ராமையாவையும் 12வது இதழில் தெளிவத்தை ஜோசப், துரை.விஸ்வநாதன், க.ப.சிவம் முதலானவர்களையும் அட்டைப்படத்தில் பிரசுரித்துள்ளது. கிரிக்கட் விளையாட்டில் பல்வேறு சாதனைகளுக்குச் சொந்தக்காரரான முத்தையா முரளிதரனும் அட்டைப்படத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டு சிறப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளார் (இதழ்: 11) என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் அட்டைப்படத்தில் இடம்பெறும் ஆளுமைகள் சிலர் குறித்த சிறப்புக் கட்டுரைகளையும் கொழுந்து வெளியிட்டுள்ளது. உதாரணத்துக்கு, கே.கணேஷ் குறித்துச் ச. முரளிதரன் எழுதியுள்ள “தனிமனித இலக்கிய இயக்கம்” என்ற கட்டுரையையும் என்.எஸ்.எம். ராமையா குறித்து அந்தனிஜீவா எழுதியுள்ள “மலையகச் சிறுகதை சிற்பி” என்ற கட்டுரையையும் குறிப்பிடலாம். கே.கணேஷையும் என்.எஸ்.எம். ராமையாவையும் சிறப்பாக அறிமுகப் படுத்துவதாக அக்கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன.

கொழுந்தில் சாரல்நாடன், அந்தனிஜீவா, ச. முரளிதரன், க. அருணாசலம், வீ.ரா. பாலசுந்திரன், பொ.பூலோகசிங்கம், ப.ஆம்பன், குமாரி ஜயவர்தன, கே.எஸ். சிவகுமாரன், மு.சின்னத்தம்பி, வல்லிக் கண்ணன், வ.அ.இராசரத்தினம், சி.மகேந்திரன், தி.சு. நடராசன், மு.நித்தியானந்தன், பொன்னலன், கே.ஏ. குணசேகரன், மேமன்கவி, சா.அன்பழகன், அ.சண்முக தாஸ், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, தி.க.சி., ஆ.சிவ கப்பிரமணியன், பா.செயப்பிரகாசம், சபா. ஜெயராசா, செ.யோகராசா, தை.தனராஜ், ஏ.எஸ்.சந்திரபோஸ், தம்பு. சிவசுப்பிரமணியம், தெ.மதுகுதனன், ஆதவன் தீட்சண்யா, என்.செல்வ ராஜா, சந்திரகாந்தா முருகானந்தம், ஜெ.சற்குருநாதன் எனப் பலரது கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை ஏலவே வேறு இதழ்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தவற்றின் மறுபிரசுரங்களாக அமைந்துள்ளன. சாரல்நாடன், அந்தனிஜீவா, ச.முரளி தரன், க.அருணாசலம், மேமன்கவி முதலான சிலரது கட்டுரைகளே கொழுந்தில் முதற்பிரசுரம் பெற்றுள்ளன.

க.அருணாசலம் அவர்களின் “இலங்கையின் மலையகத் தமிழர்” என்ற கட்டுரை, கொழுந்தின் முதல் இதழிலிருந்து தொடராக வெளிவந்துள்ளது. மூன்றாவது இதழை விடுத்து முதல் ஐந்து இதழ்களில் வெளிவந்துள்ள அத்தொடர் முற்றுப்பெறவில்லை. மலையகத் தமிழரின் வரலாற்றைத் தொடக்க நிலையில் அறிமுகப்படுத்தும் சிறந்த முயற்சியை க.அருணாசலம்

அவர்கள் அக்கட்டுரையில் மேற்கொண்டுள்ளார். கொழுந்தில் வெளிவந்த தொடர்களுடன் அதன் தொடர்ச்சியான பகுதிகள் இணைக்கப்பட்டு “இலங்கையின் மலையகத் தமிழர்” (1994) என்ற தலைப்பில் அது பின்னர் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இத்தொடருடன் வெளவால் தகவல்கள், கம்பளி நியூஸ் முதலான தொடர்களும் வெளிவந்துள்ளன. அவை மலையகத்தின் கலை இலக்கிய தகவல்களையும் அரசியல் தகவல்களையும் வெளிப் படுத்தும் பத்திகளாக அமைந்துள்ளன. அக்காலத்தில் மலையகத்தில் இடம்பெற்ற கலை இலக்கிய மற்றும் அரசியல் நிகழ்வுகளை அறிந்துகொள்வதற்கான நல்ல சான்றாக அப்பத்திகள் விளங்குகின்றன. அந்தனிஜீவா வின் தேசபக்தர் கோ.நடேசய்யர் முதல் தொழிற்சங்க வாதி தொண்டமான் வரை என்ற தொடரும் மலையக அரசியல் வரலாற்றின் சில பக்கங்களை அறிந்து கொள்வதற்குப் பயன்படக்கூடியதாகும். “கேட்டிருப்பாயோ காற்றே” என்றொரு தொடரையும் அந்தனிஜீவா கொழுந்தில் எழுதியுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் முகமும் முகவரியும் என அந்தனிஜீவா எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்த எடுத்துள்ள முயற்சி, முகப்புத்தகம் புழக்கத்தில் இல்லாத அக்காலத்தில் மலையக எழுத்தாளர்களைப் பரவலாக அறிமுகப் படுத்தும் அரும்பணியைச் செய்துள்ளது எனலாம்.

கொழுந்தில் இடம்பெறும் கட்டுரைகளுள் எண்ணிக்கையளவில் சாரல்நாடனின் கட்டுரைகளும் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன. மலையகக் கலை இலக்கியம், மலையக ஆளுமைகள், மலையக அரசியல் முதலானவை குறித்து விரிவான கட்டுரைகளைக் கொழுந்தில் எழுதியுள்ள அவர், தன் பயண அனுபவங்களையும் பதிவு செய்துள்ளார். அரிதான தகவல்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ள அவரது கட்டுரைகள் மிகுந்த கவனத்தைக் கோருவனவாக அமைந்துள்ளன. மலையகத்தின் இலக்கியப் போக்கு, மலையகத்தின் சமூக வரலாறு முதலானவற்றை அறிந்துகொள்வதற்குச் சாரல் நாடனின் அக்கட்டுரைகள் மிகவும் பயன்படக்கூடியவையாகும்.

மலையகத்தின் முன்னணி சிறுகதை எழுத்தாளர்களான மல்லிகை சி.குமார், மலரன்பன், மொழி வரதன், பூரணி, நூரனை சண்முகநாதன், மாத்தளை வடிவேலன், மாத்தளை சோமு, கே.கோவிந்தராஜ், பதுளை சேனாதிராஜா, பிரமினா செல்வராஜா முதலான பலரது சிறுகதைகள் கொழுந்தில் இடம்பெற்றுள்ள துடன் என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல்நாடன் ஆகியோர் ஒவ்வொரு அங்கமாக எழுதிய குறுநாவலும் கொழுந்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள்ளும் அநேகமானவை ஏலவே பிரசுரம் பெற்றவையாகவே விளங்குகின்றன.

கொழுந்தில் அதிகமான சிறுகதைகளை எழுதியவர்களுள் மல்லிகை சி.குமாரும் ஒருவராவார். ஒரு தொழிலாளியாக இருந்து ஆக்க இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்ட அவர், தான் சார்ந்துள்ள தொழிலாளர் சமூகத்தை, அவர்களது வாழ்வை யதார்த்தமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளதைக் காணலாம். கொழுந்தில் இடம்பெறும் அவரது சிறுகதைகளின் பிரதான மையங்களாக இரு அம்சங்கள் விளங்குகின்றன

எனலாம். ஒன்று, தான் சார்ந்துள்ள தொழிலாளர் சமூகம் மீதான பரிவும் நேயமும். இரண்டு, அந்தப் பரிவாலும் நேயத்தாலும் அவர்களை அடக்கி ஆளும், ஏமாற்றும், சுரண்டும் அதிகார வர்க்கத்துக்கும் அரசியல் தலைமை களுக்குமான எதிர்ப்பு. இந்த இரு தளங்களின் லிருந்தே மலையகத் தமிழரின் வாழ்வு, வரலாறு முதலானவற்றை மல்லிகை சி. குமார் பெரிதும் அணுகி யுள்ளார். இதனை அவரது ஏனைய படைப்புக்களினதும் பொதுப்பண்பாகவே கூறலாம். அத்துடன் பிரச்சினைகளையும் சிக்கல் களையும் மட்டும் காட்சிப்படுத்தாது அவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்கு அம்மக்கள் மேற்கொள்ளும் எத்தனிப்புக்களையும் சித்திரித்துள்ளதோடு அம்மக்களின் விடுதலைக்கான மார்க்கங்களையும் தன்படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவரது கதைகள் கொழுந்தின் உருவ உள்ளடக்கச் செறிவுக்குக் கூடுதல் வலுச் சேர்த்துள்ளன எனலாம்.

சிறுகதைகளைப் போலவே மலையகத்தின் முன்னணி கவிஞர்களான சு.முரளிதரன், தமிழோவியன், குறிஞ்சித் தென்னவன், க.ப.லிங்கதாசன், அரு.சிவானந்தன் முதலான பலரது கவிதைகள் கொழுந்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. மலையக சமூக அவலங்களையும் அச்சமூக எழுச்சியையும் கவித்துவச் செறிவுடன் வெளிப்படுத்தும் சு.முரளிதரனின் கவிதைகள் கொழுந்து இதழுக்கு அணிகட்டுபவையாக அமைந்துள்ளன. அவரின் கூடைக்குள் தேசம் தொகுப்பில் வெளிவந்த ஹைக்கு கவிதைகள் பலவும் கொழுந்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. பிறமொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை என்பனவும் சிறுவாரியாகக் கொழுந்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றிலும் மறு பிரசுரம் செய்யப்பட்டவையே அதிகமாக காணப்படுகின்றன. அத்துடன் தினமணிக்கதிரில் வெளிவந்த கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் நேர் காணலும் கொழுந்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிறீமா-சாஸ்திரி உடன் படிக்கையினால் இலங்கையிலிருந்து தமிழகத்துக்குப் புலம்பெயர்ந்து இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வந்த சி.பன்னீர் செல்வம் முதலானவர்களின் படைப்புக் களையும் அவர்களது படைப்புக்கள் குறித்த விமர்சனங்களையும் கொழுந்து ஆர்வத்துடன் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளது. அத்துடன் மலேசிய இலக்கியம் குறித்த அக்கறையும் கொழுந்து சஞ்சிகையில் வெளிப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. புலம்பெயர்ந்து தமிழகம் சென்ற படைப்பாளிகள் குறித்தும் மலேசிய கலை இலக்கியங்கள் குறித்தும் மிகுந்த அக்கறை காட்டிய மலையக சஞ்சிகை களுள் கொழுந்தும் முன்னணி வகிக்கிறது எனலாம்.

மலையக மாணவர்களுக்காகவும் பெண்களுக்காகவும் இலக்கியப் போட்டிகளை நடத்தியுள்ள கொழுந்து, மாணவர்களின் ஆக்கங்களையும் பிரசுரித்து அவர்களுக்குக் களம் அமைத்துக்கொடுக்கும் செயற்பாட்டினையும் முன்னெடுத்துள்ளது. அத்துடன் “கொழுந்து நூலகம்” என்ற மகுடத்தில் நூல் விமர்சனங்களையும் சில காலங்களில் கொழுந்து மேற்கொண்டு வந்துள்ளது.

கொழுந்து, மலையகம்-மலையக இலக்கியம் என்பதை அடிப்படைத் தளமாகக் கொண்டியங்கினாலும் இலங்கையின் ஏனைய பிராந்தியங்களினதும்

தமிழகத்தினதும் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளிலும் கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளதோடு அவை தொடர்பான ஆக்கங்களையும் பிரசுரித்து வந்துள்ளது. க.வித்தியானந்தன், எதிரிவீர சரச்சந்திரா முதலான ஆளுமைகள் மறைந்தபோது அவர்களைத் தமது ஆசிரியர் குறிப்பில் நினைவுகூர்ந்துள்ள கொழுந்து, க.வித்தியானந்தன் குறித்த சிறப்புக் கட்டுரையினையும் வெளியிட்டுள்ளது. அத்துடன் புதுமைப்பித்தன், ஜெயகாந்தன் முதலானோருக்கான சிறப்பு இதழ்களையும் கொழுந்து வெளியிட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையில் வெளிவந்துள்ள இதழ்களுள் ஏற்கனவே வெளிவந்த படைப்புக்களை எண்ணிக்கையளவில் அதிகமாக மீள்பிரசுரம் செய்த இதழ்க்கக் கொழுந்தே விளங்குகிறது எனலாம். அவ்வாறு மீள்பிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ள ஆக்கங்கள் எங்கிருந்து பெறப்பட்டன என்ற தகவல்கள் பெரும் பாலான ஆக்கங்களுக்கு வழங்கப் படவில்லை என்பது குறிப்பிட்டுச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாகும். அதனால், அத்தகைய ஆக்கங்கள் ஏலவே வெளியானவையா, கொழுந்தில் தான் முதலில் பிரசுரம் பெற்றனவா, முதன்முதல் எங்கு பிரசுரமாகின முதலானவற்றை எளிதில் அறிந்து கொள்ள முடியாதுள்ளது. அத்துடன் அவ்வாறு வெளியிடப்பட்டுள்ள படைப்புக்களின் மூலபாடம் குறித்தும் கொழுந்து அக்கறை செலுத்த வில்லை என்றே தெரிகின்றது. உதாரணமாக, கொழுந்தின் இரண்டாவது இதழில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள நடேசயாரின் கவிதையில் இடம் பெறும் “இந்த மக்கள் சிந்தும் வேர்வை...” என்ற பகுதி “இந்து மக்கள் சிந்தும் வேர்வை...” என்றே மூலத்தில் இருக்கிறது. அதனை அந்தனிஜீவா அவர்களே பின்நாளில் வெளிப்படுத்தியு முள்ளார். ஆனால், அந்த இதழில் தான் மேற்கொண்டுள்ள மாற்றம் குறித்து எந்தப் பதிவையும் அவர் தரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மக்கள் கலை இலக்கியப் பிரகடனத்துடன் மலையகக் கலை இலக்கியத்தை அச்சமுக நலனுடன் இணைத்து வளர்த்தெடுக்க முயன்ற கொழுந்து, தனக்கான பாதையை முதலாவது இதழிலேயே தெளிவாக வரையறுத்திருந்தாலும் அப்பாதையில் எவ்வளவு தூரம் பயணித்துள்ளது என்பது ஆய்வுக்குரியதாகும். கொழுந்தில் இடம்பெறும் மலையகம்-மலையக இலக்கியம் குறித்த செய்திகள், படைப்புக்கள் முதலானவையும் பிற இதழ்களிலிருந்து மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ள ஆக்கங்களும் கொழுந்தின் அட்டைப் படங்களை அலங்கரிக்கின்ற மலையக ஆளுமைகளும் அவர்கள் பற்றிய சிறப்புக் கட்டுரைகளும் மலையக இலக்கியத்தின் மீது கொழுந்து காட்டிய அக்கறைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன.

அதேவேளை, இளந்தலை முறையினருக்குக் களம் அமைத்துக்கொடுக்கும் செயற்பாட்டினையும் கொழுந்து அவ்வப்போது மேற்கொண்டுள்ளது. ஆனால், வெளிவந்துள்ள ஆக்கங்களுள் எத்தனை ஆக்கங்கள் முதன்முதல் கொழுந்தில் பிரசுரம் பெற்றுள்ளன, கொழுந்து தேர்ந்தெடுத்த பாதைக்கு அப்படைப்புக்கள் எவ்வளவு வலுச்சேர்த்துள்ளன என்று ஆராய்கின்றபோது, சாரல்நாடன், க.முரளிதரன், மல்லிகை சி.குமார், மொழிவரதன் முதலான சிலர்

கொழுந்து தன் பாதையில் தொடர்ந்தும் பயணிப்பதற்கான பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளபோதும் எல்லா இதழ்களையும் மொத்தமாக அவதானிக்கின்றபோது கொழுந்தின் பயணம் நிர்ணயித்த இலக்கை முழுமையாக அடையவில்லை என்றே தெரிகின்றது.

கொழுந்து பின்பற்றியுள்ள மறுபிரசு உத்தி, மலையகக் கலை இலக்கியங்களையும் கலை இலக்கிய முன்னோடிகளையும் பரவலாக அறிமுகப்படுத்தும் செயற்பாட்டினை செய்துவந்திருந்தாலும் கொழுந்தின் தனித்துவ இருப்பில் அது எதிர் நிலையான தாக்கத்தினையே செலுத்தி வந்துள்ளது எனலாம். கொழுந்தின் சிறுகதைகள், கொழுந்தின் இலக்கிய விமர்சனம், கொழுந்தின் கவிதைகள் எனத் தனித்து அடையாளப்படுத்த முடியாத அளவுக்குக் கொழுந்து மறுபிரசுரத்தில் தங்கியிருந்துள்ளது. இந்தத் தனித்துவ இழப்பு, கொழுந்துத் திட்டமிட்டிருந்த பயணத்தில் சரிவினை ஏற்படுத்தியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

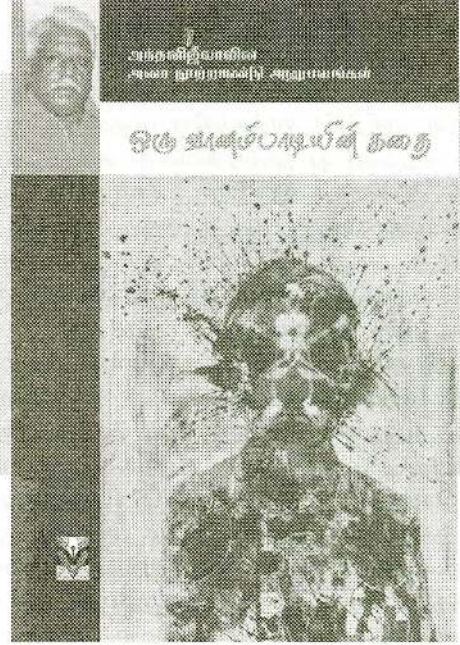
கொழுந்து இதழ்களை மொத்தமாகத் தொகுத்து நோக்கும் போது, மலையகம்-மலையகத் தேசியம் முதலான அடையாளங்கள் வலுப்பெற்ற காலத்தில், மலையகத் தின் கலை இலக்கியத் தனித்துவத்தை அழுத்தமாக வலியுறுத்தி, மலையகக் கலை இலக்கிய அரசியல் முன்னோடிகளையும் கலை இலக்கியங்களையும் பரவலாக மக்கள்மயப்படுத்தியமை, 1983ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னான பேரினவாத அடக்குமுறைகளால் தேக்கமடைந்திருந்த மலையகக் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கு ஒரு புது ஊக்கம் வழங்க முயன்றமை முதலானவற்றை அவற்றின் தனித்துவச் சிறப்பென அடையாளப்படுத்தலாம். இருப்பினும் மலையக இலக்கியத்தையும் மலையக சமூக அரசியல் கலை இலக்கிய முன்னோடிகளையும் விமர்சனங்களுக்கு அப்பால் கொண்டாடுதலைக் கொழுந்து தொடர்ந்தும் முன்னெடுத்து வந்துள்ளது. மலையக ஆளுமைகள் எல்லோரும் ஒரே கருத்தியல் தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்கியவர்கள் அல்லர். அவர்கள் வெவ்வேறு கருத்துநிலைத் தளத்தில் இயங்கியுள்ளதுடன் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒருவரோ டொருவர் முரண்பட்ட தளத்தில் இயங்கியுள்ளனர். இம்முரண்பாடுகளுக்கான அடிப்படை, மலையக சமூக அரசியல் அசைவில் அக்குறிப்பிட்ட ஆளுமைகள் செலுத்திய தாக்கங்கள், அவர்களுடைய பலம்-பலவீனம், மலையக சமூக வரலாற்று யதார்த்த வெளிச்சத்தில் அந்த ஆளுமைகளின் உடன்பாடான மற்றும் எதிர்மாறான செயற்பாடுகள் முதலானவற்றில் கொழுந்து ஆர்வம் செலுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

மலையகத்திலிருந்து மேற்கிளம்பி யிருந்தாலே அவர்களை விமர்சனங்களுக்கு அப்பால் கொண்டாடுகின்ற போக்கினையே அது கொண்டிருந்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது. இதனால் புறவயமான, கறாரான விமர்சனப் போக்கொன்றைக் கொழுந்தினால் வளர்த்தெடுக்க முடியாமற் போய் விட்டது.

ஒருவகையில் கொழுந்து முதலான இதழ்களில் மேலோங்கியுள்ள மலையக இலக்கியம்மீதான அகவயமான போற்றுதலும் மலையக இலக்கியச் செல்நெறியில் காத்திரமான விமர்சன மரபொன்று வளர்ச்சிபெறாமலுக்குக் காரணமெனலாம்.

**மலையக கலை இலக்கியத்தின்
மறுமலர்ச்சிய் பாதையில்
வரலாற்றுச் சுவடுகளாக
அந்தனி ஜீவாவின்
“ஒரு வானம்பாடியின் கதை”**

தலைநகரில் பிறந்து வளர்ந்தபோதிலும் தன் வாழ்நாளின் பெரும்பாலான கலை இலக்கியப் பணியை மலையகத்தில் புரிந்த அந்தனி ஜீவாவின் அரை நூற்றாண்டு அனுபவப் பகிர்வே “ஒரு வானம்பாடியின் கதை”. ஜீவநதியில் தன் கலையுலக அனுபவம் பற்றி அந்தனி ஜீவாவால் எழுதப்பட்ட 20 கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக 2014 இல் ஜீவநதி வெளியீடாக 91 பக்கங்களோடு “ஒரு வானம்பாடியின் கதை” வெளியிடப் பட்டுள்ளது. ஜீவநதியின் பிரதம ஆசிரியர் திரு.க.பரணீ தரனின் பதிப்புரையும், பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா அவர்களின் முன்னுரையும், “தினமணி” பிரதம ஆசிரியர் திரு.கே.வைத்தியநாதனின் பாராட்டுரையும் அந்தனி ஜீவாவின் இலக்கிய உலகிற்கு முகவரி கொடுக்குமுகமாக நூலின் கனதியை வலுப்படுத்தியுள்ளது.

கலை இலக்கியப் பரப்பின் அரங்கியல் தளத்தில் தவிர்க்கமுடியாத ஒரு ஆளுமையாக தன்னை நிலை நிறுத்தியுள்ளார். நாடகம், எழுத்து, திரைப்படம், அரசியல் என்ற பன்முகத்தன்மையோடு பல மைல்கற்களைத் தாண்டிப் பயணித்த பாதச்சுவடுகளை பக்கத்திற்குப் பக்கம் பதித்துள்ளார். தேடிப் படிக்கும் வாசிப்புப் பழக்கமும், எழுத்தாளர்களுடனான நட்பும், படைப்புக்கள்பற்றிய வாதங்களும், மதிப்பீடுகளும், கலை இலக்கியப் போட்டிகளும், கலை இலக்கிய விழாக் களும் ஒரு சாதாரண மனிதனை எப்படிச் செதுக்கி ஒரு படைப்பாளியாக்கி விடுகின்றது என்பதற்கு இவரது இந் நூற்றாண்டு அனுபவங்கள் ஒரு சிறந்த சான்று. எல்லாப் படைப்பாளிகளின் மனதிலும் பசுமையாக நிலை கொண்டிருக்கும் தமது முதலாவது படைப்பும் அதனால் ஏற்பட்ட உந்துதலும் அவர்களது கலையுலகப் பயணத்தின் தொடக்கப்புள்ளி. இருப்பினும் அவர்களது பயணம் தொடர்வதற்கு ஒரு தனிமனித முயற்சியும் திறமையும் மட்டும் போதாமானதல்ல என்பதை இந்த நூல் உணர்த்தியுள்ளது. கடிவாளம் கட்டப்பட்டு பந்தயத்தில் ஓடும் குதிரைபோல் ஓடிக்கூழிபும் பள்ளிய்

பருவத்தில் நாடகம், ஆக்க இலக்கியக் களவுகள் பலருக்கும் எட்டாக்கனியாக கைநழுவிச் சென்று விடுகின்றது. ஆனால் அந்தனி ஜீவாவின் இத்தகைய இணைபாடவிதானச் செயற்பாடு என்று தற்பொழுது அழைக்கப்படும் திறன்களுக்கு சிறந்த ஆசிரியர்களின் பாராட்டும் தூண்டுதலும் தனக்கான ஒரு கலைப் பாதையை தேர்ந்தெடுக்க உதவியது. இப்பதிவு சமகால ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு முன்னுதாரணமான அனுபவப் பகிர்வாக அமைகின்றது.

சுழத்து இலக்கியப் பரப்பு அன்றுதொட்டு இன்றுவரை வடக்கு கிழக்குத் தமிழ் இலக்கியம், இஸ்லாமிய இலக்கியம், மலையக இலக்கியம் மற்றும் தமிழ்நாட்டு இலக்கியம் என்ற நான்கு புள்ளிகளையும் இணைத்த பரப்பாகவே இருந்துவருகின்றது. அந்தனி ஜீவாவின் கலையுலக ஆரம்பக் காலமான அறுபது களுக்கு முன்பிருந்து இன்றுவரை தமிழ்நாட்டுடனான கலை இலக்கியத் தொடர்பு பற்றுதியானதும் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளது. அந்தனி ஜீவாவிடம் காணப்பட்ட திறமைளுக்கு அப்பால் இன, மத, மொழி வேறுபாடற்ற நட்புறவான பண்பும், விடாமுயற்சியும், சுடுபாடும், தந்துணியும் அவரின் வெற்றிக்கு வழிவகுத்திருக்கின்றது. இவரின் நட்பு வட்டத்திலுள்ள சிறந்த படைப்பாளர்களின் பல கட்டுரை களில் இவரின் பெயர் இடப்பெற்றிருப்பதை அதற்கு உதாரணங்களாகக் காணலாம். “அந்தனி ஜீவா போன்ற அயல்நாட்டு எழுத்தாளர்களையும் தமிழ்நாட்டின் கலைமாமணி விருது வழங்குவதற்கு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும், மனிதனின் அடையாளம் கடவுச் சீட்டாக இருக்கமுடியாது மொழியாகத்தான் இருக்கமுடியும்” என்ற தினமணி பிரதம ஆசிரியரின் பாராட்டுரைப் பதிவு மற்றுமொரு உதாரணம்.

கலை இலக்கியப் பரப்பில் மேற்குறிப்பிட்ட சாதகமான அம்சங்கள் பல இருந்தபோதிலும் ஆங்காங்கே எதிர்ப்பும், பொறாமையும், புறக்கணிப்பும்,

அரசியல் தலையீடுகளும் அவரைச் சோதனைக்கு உட்படுத்தியபோதும் தனது கலை இலக்கிய, அரசியல் செல்வாக்கின் துணையோடு வெற்றிகொண்ட சில வரலாறுகள் சிறந்த படிப்பினைகள். துணிவாக பல அரசில் தலைவர்களையும் அவர்கள் விட்ட தவறுகளையும் இங்கு வெளிப்படுத்தியிருப்பது தனது எழுத்தின் மீதும் உழைப்பின்மீதும் அவருக்கிருந்த நம்பிக்கையைக் காட்டுகின்றது. கலை இலக்கியப் பரப்பில் தப்பிப் பிழைத்து வாழ்வதென்பது அன்று தொட்டு இன்றுவரை பெரும் சவாலாகவே தொடர்கின்றது.

மலையகத்தில் பிறவாவிட்டாலும் மலையகத்தின் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்காக தனது கால் நூற்றாண்டை அவர் செலவிட்டுள்ளார். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளையும் அவர்களின் உரிமைகளை மீட்டெடுக்கவும் கலைவடிவ செயற்பாட்டாளராக தன்னை மாற்றியிருந்தார். மக்கள் பிரச்சிணையை சொல்லி விழிப்புணர்வுட்டும் சிறந்த முறையாக வீதி நாடகங்களை கையிலெடுத்துள்ளார். அந்தக் கால கட்டத்தில் மக்களை உணர்வுரீதியாக அணுகும் வழியாக இந்த வீதி மற்றும் மேடை நாடகங்கள் விளங்கியிருக்கின்றன. 1973 இல் இவரால் நெறியாளனை செய்து மேடையேற்றிய “அக்கினிப் பூக்கள்” 10 ஆண்டுகளில் 16 தடவைகள் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளது. இந் நாடகம் ஏற்படுத்திய சமூகத்தாக்கமும் அதன்பின் அது நூலுருப்பெற்று 1999 ஆம் ஆண்டிற்கான சிறந்த நாடக சாகித்திய விருதைப் பெற்றுக்கொண்டமையும் ஒரு முக்கிய பதிவாக அமைந்துள்ளது. இதற்கு காரணம் சமூகத்தின் எழுச்சியில் நாடக வரலாற்றின் தாக்கத்தை எடுத்துரைக்கவல்ல ஆவணமாக அந்நூல் அமைந்ததே ஆகும்.

எழுத்தறியாத தனது தாயாரின் தாலாட்டுப் பாட்டும் அதன் தாக்கமும் பிற்காலத்தில் அவரை ஒரு கலைஞனாக மாற்றியுள்ளதை தனது முதலாவது கட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். 20 கட்டுரைகளில் 2ம், 3ம் மற்றும் 4ம் கட்டுரைகளுக்கு மட்டும் முறையே வசந்தகாலம் (பள்ளிப் பருவத்தை விளக்குவது), வழிகாட்டு ஒளி விளக்கே (தான் ஊடாடிய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், எழுத்தாளர் அறிமுகங்களைக் கூறுவது) மற்றும் மாமேதைகளின் தொடர்பு (பல மேதைகளோடு ஏற்பட்ட நட்பைக் கூறுவது) என்று தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கு காரணம் இந்த ஆரம்பக் கட்டுரைகள் தனது கலையுலக வரலாற்றின் முதல்தரப் படிக்கட்டுகளாக அமைந்ததாக இருக்கலாம். வங்க நாடக மேதை பாதல் சாக்கார், ஜெயகாந்தன், நாவலர் ஏ.இளஞ்செழியன், கவிமணி சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி, அகிலன், கலாநிதி கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா, நடிகை மாலினி பொன்சேகரா, ஹென்றி ஜயசேனா... என நீளும் இவரது கலை இலக்கிய நட்புக்களின் பெயர் பட்டியலை பதிவிட்டுள்ள இந்நூல் இலங்கை இந்திய கலையுலக வரலாற்றின் பெரும் பொக்கிசமாகவே எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும்.

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், வீதி நாடகங்கள்,

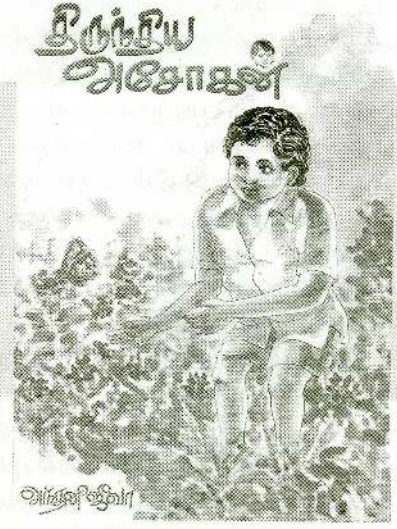
மேடை நாடகங்கள் மட்டும் தம்மையும் படைப்புக் களையும் மெருகேற்றப் பேதாது என்று உணர்ந்ததன் வாயிலாக “செந்தமிழ் எழுச்சி மன்றம்” போன்றவற்றை ஆரம்பித்து ஆரோக்கியமான விமர்சனக் கருத்தாடல் களையும் நடாத்தி இலக்கியப் பரப்பிற்கு வலுச்சேர்த்த வரலாற்றை பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளமை கலை இலக்கிய இருப்பினை வலியுறுத்தும் அங்கமாகவே பார்க்கமுடிகின்றது. சஞ்சிகைகளின் இறப்பும் எழுத்தாளர் மத்தியில் ஒரு விதமான வீரத்தியை தோற்றுவித்து விடுவதை அவரது “கொழுந்து” என்ற சஞ்சிகை 12 ஆவது இதழுடன் நின்றுபோன விடயம் கூறிநிற்கின்றது. அதே சமயம் நாவலாசிரியர் கு.சின்னப்பாரதி தனக்குக் கிடைத்த ஐந்து இலட்சம் ரூபாவை விழாக் குழுவின் இலக்கியப் பயன்பாட்டிற்கு நன்கொடையாக வழங்கிய நிகழ்வைப் பதிவிட்டமை கலை இலக்கிய விருட்சத்தின் வேர்களை எமக்கு அடையாளப்படுத்துவதாகவே நான் பார்க்கிறேன். இந்த இலத்திரனியல் சாதனங்களின் பெரு வளர்ச்சியில் அழிந்து செல்லும் கலைகளில் வீதி நாடகங்களும் மேடை நாடகங்களும் சேர்ந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் தூழும் இந்தக் காலப் பகுதிகளில் அந்தனி ஜீவாவின் இந்த நூல் வேரின் அடியில் நீர் பாய்ச்சுவதாகவே உணர்கின்றேன். அனுபவங்களும் வரலாற்றுப் பதிவுகளும் எப்பொழுதும் அருகிவரும் ஒன்றை மீளருவாக்கும் சக்தி என்பதில் ஐயமில்லை.

கலை இலக்கிய வெளியில் நடைபெற்ற பயிற்சிப் பட்டறைகள், நாடக ஆற்றுகைகள், இலக்கியக் கூட்டங்கள், கலை இலக்கியப் போட்டிகள் (பல போட்டிகளில் இவர் நடுவராக கடமையாற்றியுள்ளார்), இலக்கிய விழாக்கள் என்று மக்களை கலையால் கட்டிப்போடப்பட்ட ஒரு யுகம் நமது கடந்த காலத்தில் இருந்திருப்பதை இந்த நூல் பதிவுசெய்துள்ளது. கலை இலக்கியம் என்பது ஒரு இனத்தின் தனி அடையாளம். எமது விழுமியங்களையும், கலாசாரத்தையும், நம்பிக்கைகளையும் நிலைநிறுத்த உதவுவதோடு எமது பிரச்சனைகளையும், தேவைகளையும் வெளிப்படுத்தி எமது உரிமைகளைப் பெற்றெடுக்கும் பேராபுமாகவும் பார்க்கப்படுகின்றது. அவ்வாறான கலை இலக்கியம் நிலைத்து நிற்பதற்கு ஒரு திடமான அரசியல் தூழலும், சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகளின் வருகையும், எழுத்தாளர்களிடையேயான பாரபட்சமின்றிய நட்புறவும், இவற்றை நிகழ்த்தக் கூடிய கலை இலக்கியப் பேரவைகள் அல்லது அமைப்புகளும், மக்கள் ஆதரவும் இன்றியமையாதவை என்பதை அந்தனி ஜீவாவின் இந்த அனுபவப் பதிவு எமக்குள் ஒரு ஆழமான மனப்பதிவாக நிலைபெறச் செய்துள்ளது.

1981 இல் இவரது முதலாவது நூலாக “எழுத்தில் தமிழ் நாடகங்கள்” வெளிவந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து 2013 வெளியிடப்பட்ட “தலைநகரில் தமிழ் நாடக அரங்கு” என்ற நூல் வரையிலான (ஒரு ஆங்கில நூல் அடங்கலாக) 19 நூல்களை எழுதியுள்ளார். கடந்த 40 ஆண்டுகாலம் இவர் அரங்கியல் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய சேவையும் அதனை ஆவணப்படுத்திய முறையும் பாராட்டுதலுக்குரியது.

“திருந்திய அசோகன்” சிறுவர் நாவல்

சிறுவர்களின் வாசிப்புக்காக சிறுவர் கதை, சிறுவர் கவிதை போன்றவை பரந்தளவில் உள்ளன. ஆனால், சிறுவர் நாவல் ஒரு சிலவே உள்ளன. முது பெரும் எழுத்தாளர் அந்தனி ஜீவாவின் “திருந்திய அசோகன்” எனும் நாவல் சிறுவர்களுக்குக் கிடைத்த சிறப்பான வரவாகும்.

அசோகன் எனும் சிறுவன் செய்யும் குறும்புத் தனங்கள் நாவல் முழுவதும் வியாபித்துள்ளன. ஏழாம் வகுப்பில் படிக்கும் அசோகனின் வாழ்க்கையில் நடைபெறும் சம்பவங்கள் நாவல் முழுவதும் இழையோடியுள்ளன. அசோகன் பாடசாலைக்கு ஒழுங்காகப் போக மாட்டான். படிப்பு அவனுக்கு வேப்பங்காய் போன்றது. அவனைத் திருத்துவதற்கு தாயும், தகப்பனும் எடுத்த முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வியடைந்தன.

ஆசிரியர்களுக்கும் அசோகன் அடங்க மாட்டான். கரும்பலகையில் ஆசிரியர்களை கேவலமாக வரைவான். அதன் கீழே இன்னொரு மாணவனின் எழுத்துப் போல் எழுதி விடுவான். பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர் அந்த மாணவனுக்குத் தண்டனை கொடுப்பார்.

மாங்காய்க்கு கல் எறிவது, வண்ணாத்திப் பூச்சி பிடிப்பது அசோகனின் பொழுது போக்குகள். புறா என்றால் அசோகனுக்கு மிகவும் விருப்பம். புறா விரும் போட்டியில் கலந்து கொள்வான். தோல்வியடைந்தால் கவலைப்பட மாட்டான். அசோகன் வளர்த்த புறாவை அவனுக்குத் தெரியாமல் தகப்பன் ஒருவருக்குக் கொடுத்து விட்டார். அதனால் சில நாட்கள் கவலையாக இருந்தான்.

கிளியைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு கிளி வாங்கி வளர்த்தான். அந்தக் கிளி அவனுடன் பேசும்.

வண்ணத்துப் பூச்சியைப் பிடித்து நூல்கட்டி விளையாடினான். அசோகனின் செயலால் மனம் வருந்திய கிளி அவனுக்கு புத்திமதி கூறியது. நீயும் இப்படித் துன்பப்படுவாய் என எச்சரித்தது. கோப மடைந்த அசோகன் கிளிக்கு உணவு கொடுக்க வில்லை. கிளி பசியால் வருந்தியதைப் பார்த்த தாய் அதற்கு உணவு கொடுத்தார். அதனைப் பார்த்து கோபமடைந்த அசோகன் உணவைத் தூக்கி

எறிந்தான். அசோகன் இல்லாத நேரத்தில் தாயார் கூண்டைத்திறந்து கிளியைப் பறக்க விட்டார்.

பாடசாலையால் வந்த அசோகன் கிளி எங்கே எனத் தாயிடம் கேட்டார். தனக்குத் தெரியாதெனத் தாயார் சொன்னார். கிளியைக் காணாததால் அசோகன் மிகவும் கவலைப்பட்டான். வீட்டின் மரத்தில் அவனது கிளியான ராஜாத்தி இருப்பதைக் கண்ட அசோகன் அதனைப் பிடிக்கப் போனான். அது பர்ந்தது. கிளிக்குப் பின்னால் அசோகன் ஓடினான். அது காட்டுக்குள் புகுந்தது. காட்டுக்குள் இருக்கும் பயங்கர விலங்குகள், பறவைகள், பாம்புகள் என்பனவற்றைப் பார்த்து பயந்தான்.

அலைந்து திரிந்த அசோகன் களைத்துப் போய் ஒரு அருவியில் நீர் அருந்தினான். சிறிது நேரத்தில் அவன் பச்சைக் கிளியாக மாறிவிட்டான்.

கிளியாக மாறிய அசோகன் காட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தான். மரத்திலே நரிக்குறவன் விரித்த வலையில் அசோகன் கிளி அகப்பட்டது. வேறு பல கிளிகளும், மைனாக்களும் வலையில் அகப்பட்டன. நரிக்குறவன் வந்து பறவைகளை பிடித்து கூண்டிலே அடைத்தான். அவற்றை அவன் நகரத்தில் விற்பனை செய்தான். மயங்கியது போல் கிடந்த அசோகன் கிளியைத் தவிர மற்றைய பறவைகள் அனைத்தும் விற்கப்பட்டன.

அசோகன் கிளி மயங்கியது போல் நடிப்பதைத் தெரிந்துகொண்ட நரிக்குறவன், என்னிடமா நடிக்கிறாய், உனது தலையை முறித்து ரசம் வைக்கிறேன் எனக் கூறியவாறு தலையைப் பிடித்தான்.

“ஐயோ என்னைக் கொல்லப் போகிறான்” என கத்தியவாறு கிளி துள்ளியது. கட்டிலில் இருந்து விழுந்த அசோகனின் தலை தரையில் மோதியது.

“என்னடா கனவிலை புலம்புகிறாய்” என தாய் பரிவுடன் விசாரித்தார்.

அன்றில் இருந்து அசோகன் மிக நல்வளானான். அவனது குழப்பங்கள் குறும்புகள் அனைத்தும் மறைந்து விட்டன. அந்தனி ஜீவாவின் மணிவிழாவை முன்னிட்டு வெளியான இந்த நாவல் சிறுவர்களுக்கு மிகவும் உகந்ததாகும்.

அந்தனிஜீவா என்ற பெயரை அறியாதவர்கள் இருக்க முடியாது. கலை இலக்கிய உலகில் நன்கு பரிச்சயமான பெயர். அனைவரும் ஜீவா என்றே அழைப்பர். இலக்கிய உலகில் ஒரு படைப்பாளியையோ இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வுகளையோ சரியாக அறிந்தவர் என்றால் அந்தனிஜீவாவே தான். எந்தப் படைப்பாளியைத் தெரியாது; எல்லோருடனும் நிறையவே தொடர்புகளை வைத்துக்கொண்டவர். அவர்களைப் பற்றியும், அவரது எழுத்து, நூல்கள் என்பவற்றை உடனடியாகச் சொல்லும் திறமை மிக்கவர். அதேபோன்று அரசியல்வாதிகளையும் நண்பர்களாகக்கொண்டவர். அந்தனிஜீவாவை 1972 ஆம் ஆண்டளவில் கொழும்புவீதியில் இவரை இ.தொ.கா.வின் முன்னாள் செயலாளரான செல்லச்சாமிபுடன் காண்கின்றேன். ஆனால் நான் அவருடன் பேசவில்லை. ஆனால் ஜீவாவின் கட்டுரைகளை வாசித்திருக்கின்றேன். கோ.நடேசையரையும் அவர் துணைவியாரையும் இங்கு அனைவருக்கும் தெரியப் படுத்தியவர் ஜீவா என்பதில் மாற்றுக் கருத்துகள் கிடையாது. மலையகப் படைப்பாளிகள் யாராக இருந்தாலும் எல்லோரையும் மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தியவரும் ஜீவா என்பதை மறக்க முடியாது. இங்கிருந்து இந்தியாவுக்கு சென்ற படைப்பாளிகளையும் ஜீவாவின் எழுத்துகள் சுட்டிக்காட்டின.

90 களின் ஆரம்பங்களிலேயே ஜீவாவுடன் பழகுவதற்கான வாய்ப்பைப் பெற்றேன். எழுத்தாளர் லெ.முருகபூபதி ஓர் இலக்கிய விழாவினை நீர் கொழும்பில் நடத்தியபோது அந்தனிஜீவாவுடன் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அதன் பின் அரச சாகித்ய விழா, அரசநாடகவிழாவென பல இடங்களில் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தன.

அரச நாடக விழா பற்றிய விமர்சனங்களைப் பத்திரிகைக்கு எழுதி வந்தேன். அதில் பல குறைநிறைகளை நான் எழுதுகிறேன் என அறிந்து என்னோடு பழகினார்.

அந்தனிஜீவாவும் நானும்

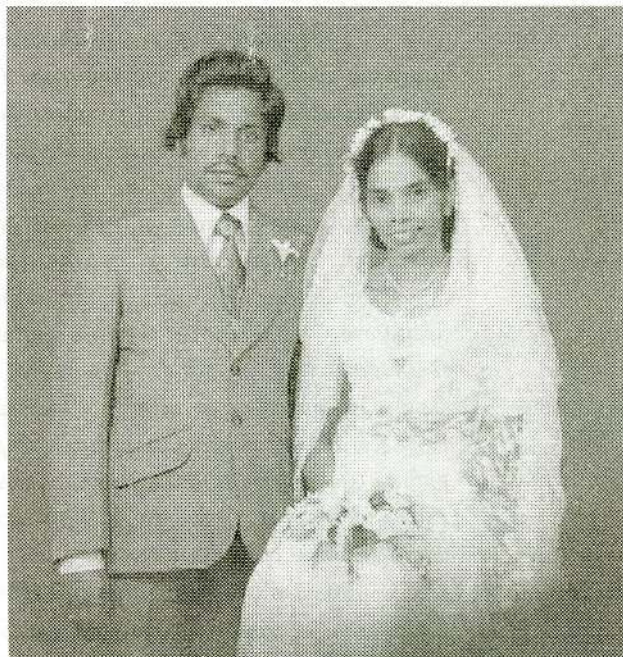
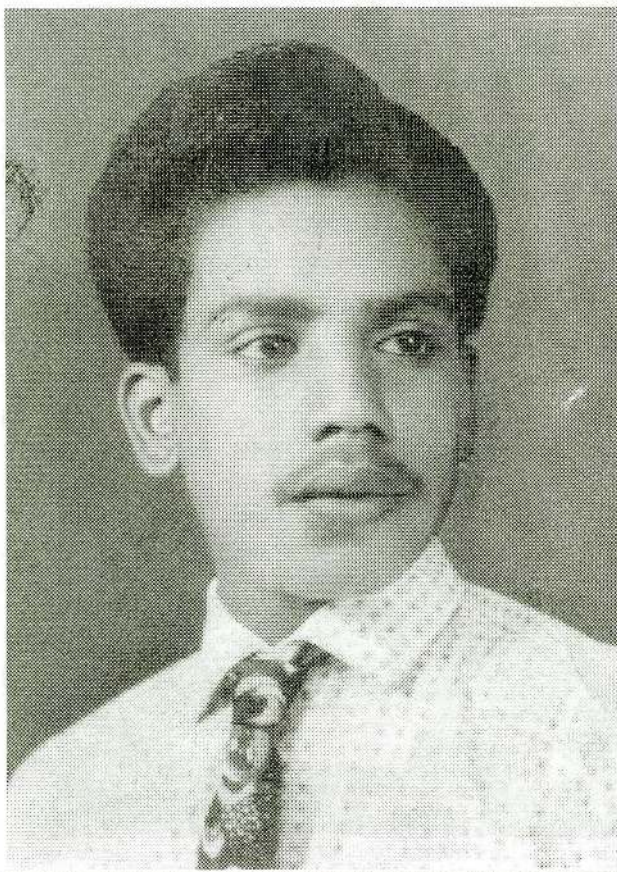
வதிரி சி.ரவீந்திரன்

அதன்பின் நாங்கள் இருவரும் நண்பர்களாகிறோம். நாடகத் துறையில் பிரகாசித்த கலைஞர் கலைச் செல்வனும் அந்திணிஜீவாவும் இல்லையென்ற நண்பர்களாக இருந்தார்கள். இருவரும் பல வருடங்களாக தேசிய நாடகசபையில் ஆலாசனைச்சபையில் அங்கம் வகித்து வந்தார். ஒருமுறை அந்திணிஜீவாவே கலைச்செல்வனையும் எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். இருவரும் எனது நாடக விமர்சனம், நாடகம் சம்பந்தமான கட்டுரைகள் பற்றிப் பேசுவார்கள். சில சரிபிழைகளை நாங்கள் பேசியும் இருக்கிறோம். இப்படியே இருக்கும் போது 2006 ஆம் ஆண்டு ஒரு தேசிய நாடகவிழாவிற்கு முதல்நாள் கலைச்செல்வனும் ஜீவாவும் என்னோடு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு எதிர் வரும் நாடகப் போட்டிக்கு நடுவராகப் பணியாற்றும் படி வேண்டினர். நான் திகைத்து விட்டேன். நான் பயத்துடன் மறுத்தேன். இல்லை “வதிரி” உங்களால் முடியும் என்று வற்புறுத்தினர். நானும் அப்பணியை ஒழுங்காகச் செய்து கொடுத்திருந்தேன். இதன்பின் நாடகசபையின் செயலாளர் கமல் திசநாயக்கா என்னை நாடக சபையின் ஆலோசனைக் குழுவில் அங்கம் வகிக்க சிபார்சு செய்திருந்தார். மொத்தத்தில் கொழும்பில் எனது பெயரைப் பலரும் தெரிய வைத்தவர்கள் அந்திணிஜீவாவும், கலைச் செல்வனும் என்பது தான் உண்மை. இவர்களில் அறிமுகத்தால் தேசிய நாடகசபையில் 7 வருடங்கள் அங்கம் வகித்தமையும் மறக்க முடியாது.

ஜீவா சிலவேளைகளில் யாரையும் ஏசுவது போல இருக்கும். உண்மையில் தர்க்கம் புரிவதிலும்

வல்லவர். உதவி புரிவதிலும் வல்லவராக இருந்தார். நாடகசபையில் தமிழ் சிங்கள அங்கத்தவர்களே இருந்தோம். எமக்கு தமிழுக்கு ஒரு சபை இருக்க வில்லை. நாங்கள் விவாதம் புரிவோம். சிலவேளைகளில் எங்களுக்கும் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்கட்கும் வாதப்பிரதிவாதங்கள் ஏற்பட்டால் அவர்களது கலைஞர்களுக்குரியவற்றைப் போல நமக்கும் தேவையென உரத்துப் பேசுவார். அவர்களைப்போல நம்மவர் களுக்கும் கிடைக்கச் செய்வார். அந்தனி ஜீவா பல மேடை நாடகங்களை அரங்கேற்றியுள்ளார். இவரது மொழிபெயர்ப்பு நாடகமான ஆராரோ ஆரிவரோ நாடகத்தின் தயாரிப்பாளராகவும் வசனகர்த்தாவாகவும் பணியாற்றியிருக்கிறார். இந்நாடகம் தேசிய நாடக விழாவில் 1993-1994 இல் சிறந்த நாடகமாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

இறுதியாக ஜீவா தயாரித்த “தாய்” என்ற மொழி பெயர்ப்பு நாடகத்தின் வசனத்தையும், தாயாரிப்பையும் சிறப்பாகச் செய்திருந்தார்.

ஜீவா எந்த விடயத்தையும் ஒளிவு மறைவின்றிப் பேசுவார். இளம் படைப்பாளிகளை வளர்த்து விடுவதில் அக்கறையுடையவர். இந்தியாவின் படைப்பாளிகளை நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தார். அதேபோன்று நாடகக் கலைஞர்களையும் நன்கு அறிந்தவர். தமிழ்நாட்டில் வீதி நாடகம் பற்றி நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தார். எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனின் அன்புக்குரிய நண்பர். அதேபோன்று கோமல்கவாமிநாதன் என்று பல தமிழ்நாட்டின் கலை இலக்கியத்துறை சார்ந்தவர்களை அறிந்து வைத்திருந்தார்.

ஜீவாவின் பல நூல்களுக்கு சொந்தக்காரன். ஈழத்து நாடகங்கள் பற்றி நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தார். ஜீவா இப்போ நோய் வாய்ப்பட்டு இருக்கின்றார். அண்மையில் அவரது கலை, இலக்கிய சேவையைப் பாராட்டி கொழும்பில் ஒரு பாராட்டு விழாவும் இடம்பெற்றது.

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சுப்பதித்தல்
சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான இர அச்சுக்கூடம்

மதி கலர்ஸ்

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

உங்கள் எண்ணங்களில் உண்ணங்களாய்!....

PRINTERS & WEDDING CARDS

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான பிறின்பாப் தேவைகளையும் உடனுக்குடன்
தரமாகவும், நேர்த்தியாகவும் பெற்றுக் கொள்ள நாடுங்கள்...

தீருமண அழைப்பீடுகளுக்கான கடிதச்சீயறை

ஓவ்வொரு பிறின்பாப்
ஸ்கிரீன் பிறின்பாப்
மலிட்டல் பிறின்பாப்
கலர் பிறின்பாப்
சிராபிக் முகவரி
டைப் செற்றிங்
வைப்பாப்

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
021 222 9285
mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE
077 722 2259